

Kustra Gábor

- Servier Saga -

Második könyv

A Servier örökség

ELSŐ RÉSZ

Első fejezet - Élet a kastélyban

Mintegy tíz hónap telt el azóta, amióta Legrand tábornokot megfosztották rangjától, és kegyvesztett lett. Ám a generális nem várta meg, amíg a katonai és polgári bíróság ítéletet hoz az ügyében, még időben eltűnt a színről. Senki sem tudta, hová, de egy idő után már senkit nem is érdekelt. Az 1834-es év tavaszára szépen lassan elültek a viharok, és az élet visszatért a maga nyugodt menetébe. S ahogy a tél elmúlt, az elkövetkezendő néhány hónapban az emberek alig várták, hogy ismét kimehessenek a szabadba, a napsütésbe. Amikor a május beköszöntött, már kellemes idő volt, a természet ismét feléledt, s dúsán zöldellt. Így volt ez a Forét d'Marly vidékén is, Párizs nyugati felében. A ligetes, erdős terület nagyon szép volt, és aki erre felé járt, mindig megcsodálta. Most is nyugodt volt a környék, az erdő madarai rendületlenül fűjták kedvenc dalukat, és a napsütötte vidék békés, nyugodt légkörbe burkolózott.

A város felől egy lovas haladt vágatva nyugat felé. Szőke haja lobogott a szélben, ahogy tempósan haladt előre, a Servier kastély irányába. Pierre De Frane volt. Hamarosan megérkezett a kastély díszes, kovácsoltvas kapujához. Leugrott a nyeregből és előrevezette a lovát. A kapunál várakozó ember már jól ismerte a látogatót, és azonnal kitérte előtte a kaput.

- Jó reggelt, báró úr! - köszöntötte De Frane-t.

A fiatal férfi biccentett a fejével.

- Jó reggelt! A háziak itthon vannak? - kérdezte.

- Természetesen! - felelte a kapus, és átadta a báró lovát az egyik közeledő fiatal fiúnak, aki az istállóknál segédkezett.

- Vezesd el monsieur De Frane lovát! - utasította.

A fiú átvette a szürkés színű lovat és elvezette. A báró szó nélkül elindult a kastély lépcsősora felé, és fellépkedett rajta. Mire felért, a főkomornyik sietett elé.

- Üdvözlöm, báró úr!

- Jó reggelt, Baptiste! Remélem, nem jöttem túl korán!

- Szó sincs róla, De Frane úr! A gróf úr már hat óra körül fent van! Fáradjon csak

beljebb!

De Frane belépett a már jól ismert kastélyba, és kérdőn a lakájra nézett.

- Merre találom őt?

Baptiste a báróra nézett.

- Ilyenkor általában a nappaliban tartózkodik! - felelte, és elindult a folyosón.

De Frane követte a nappali nagy ajtajáig. A komornyik bekopogott.

- Tessék! - hallatszott bentől Servier gróf hangja.

A lakáj belépett.

- Pierre De Frane báró úr van itt!

Servier intett.

- Vezesse be, Baptiste!

A komornyik kilépett a folyosóra.

- A gróf úr várja önt! - jelentette ki.

A báró belépett a díszes helyiségbe. Már annyiszor járt itt, de ez a szépség, ami ebben a kastélyban fogadta, mindig is lenyűgözte. Még most is úgy nézett végig a helyiségen, mintha először járt volna itt.

Közben a ház ura közelebb lépett, és a kezét nyújtotta.

- Jó reggelt Pierre! Reméltem, hogy meglátogat!

A báró kezét fogott a gróffal.

- Én pedig azt reméltem, hogy már ébren találom, amikor megérkezem!

Servier a fotelek felé mutatott.

- Foglaljon helyet! Ami egyébként az ébrenlétemet illeti, általában hat óra körül kelek, de van, amikor még korábban!

De Frane leült.

- Köszönöm, hogy már ilyenkor fogad! Tulajdonképpen egy elég fontos dolog miatt jöttem. Legalábbis úgy tűnik, hogy fontos lehet! S igazából nem lenne jó, ha Amelie asszony ezt hallaná!

- Igen?

A báró a vendéglátójára tekintett.

- Azért jöttem, mert egy elég érdekes dolog jutott a tudomásomra. S bizonyos tekintetben összefügg a tavalyi botrányos eseményekkel.

- Miről van szó?

- Legrand úrról!

- Pontosabban?

- Nyilván tudja, hogy nekem, mint újságírónak vannak bizonyos hírforrásaim!

- Hogyne! Ez régebben is így volt!

- Persze! Nos hát, amikor tavaly megtörtént az a botrányos eset, ami Legrand urat kegyvesztetté tette, a sajtó rögtön lecsapott az esetre, de a tábornok nem várta meg, amíg elítélik, és eltűnt! Néhány hónap múlva már a kutya sem emlékezett az esetre, a kedélyek lecsillapodtak. Én azonban titokban nyomon követtem Legrand úr útját. Az informátoraim segítségével elég sokáig tudtam az életét követni. S elég érdekes dolgokat

tudtam meg!

- Milyen dolgokat?

- Tavaly szeptemberben Marseille-be költözött, egy viszonylag szerény házba. Keveset költött, és egyszerű ruhákban járt. Ezt nem tudtam mire vélni, hiszen igaz, hogy távollétében a bíróság a vagyonát elvette, de úgy tűnik, még így is marad neki elég valahonnan! Tehát nyilván más oka lehetett rá, hogy eltűnjön, hiszen odafönn neki rengeteg barátja van, és ők valamiért nem szabtak rá ki halálos ítéletet, még távollétében sem! Ettől nem kell tartania!

- Talán a szégyen miatt el akart rejtőzni a világ elől, nehogy bárki is ráismerjen!

- Erre gondoltam én is! Élte az átlagemberek életét, mint bárki más, de október közepén a kikötőben találkozott egy emberrel. Az informátor szerint egy alacsony, köpcös, pápaszemes alakkal beszélgetett a révnél. Ez csak egyvalaki lehetett!

- Marc de Belloc!

- Pontosan! Állítólag először csak beszélgettek, majd veszekedni kezdtek! Belloc Legrand-t okolta mindazért, ami vele történt, és állítólag kijelentette, hogy soha többé szóba sem áll vele! Fogta magát, és faképnél hagyta!

- Épp ideje volt! S utána?

A báró a grófra pillantott.

- Utána még érdekesebb eset történt! Legrand egy jegyet vett a Barcelonába induló első hajóra!

- Barcelonába utazott?

- Igen! Október huszadikán ült hajóra, és elutazott!

- Vajon hová mehetett?

- Ez elég sokáig talány volt, de két hét múlva már haza is érkezett! És tudja, hogy ki jött vele?

- Kicsoda?

- Egy nő!

- Egy nő? Hogyan?

- Nem lehet tudni, hogy ki ő, de akik látták, azt állították, hogy egy délies vonású, barna hajú fiatal nővel érkezett Marseille-be. A nő valószínűleg spanyol! A külsejéből legalábbis ezt lehet leszűrni!

Lehet, hogy egy újabb kaland?

Servier a fejét rázta.

- Nem valószínű! Bár előfordulhat!

- Én is gondoltam erre, de nemsokára megint történt valami! S ennek pedig én személyesen voltam a szem és fültanúja!

- Mi történt?

A báró fölpillantott.

- Idén februárban Pármába kellett utaznom, egy találkozóra. A kikötőben egy kocsit fogtam, és elindultam a Palazzo Elevato felé. Mint tudja, ez a palota a Központi bank mellett áll. Amikor megérkeztem, kiszállás után egy pillanatra úgy tűnt, mintha ismét Legrand-t látnám! Az egyik oszlop árnyékába húzódtam, hogy meg ne lásson! S onnan már jól láttam, hogy valóban ő az! Jean Legrand volt, és épp abba a bankba igyekezett, amelyik a Palazzo mellett áll. Mivel még volt egy kis időm a találkozóiig, utánaeredtem, és a sok ember között követtem a bank épületében. S miután megállt az egyik ügyintézőnél, megtudtam, hogy valójában mit is akart ott!

- Ez kezd érdekessé válni! Folytassa!

A báró egy nagy levegőt vett, és tovább beszélt.

- Mint megtudtam, Legrand-nak ebben a bankban van egy több százmillióos nagyságrendű bankszámlája! Persze ez a számla nem Jean Legrand nevét viseli, hanem valami más nevet, amit nem tudtam jól kivenni!

- Ez szép! Tehát a tábornoknak van egy fantomszámlája, ami biztosította számára a jólétet, akkor is, ha megfosztják a vagyonától!

- Ez valószínű! - folytatta De Frane. - S ki tudja, hogy ez a pénz honnan van!

- Nyilván a régi mocskos ügyekből! De az is lehet, hogy még a mai napig is vannak kétes ügyletei!

A báró bólintott.

- Előfordulhat! Az biztos, hogy erről a számláról pénzt is vett föl, valamilyen álnéven, de ezt nem tudtam kivenni! S az is biztos, hogy egy másik számlát is nyitott, de azt egy másik ember nevére! Azt hiszem, női névre! De sajnós ezt sem hallottam jól, mert közbejött valami! Legrand hirtelen megfordult, és én kénytelen voltam hátrébb húzódní, nehogy észrevegyen! S így aztán nem tudom, hogy milyen neveket mondott be! De ezek az események elég különösek!

- Valóban furcsa! Talán még mindig nem mondott le arról, hogy bosszút álljon!

- Ha ez így van, akkor megint csak résen kell lennünk!

Servier bólintott.

- Úgy van! S ha lehet, erről ne tudjon Amelie semmit! Nem szeretném őt felzaklatni újból! Épp hogy kiheverte a tavalyi esetet, most semmiképp sincs szükség arra, hogy Legrand megint beárnyékolja az életét!

De Frane a grófra emelte a tekintetét.

- Ne aggódjon, monsieur Servier! Tőlem nem tud meg semmit Amelie!

- Rendben! - felelte a gróf. - Baptiste úr!

Megjelent a komornyik.

- Igen, gróf úr!

- A grófné felkelt már? - kérdezte Servier.

- Igen, uram! A szalonjában van, épp most búcsúzik Juliette Délicieux kisasszonytól!

- Értem! Ha Juliette kisasszony eltávozott, értesítse a grófnét, hogy Pierre De Frane úr jött látogatóba!

- Igen, gróf úr! - felelte a férfi, és kiment.

Pár perc múlva nyílt a szalon ajtaja, és belépett rajta Amelie. A két férfi hozzá lépett.

- Elnézésüket kérem uraim, de Délicieux kisasszony volt nálam, és rendkívül fontos témáról volt szó!

De Frane elnevette magát.

- A nők általában mindig fontos dolgokról beszélgetnek! - felelte, és kezét csókolt a nőnek.

A grófné elmosolyodott.

- Ön nem igazán kedveli Juliette kisasszonyt! Az igaz, hogy szeret sokat beszélni, de én nem küldhettem el!

- Ez nyilvánvaló, kedvesem! - felelte Servier. - De ha ő elkezd beszélni, akkor elég nehéz félbeszakítani!

- Ez igaz! De tulajdonképpen van egy új udvarlója, és tőlem kért tanácsot, hogy miként viselkedjen vele szemben!

- Ó, ez már valóban nyomós ok! - nevette el magát De Frane.

Servier közben kinyitotta a terasz ajtaját, és az ott álló teázó asztalka felé intett.

- Foglaljunk helyet! Itt nyugodtabban tudunk beszélgetni!

A többiekkel együtt helyet foglaltak, amikor Amelie hívta a cselédlányt. Megjelent az ajtóban Adéle, a szobalánya.

- Igen, grófné?

- Adéle! Légy szíves, hozz három teáscsészét, és tálalj fel abból a finom indiai teából, amit csak te tudsz elkészíteni jól! Délutánra kimenőt adok!

A szobalány elmosolyodott a dicsérettől.

- Igen, asszonyom! - felelte, és kiment.

De Frane Amelie-re nézett.

- Látom, nagyon szeret itt élni!

A grófné elmosolyodott, és bólintott.

- Igen. Szép helyen lakunk, nyugalom, és csend van, békés minden. Ez a hely igazi otthon számomra! S ha azzal az emberrel élhetek, akit a legjobban szeretek a világon, akkor nincs is miért panaszkodnom!

- Hát igen! S ezt én egy kicsit irigylem is!

Servier a barátjára pillantott.

- Önnek is van egy felesége, és otthona! Miért elégedetlen?

- Szó sincs róla, hogy elégedetlen lennék, de itt, ebben a házban olyan nyugalom száll meg, amit sehol máshol nem érzek! S ez olyan irigyelni való!

- Én igyekeztem is ezt a helyet olyanná varázsolni, ahol mindenki jól érezheti magát! - felelte a gróf.

- Hát az sikerült is! - felelte De Frane.

Közben nyílt az ajtó, és Adéle hozta a teát. Letette az asztalra.

- Köszönjük, Adéle! Most menj fel a szobámba, és takaríts ott ki! - nézett a szobalányra Amelie.

- Igenis, grófné! - felelte a lány, sarkon fordult, és kiment.

Az asztalnál eközben megteltek a csészek, és a három ember jókedvűen beszélgetni kezdett. De Frane Amelie-re tekintett.

- Sabine és Hermine is szeretné már önöket látni! Valamelyik nap igazán eljöhetnének egy kis látogatóba!

A grófné bólintott.

- Feltétlenül elmegyünk, mert már olyan régen jártam arra!

- Ennek örülni fognak otthon! - felelte a férfi. - Apósom is olyan sokszor emlegeti önöket!

Servier a báróra emelte tekintetét.

- Osilly úr hogy van?

- Köszönöm, jól! Bár az utóbbi időben egy kicsit kevés a munka, és elég sokszor mondogatja, hogy unatkozik!

- Pedig ennek örülnie kellene, hiszen az azt jelenti, hogy kevesebb bűneset történik!

- Az igaz! - bólintott a báró. - De az én apósom túlságosan is szereti a munkáját!

- Ha már Osilly úr nem is akar, de legalább ön elmehetne egy kis szabadságra!

De Frane bólintott.

- Erre én is gondoltam, de most így hirtelen nem is tudom, hogy hová mehetnék Sabine-nal nyaralni! Szeretnék egy kicsit kiszabadulni Párizsból, valahová olyan helyre, ahol jól kipihenhetem magam!

Servier a barátjára nevetett.

- Nem is tudja, Pierre, hogy milyen jókor, és jó helyen említi ezt! Én ugyanis már hónapok óta tervezem a nyári pihenést! Tavaly vettem a Loire mentén egy kis kastélyt, és nyáron oda akartam elvinni Amelie-t! De azt hiszem, hogy azon a gyönyörű helyen, a hegyek között abban a kastélyban kevesen lennének, ha csak mi ketten mennénk el, és a személynéz! Sokkal jobban telnének a napok, ha esetleg önök is jönnének velünk! És ezt veheti meghívásnak is!

A báró elnevette magát.

- Ön mindig meg tud engem lepni valamivel, gróf úr! Az ajánlata valóban hízelgő! És tulajdonképpen tetszik is!

- Hát akkor?

- Az az igazság, hogy nálunk otthon a végső szót többnyire Sabine mondja ki, nem én!

- Á, értem! Ha csak erről van szó, akkor őt is meggyőzhetjük!

- Ezt esetleg önökre hagynám, majd ha valamelyik nap eljönnek hozzánk! - felelte a báró.

Servier bólintott.

- Hát persze! Azért is mondom ezt, mert én, amikor ezt a nyaralást elterveztem, több emberre is gondoltam! Azt szerettem volna elérni, hogy egyszer az összes közelebbi barátom elhívhassam! Ebbe bele kell érteni önt, Pierre, és a feleségét, valamint Gheron urat, Hermine asszonyt, az ügyész urat, és a két spanyol barátomat, Antonio Montero-t, és Angelo Carrone-t.

Amelie mosolyogva nézett a férjére.

- Ön mindig meglep engem valamivel, kedvesem! Erre már én is gondoltam, csak nem tudtam, hogy előhozakodhatom-e vele!

A gróf elnevette magát.

- Látja, nekünk most is egy irányban jár az agyunk!

De Frane csodálkozva nézett a barátjára.

- Ez egy igencsak remek terv! Bár kissé aggódom amiatt, hogy nem leszünk-e az önök terhére, ha mindannyian elmegyünk!

A gróf a fejét rázta.

- Szó sincs róla! Én kifejezetten örülnék neki, ha minden barátom ott lenne! Úgyhogy szoktassa magát a gondolathoz, Pierre! S amikor majd önöknél járunk, a többieket is mindenképpen meg kell győznünk! Bár könnyen lehet, hogy ez a kis nyaralás majd a nyár végén lesz esedékes! Most még van elég dolgom! De Sabine-t meg kellene győznie!

A báró Servierre nézett.

- Ebben számíthatnak rám! - jelentette ki.

A beszélgetés folytatódott tovább, és a levegőben az esetleges nyaralás tervei röpködtek, melyek még inkább felélénkítették a kis társaságot.

Második fejezet - A szobalány és az intéző

A délután viszonylag hamar eljött, és a Servier kastélyt csend, és nyugalom szállta meg. Jó néhány alkalmazott kapott kimenőt, mivel most nem volt olyan nagy szükség a szolgálataikra. Így volt ezzel Adéle is, a grófné

szobalánya. A napi munka után kiment a Tuillériák kertjébe, és ott sétálgatott. Élvezte a park szépségét, és hallgatta a madarak énekét. Annyira elgondolkodott, hogy szinte észre sem vette, ahogy egy ember megállt mellette. Csak akkor figyelt oda, amikor a hang megszólította.

- Jó napot, Adéle! - szólt a férfihang. - Ön itt?

A lány meglepetten pillantott fel, és akkor vette észre az őt megszólító embert. Angelo Carrone volt, a gróf intézője. Adéle elmosolyodott.

- Ó, ön az, Señor Carrone? Sajnálom, hogy nem vettem észre!

A férfi a lány mellé lépett.

- Meglepett, hogy itt látom!

Adéle felnézett a férfira.

- A grófné délutánra kimenőt adott, és úgy gondoltam, hogy kijövök ide, egy kicsit kikapcsolódni. És ön?

A férfi elindult, a lány mellette lépkedett.

- Ma nekem sincs túl sok dolgom! - felelte Angelo. - Délelőtt ide-oda mentem, intéztem a gróf ügyeit, de szerencsére gyorsan is végeztem vele! Így aztán én is úgy jártam, mint ön!

Adéle felpillantott a férfira.

- Nem fárasztó az ön számára ez a munka? - kérdezte.

Angelo megrázta a fejét.

- Egyáltalán nem! Főleg, ha ilyen csinos hölgyet láthatok, mint ön!

A szobalány kissé zavarba jött, és elnevette magát.

- Miket nem mond nekem, intéző úr?!

- Én csak az igazat mondom! És vallja be, Adéle, tetszik magának, ha efféle bókákat kap!

A lány kissé kacéran mosolygott Angelóra.

- Úgy gondolja, Angelo?

- Hát persze, hogy úgy gondolom! - felelte a férfi. - Ön egy csinos, fiatal lány, és az afféle férfinak, mint én, rögtön meglódulnak a gondolatai!

Adéle felnevetett.

- Csak lassan azokkal a gondolatokkal, intéző úr, mert ha túlságosan meglódulnak, úgy elszaladnak, hogy ön hiába fut utánuk!

A férfi megállt a lánnyal szemközt.

- Ettől én nem tartok, Adéle! Önnek a szemében látom, hogy már alig várta, hogy egy nap észrevegyem magát! És most örül, hogy ez a pillanat bekövetkezett!

A szobalány csípőre tette a kezét, és tettetett haraggal nézett az intézőre.

- Mondja csak, Carrone úr! Nem gondolja, hogy egy kicsit pimasz?

- De igen! De csak egy kicsit!

A lány nevetett.

- Önt sohasem lehet kihozni a sodrából?

- Nem túlságosan! De azt már előre kijelentem, hogy ön nagyon tetszik nekem! És aki nekem tetszik, arra pedig általában nem szoktam haragudni! Adéle kuncogni kezdett.

- Ha így van, akkor én pedig tudatom önnel, hogy azt a tényt, hogy tetszem önnek, én könyörtelenül ki is fogom használni! És mire észbe kap, már a tenyeremből fog enni!

A férfi merengve bámulta a leány kecses alakját, és úgy felelt.

- Tudja, Adéle, egyszerűen imádom a hollófekete haját, s a fiatalos, derűs természetét! Nekem olyan nő kell, mint amilyen ön! Sőt! Tovább megyek! Nekem ön kell!

A leány felsóhajtott.

- Nézze, Angelo! Nekem nagyon jól esik, ha tetszem magának, de ilyen hamar ne kérjen tőlem állásfoglalást, vagy választ! Az alatt a tíz hónap alatt, amióta mindketten a házba kerültünk, és ön a gróf úr intézője lett, mi nem túl sokat beszélgettünk. Alig ismerjük egymást, annak ellenére, hogy minden nap találkozunk. És most pedig túl gyorsan ront nekem az érzéseivel. Én kedvelem magát, de ahhoz, hogy viszonzni tudjam az érzelmeit, ahhoz még túl korai az idő! Még csak tizenhét éves vagyok, ön pedig harmincegy! Legyen türelemmel, Angelo!

A férfi bólintott.

- Megértem önt, Adéle. Tulajdonképpen én sem szoktam ilyen gyorsan nekirontani egy hölgynek, de az az igazság, hogy maga azóta tetszik nekem, amióta a gróf intézője vagyok. Csak valahogy nem jött ki a lépés, hogy ezt közöljem. Hol az időpont és az alkalom nem volt megfelelő, hol pedig az én bátorságom fogyott el.

A lány a férfit mosolygott.

- Örülök, hogy így mondta el, hogy mit érez! De azt is meg kell értenie, hogy nekem idő kell ahhoz, hogy helyre tegyem a gondolataimat! Ön egy kedves ember, és tulajdonképpen jól esik, ha én is tetszem magának, de nekem időre van szükségem ahhoz, hogy tisztába jöjjenek önmagammal, és önnel!

A férfi a lányra nézett.

- Tökéletesen megértem! Csak most meg attól tartok, hogy ezzel a hirtelen vallomással még távolabb kerültem öntől, mint ahol eddig voltam!

Adéle a férfit mosolygott.

- Emiatt ne aggódjon! Most legalább mindketten kimondtuk az igazságot, és ezennél nem kell, hogy ez nyomasszon minket!

- Ez igaz! - felelte Angelo. - S most már nyugodtabban sétálhatunk egyet! Velem tart?

Adéle mosolyogva bólintott.

- Természetesen, intéző úr! Mehetünk!

A férfi a karját nyújtotta, a lány belekarolt, és a pár lassan elindult a sétányon, alakjukat elnyelte a parkban sétáló emberek tömege.

Harmadik fejezet - Kegyvesztettek

Az imént leírt eseményekkel egy időben, pár száz kilométerre Párizstól délre, Marseille-ben a két egykori barát ismét találkozott. A város délnyugati felében állt a Blanc Corbeau nevű vendéglő, amelynek a tengerre néző teraszán két ember ült. Legrand és Belloc. Ezúttal az ügyvéd vitte a szót.

- Már a múltkor is megmondtam magának, hogy engem hagyjon békén! Nekünk egymással nincs semmi beszélőnivalónk! Az életem maga miatt ment tönkre!

Legrand szúrós tekintettel nézett vissza rá.

- Maga is kezdi? Nekem állandóan mások siránkozását kell hallgatnom? Először Subiat lelkiismerete támadt föl, most meg maga siránkozik?!

Belloc dühös lett.

- Persze, hogy kezdem! Ha nem vette volna észre, engem csalásért és közokirat-hamisításért köröznek! Magának persze könnyű is volt eddig dumálni, hiszen védte a mentelmi joga! De engem nem védett semmi! S akkor voltam a legbolondabb, amikor a maga szolgálatába álltam!

Legrand megragadta az ügyvéd grabancát.

- Ne mondja nekem, hogy amíg velem dolgozott, nem élt jól és gondtalanul!

- Jól éltem, az igaz! De milyen áron?! S most nézzen körül! Egy senki lettem maga miatt!

- Na, ebből elég! Eszébe ne jusson rám kenni azt a vétket, amit maga követett el! Talán én voltam az, aki rábeszélte magát, hogy a firenzei nyaralása alkalmával hullarészegre igya magát, és megerőszakoljon egy fiatal lányt?! Hát nem! Ez nem az én ügyem volt! Csak a magáé, és az ostoba barátaié!

- Ez igaz! De ezt a mai napig nem tudták rám bizonyítani! Engem nem emiatt keresnek! Hanem azért, ami miatt maga megúszhatta a dolgot! Mégpedig a Galoire vagyon elsikkasztásáért! És ebben az ügyben maga volt a vezérbika! S tudja mit?! Lehet, hogy Subiatnak volt igaza! És talán szerencsés is volt, hogy meghalt! Így legalább megmaradt a becsülete!

Legrand szúrós tekintettel nézett az ügyvédre.

- Ha jól emlékszem, ebben a dologban maga is benne volt! Ha nem tévedek, éppen maga kerítette elő azt a nagydarab spanyolt, Crusadát!

Belloc most először elnevette magát.

- Az lehet! De ha az emlékeim nem csalnak, Crusada a rá bízott feladatot nem végezte el! Nem ölte meg Subiat kapitányt, akit kénytelen volt maga személyesen elintézni! S nem tudta megölni Servier grófot sem, akivel nekem soha semmi bajom nem volt! Hogy maga miért gyűlölte, az pedig soha nem is érdekelt! De a legutolsó időkben számtalanszor figyelmeztettem magát, hogy rossz vége lesz ennek a sok ármánykodásnak! S látja! Amire figyelmeztettem, az be is következett! A büntetés elérte magát is!

Legrand dühbe gurult.

- Nehogy itt elkezdjen nekem prédikációt tartani az isteni büntetésről, meg a sors kezéről! Abból elegendem van! Vagy talán tényleg azt hiszi, hogy ami kettőnkkel történt, az a sors, vagy akár az Isten műve?! Hát nem! Ezt nagyon is emberek okozták! Egészen pontosan egy ember! S ez az illető olyan jól behálózott mindnyájunkat, beleértve Subiat kapitányt is, hogy észre sem vettük, és az utolsó pillanatban lecsapott!

Belloc értetlen arcot vágott.

- Ezt nem értem. Beszéljen konkrétan! Minket elég sok ember irigyelt a befolyásunk és a hatalmunk miatt. Közülük akárki lehetett!

Legrand megrázta a fejét.

- Ez nem lehet igaz! Maga tényleg ennyire vak? Nem gondolkodott el azon, hogy csakis olyan ember csinálhatta ezt az egészet, akinek elég lehetősége, hatalma, és pénze volt ahhoz, hogy mindezt végigvigye?

- Ez nyilvánvaló! De én azt hittem, hogy nekem a firenzei ügy miatt, magának pedig a kapitány megöléséért kellett felelni! S ezt mi magunk okoztuk! Nem pedig más!

- Az lehet! De ami ezeket az ügyeket illeti, ne legyen benne olyan biztos, hogy csak úgy önmaguktól pattantak ki! Azt gondolja talán, hogy azt a Tordanit a véletlen hozta ide? Vagy az elveszettnek hitt Galoire iratok csak úgy a véletlen folytán, maguktól kerültek elő? Hát nem! És az sem véletlen, hogy az a fajankó Subiat is ellenünk fordult! Egyáltalán nem véletlen! A kapitány szerelmes volt Gheron úr feleségébe, Hermine-be, de miután minden esélye elszállt, akkor felmelegítette a régi érzelmeit egy másik hölgy

iránt!

- Mi?!

- Jól hallotta! Subiat nemcsak egy nőt szeretett! Szerelmes volt Amelie de Servier grófnéba! Mindig is szerette, csak gyáva volt neki megmondani! S ez az, ami ellenünk fordította! Az érzéseit pedig észrevette más is, és az illető ezt szépen ki is használta! S ez ugyanaz az ember volt, aki szépen felkutatta Emilio Tordanit, majd felkutatta az elveszett Galoire iratokat, és kezébe kerültek a régi katonai titkosszolgálati papírok is, amit szépen az

igazságszolgáltatás kezére juttatott! S a mi ügyünk itt kezdődött!

Belloc elsápadt.

- Mondja már meg végre, hogy kiről beszél! Ki volt az, aki tudhatott ezekről a dolgokról, és ha tudott róla, hogyan kapcsolható össze ez a sok dolog?! Mi köze van az én firenzei esetemnek Subiat érzéseihez, vagy akár a maga kémkedési ügyeihez?! Ezeknek semmi közük egymáshoz! Más időben és más helyeken történtek!

- De van közük egymáshoz! Mégpedig a benne résztvevő személyek okán! S ez az, ami ezeket az ügyeket összekapcsolja! Mi hárman! Maga, Subiat és én! S ha így van, akkor rögtön ki is találhatja, hogy mi volt az a nagyszabású ügy, ami mindhármainkat összeköt!

Az ügyvéd keze idegesen markolta az asztal szélét.

- A Galoire ügy?

Legrand bólintott.

- Látom, kezdi érteni! Pontosan arról van szó! A Galoire Vállalat vagyónának elsikkasztása, és Guillaume de Flore elítéltetése!

- Erre nem gondoltam. De az már hat éve történt! S egyáltalán ki tudhat arról, hogy ezekben mi benne voltunk?

Legrand felsóhajtott.

- Hogy ki? Hát az, akiről a legkevésbé gondolta volna! A maga által nagyra becsült Maximilien de Servier gróf!

- A gróf?! Ez lehetetlen!

- Ugyan miért volna lehetetlen? Maga sohasem érezte úgy, hogy azt az embert már régebben is látta valahol? Hogy ismerte korábban?

Belloc megrázta a fejét.

- Bevallom, de nem! Akárhogy is, de nem tudok olyan okot, ami miatt ezt művelte volna velünk!

Legrand előredőlt a székén, és közelebb hajolt az ügyvédhez.

- Ha nem ugrik be, akkor hadd kérdezzek rá pár dologra, ami talán megvilágítja az elméjét! Nem tartotta különösnek, hogy Amelie kisasszony és a gróf olyan gyorsan egymásra találtak? De Frane-ék esküvői bálján szinte egész végig egymással táncoltak, és a gróf utána is elég sokszor volt látogató az ügyészéknél! S alig telt el röpké három-négy hónap, és Amelie kisasszony máris a kezét adta Servier grófnak, ami példátlan eddig Párizsban! Azt hiszi, ez alatt a pár hónap alatt megismerhették egymást annyira, hogy Amelie igent mondjon a grófnak?

- Ezek szerint igen.

Legrand megrázta a fejét.

- Először én is azt hittem, mert vak voltam! De nem erről van szó! Az igazság akkor világosodott meg előttem, amikor a Subiat halála előtti héten elmentem a gróf kastélyába, hogy Amelie-vel végre tisztázzam a dolgokat!

S akkor tudtam meg, hogy ez az ismeretség, ami közöttük volt, nem azon a nyáron kötöttet!

- Hogyhogy?

- Egyszerűen! Amikor felelősségre vontam a grófnét, hogy milyen illetlenül cselekedett, amikor négy hónap után hozzáment a grófhhoz, akkor vágta a szemembe az igazat! Ők már évek óta ismerték és szerették egymást! És ez volt az, ami megalapozta a házasságukat!

Belloc elcsodálkozott.

- Évek óta ismerték és szerették egymást? Ezt nem értem! Amelie kisasszonynak Marseille-ben volt egy vőlegénye, Guillaume de Flore, akit elítéltek! Lehet, hogy volt egy másik szeretője is?

Legrand meredten bámult Belloc-ra.

- Nem! Amelie de Galoire kisasszonynak csak egyetlen férfi volt az életében! Guillaume de Flore!

Az ügyvéd arca leírhatatlan kifejezést öltött.

- Csak nem azt akarja mondani, hogy... ?

- De igen! Ezért kérdeztem magától, hogy nem érezte-e úgy, hogy a grófot már korábbról is ismeri!

- Ez lehetetlen! Ő nem lehet Guillaume de Flore!

- Dehogynem! Maximilien de Servier gróf álarca mögött Guillaume de Flore rejtőzött, és visszatért, hogy megbüntesse azokat, akik becstelenné tették a nevét!

- De hiszen ő meghalt!

Legrand megrázta a fejét.

- Nem! Csak kihasználta azt, hogy a halálának a körülményeit rosszul és pontatlanul fogalmazták meg! Emlékezzen csak vissza, hogy is történt a dolog! Azon a bizonyos napon, Toulon környékén óriási vihar tört ki, és az orkán erejű szél egy nagy fát rádöntött az épületre, beszakítva a börtön tetejét. Ezen a lyukon át több rab is kiszökött, ám a fegyveres őrség utánuk eredt, és több lövéssel leterítették a szökevényeket! Ott Guillaume de Flore is lövést kapott, és a jelentések szerint a háborgó, jéghideg tengerbe zuhant! A sziklán megtalálták a vérét, és a ruhájának egy foszlányát. És itt volt az a pont, ahol a hivatalos szervek elkövették az első hibát! Kijelentették, hogy azt a zuhanást Flore nem élte túl, s halottnak nyilvánították! De az az eszükbe sem jutott, hogy a fickó azt a zuhanást túl is élhette! Gondoljon csak bele! Guillaume de Flore a Katonai Akadémián tanult, és utána pedig évekig egy hajó kapitánya volt! Erős, kitartó ember volt, és kiválóan úszott! Ráadásul több nyelven is beszélt! Ha túlélte azt a zuhanást, és valakik felvették a tengeren, nyugodtan kiadhatta magát akár spanyolnak, vagy olasznak is, és a

Földközi-tenger környékén akárhová eljuthatott!

Belloc szájátva hallgatta Legrand-t.

- Ahol új életet kezdett, és vagyont szerzett.

- Pontosan! Ne felejtse el, Guillaume de Flore nagyon jól értett az üzlethez, és amikor ő vezette a Galoire vállalatot, a cég nagyon gazdag volt! Tehát a fickó értett a dologhoz! Attól nem kellett tartania, hogy keresni kezdik, hiszen halottá nyilvánították! Ha egy kis induló tőkéhez hozzájutott, akkor ezzel elindult, és üzletelni kezdett! S mivel jó üzletember volt, vagyonossá vált!

- És a Servier név, s a grófi címe?

- Azt pénzért meg lehet venni! Főleg Itáliában! A forradalom után rengeteg arisztokrata szökött külföldre, ahol már nem volt más vagyonuk, és más tulajdonuk, csak a nemesi rangjuk! S aki nem akart éhen halni, az jó pénzért cserébe eladta a nemesi rangját egy gazdag embernek! S ez a gazdag ember éppen a mi Guillaume de Flore-unk volt! Megörökölte a Servier nevet és rangját, s amikor eljött az idő, feltűnt Franciaországban!

- Ez hihetőnek hangzik! És most? Nem lehetne valahogy ezt a hatóságok tudtára hozni?

Legrand megrázta a fejét.

- Nem hiszem, hogy értelme lenne! Az ostoba Subiat vallomása után pár hónappal Guillaume de Flore-t utólag ártatlannak nyilvánították, és felmentették minden vád alól! Ott már nincs keresnivalónk!

- Hát akkor?

- A régi jól bevált módszerhez folyamodunk! Ha ő a hátunk mögött cselekszik, akkor mi is ehhez a módszerhez nyúlunk! Lehet, hogy Servier most gazdag és nagyhatalmú, de valahol ő is sebezhető! Ott kell őt megfognom, ahol fájdalmat okozok neki! Azt akarom, hogy szenvedjen! Ez kettőnk között most már életre-halálra menő játszma, és ezt ő is tudja!

Belloc felsóhajtott.

- Maga már megint belesik a régi csapdába! Ugyanúgy viselkedik, mint hat évvel ezelőtt! S nem fél attól, hogy újból elsodorják az események?

- Egyáltalán nem! Most már sokkal okosabb leszek! Gondoskodtam is az előkészületekről! Lehet, hogy elvesztettem a tábornoki rangomat és a mentelmi jogomat, de minden eshetőségre gondolva már korábban átmentettem a vagyonom jó részét külföldre, más néven! Itt Franciaországban lehetek akár egy kis senki is, de az a pénz, ami rendelkezésre áll, mindig jól jön! Hiszen azt maga is tudja, hogy a pénz sok bezárt kaput kinyit!

Az ügyvéd nem tudott felelni, csak szótlanul nézte az egykori tábornok indulat, és szenvedély fűtötte arcát.

Negyedik fejezet -. Angelo vallomása

Másnap délelőtt Angelo és Servier gróf a kastély parkjában sétáltak, mivel a gróf itt adta ki a napi feladatokat az intézőjének.

- Tegnap délután nagyon jókedvűnek láttalak, Angelo! - nézett a gróf a társára.

Az intéző bólintott.

- Hát igen! De nem gondoltam, hogy ennyire lehetett látni rajtam!

- Elég nyilvánvaló volt számomra, hogy valamitől boldog vagy!

- Igen!

A gróf elnevette magát.

- Ha nem tévedek, akkor nő van a dologban, ugye?

Angelo széttárta a karját.

- Végül is mit tagadjam a dolgot! Valóban így van!

Servier a barátjára nézett.

- Nem gondoltam volna, Angelo, hogy egy nap valaki rabul ejti a szívedet!

A spanyol elnevette magát.

- Hát azt én sem. De mégis így alakult. Bár még csak kezdődő állapotban van a dolog!

- És fontos neked az a lány?

Angelo bólintott.

- Igen. Bár már régóta ismerem, de csak mostanára értem el oda, hogy megszerettem. S az az igazság, hogy szeretném, ha szorosabb kapcsolat alakulna ki közöttünk!

- Ez dicséretes dolog, Angelo, de azt lehet tudni, hogy ő hogyan viszonyul hozzád?

- Azt hiszem. Én úgy érzem, hogy kedvel engem, s talán szeret is, de sajnos nem ez az a dolog, ami megnehezíti a kettőnk dolgát.

- Vajon mi lehet az, ami megnehezíti két olyan ember egymásra találását, akik szeretik is egymást?

Angelo felsóhajtott.

- A kettejük közötti társadalmi és vagyoni különbség. Ez az, ami megnehezíti a dolgot.

A gróf Angelo felé fordult.

- Értelek, de mégsem! Ha konkrétan kifejtenéd, akkor talán segíthetünk a dolgon!

Angelo is megállt, de látszott rajta, hogy elég nehezen kezd hozzá a beszédhez. Végül megszólalt.

- Azért nehéz ez a dolog, mert a lány, akiről szó van, egy gazdag ember alkalmazottja, de nincs vagyona, nincs senkije, csak egy kegyetlen és

goromba nevelőapja, aki ráadásul részeges is. Ez a lány ömiatta szenved, és hogy ne haljon éhen, egy gazdag embernél keresett és kapott is állást.

- Igen?

- A probléma ott van, hogy ennek a lánynak nagyon nagy a kisebbségi érzése, és el sem tudja képzelni, hogy őt szeretheti valaki. S én úgy érzem, hogy valójában őt az rémítette meg leginkább, hogy a személyemben egy olyan ember udvarol neki, aki hozzá képest vagyonos ember vagyok, hiszen grófi intéző lettem, és neked köszönhetően elég szép vagyonom is lett!

- Értelek. Ő attól fél, hogy túl kicsi és jelentéktelen a te vagyoni és társadalmi helyzetedhez képest, te pedig attól félsz, hogy a társadalom megszól azért, amiért egy szegény lányt szeretsz.

Angelo bólintott.

- Valahogy így!

A gróf a barátjára nézett.

- S mondd csak! Mióta figyelsz te az arisztokraták intrikáira? Azelőtt sohasem érdekelt, hogy mit mondanak az emberek!

- Ez igaz, de azelőtt egy szimpla csempész voltam, aki egy rozoga bárkával járta a tengert.

- Na látod, ez a baj! Azt gondolod, hogy azért, mert most már elegáns ruhákat viselsz, az elit köreiben mozogsz, és hatalmas összegeket keresel, már más ember lettél? Nehogy azt hidd! Az ember ugyanaz, csak a ruha más! És ezt nem véletlenül mondom neked! Én sem mindig voltam ilyen gazdag, elismert, és boldog ember, mint most. De azzal, hogy ide jutottam, nem a régi éneimet dobtam el, csak egy kicsit jobbá tettem. És egy cseppet sem érdekelt, hogy ezért ki ítél el, és ki nem! Vagy talán attól félsz, hogy én foglak elítélni, mert egy vagyontalan lányt szeretsz?

Angelo felsóhajtott.

- Hát igen, ettől is félttem! S ezt azért is mondom, mert nem tudhatom, hogy ez a csodálatos kastély, a nemzetközi megbecsülés, és az elegáns ruhák mennyire változtatták meg azt az embert, akit én annak idején kihúztam a Földközi-tenger vizéből!

A gróf a barátjára nézett.

- Ha ezek a dolgok, amiket felsoroltál, annyira megváltoztattak volna, gondolod, hogy kihoztattalak volna a sittről, ahol ültél? Ha engem valóban annyira elszédítettek volna a millióim, akkor fűtültem volna arra, hogy veled mi van. De kihoztalak! S nemcsak azért, mert hálával tartozom neked, mert egykor megmentettél, hanem azért is, mert a barátomnak tartottalak! S én nem fogom elítélni a barátomat azért, mert egy szegény lányt szeret!

- Igazad van! Ne haragudj, hogy kételkedtem benned! Én szeretném, ha egy nap feleségül vehetnem azt a lányt, és abból a pénzből, amit megkeresek, biztos, hogy jól megélnénk! Az a tervem, hogy a megtakarított pénzből

házat veszek magamnak valahol itt, Párizsban, és ha Isten megsegít, és a lány igent mond nekem, akkor odavinném őt!

A gróf bólintott.

- Ezek szép tervek! Én ezért is mondtam neked akkor, amikor idejöttél, hogy ezt az állást tekintsd az életed megalapozójának! Ebből a pénzből, amit itt kapsz, már az idén akkora életjáradékot vehetsz, amiből életed végéig megélhatsz! És ha valóban az a terved, hogy feleségül vedd a kedvesedet, akkor mostantól ezért dolgozz, és erre tegyél föl mindent! S ha ő valóban szeret téged, akkor érezni fogja, hogy ezt őerte is tetted!

Angelo bólintott.

- Örülök, hogy te is így látod, és mellettem állsz! De még nem mondtam el mindent! Tulajdonképpen attól félttem, hogy ha megtudod, hogy ki az a lány, akit szeretek, mást fogsz mondani, mint amit eddig mondtál!

- Miért mondanék mást?

Angelo felsóhajtott

- Azért, mert az a lány, akit szeretek, az a grófné szobalánya, Adéle!

Servier elmosolyodott.

- Jaj, Angelo! Hányszor mondjam már neked, hogy bízz végre bennem! Miért nem ezzel kezdted?

- Nem is tudom! Nem tudtam, hogy miket mondjak, vagy hogyan kezdjek hozzá.

- Értelek, de azért ennyire nem lehetsz határozatlan! Ha valóban szereted őt, akkor küzdj érte! Mutasd meg, hogy sokat jelent neked! S amennyire Adéle-t ismerem, ő is ezt várná el tőled.

Angelo bólintott.

- Az igaz! Tegnap délután, a kimenő idején a Tuillériák kertjében találkoztunk, és beszélgettünk. És őt bárki előtt fel merném, és fel is tudnám vállalni! Nem érdekelne, hogy egy szegény lány! Csak az a baj, hogy tudom, őt viszont zavarja, hogy honnan jött! Ha hozzám jönne, akkor rendszeresen meg kellene fordulnia az arisztokraták köreiben, bálokon, színházban, és egyéb társadalmi eseményeken! S ő feszélyezve érezné magát, hiszen olyan emberekkel kellene pezsgőznie, társalognia, akiknek addig a közelébe sem érhetett, és akiket talán épp ő szolgált ki! Félné attól, hogy nem tudná, kit hogyan szólítson, hogyan viselkedjen! Mert attól a pillanattól kezdve ő már nem a kis szobalány lenne, hanem a feleségem! S egy grófi intézőnek elég nagy tekintélye van! S ő attól tart, hogy nem tudna megfelelni ennek a követelménynek!

Servier gróf elmosolyodott, és a kezét a barátja vállára tette.

- Én azt mondom neked, Angelo, ne aggódj ezek miatt! Hogy teljes legyen a boldogságod, akkor teszünk is róla! Ha te valóban annyira szereted Adéle-t, akkor el kell érünk azt, hogy ne féljen társadalmi eseményeken

megjelenni!

- Jó, de hogyan érjük el ezt? Talán beszéljük meg a grófnéval, hogy tanítsa meg Adéle-t mindenre?

Servier bólintott.

- Na látod, ez jó ötlet! Ezt kell tennünk! De lehetőleg úgy, hogy Adéle ne is sejtse, hogy mi van a dolog mögött! Ahhoz, hogy a félreértéseket elkerüljük, Amelie-vel közölnünk kell, mi a dolog lényege!

- Értem! De nem lesz ez kínos?

- Már megint aggodalmaskodsz! Magyarázatként azt is beadhatjuk Adéle-nak, hogy egy grófi házban az alkalmazottaknak is tudniuk kell az illetet! S ha a grófné ráparancsol, hogy ezt kötelező megtanulnia, akkor nem is lesz ellenvetése!

Angelo elnevette magát.

- Szegény Adéle! Nem is tudja, hogy mindenki az orránál fogva fogja vezetni!

- Az nem baj! Hiszen őérte, és a kettőtök boldogsága érdekében történik a dolog!

- S addig?

- Addig te csináld tovább a dolgot, mint mindig! Viselkedj úgy, ahogy szoktál! Próbáld meg tovább puhítani a lányt! Nyilvánvalóan nem fog egyik pillanatról a másikra menni a dolog, de legyél vele kedves, és figyelmes! Érd el, hogy ha eddig csak kedvelt, akkor most tényleg beléd szeressen!

- Rendben! S addig?

- Este én beszélek Amelie-vel, és persze teljes diszkrécióra kérem! S ha minden jól megy, a hölgyed hamarosan le is vizsgálzhat!

Nemsokára tartja Antonio az eljegyzését Christine de Raquin kisasszonnyal! S arra az estélyre te is hivatalos leszel! S az ilyen meghívókon az egyedülálló urakat mindig egy hölgypartnerével együtt szokás meghívni! S a partnert a meghívott tetszőlegesen választhatja ki! Te persze rögtön Adéle-t fogod felkérni az eseményre!

- S mi lesz, ha nem akar eljönni velem?

- El fog jönni! Majd gondoskodunk róla!

A két férfi egymásra nevetett és lassan elindultak visszafelé, a kastély irányába.

Ötödik fejezet - A kertész látogatása

A gróf és Angelo épp visszaértek a kastélyba, s beléptek a nappali ajtaján, amikor kopogtak.

- Tessék! - szólt fennhangon Servier.

Baptiste lépett be, a főkomornyik.

- Elnézést, hogy zavarom, gróf úr, de egy férfi van itt! Egyszerű ruhát visel, valami kertészféle, de azt mondja, hogy nagyon sürgősen beszélnie kell a gróf úrral.

- Vezesse be! - intett a gróf.

A komornyik eltűnt, majd hamarosan egy egyszerű, kopott munkásruhába öltözött, ötven körüli férfit kísért be. A jövevény elég csapzottnak látszott, és láthatólag kényelmetlenül érezte magát, mert ebben a gyönyörű kastélyban koszos munkásruhában kell mutatkoznia a két előkelő öltözetű férfi előtt.

- Maximilien de Servier gróf úrral beszélek? - kérdezte.

- Jó napot! Maximilien de Servier gróf vagyok! Beszélni akart velem?

A férfi bólintott.

- Igen! Elnézést az öltözetemért, a nevem Peuplier! Kertész vagyok Mercanti úréknál!

- Mercanti? Nem ő az a fiatal itáliai kalandor, aki tíz éve Pármában csúfot üzött a családja jóhíréből, és nevéből, hogy fiatal, hölgyek kegyeire, és pénzére vadásszon?

A jövevény szégyellősen bólintott.

- De igen! Ő az! Giuseppe di Mercanti! Én nála vagyok alkalmazott!

- Értem. Hallgatom!

- Önnek van egy alkalmazottja, név szerint Adéle Merveille kisasszony. A hölgyet egész gyerekkora óta ismerem, és ismertem a szüleit is, akik szintén Mercanti úrnál voltak alkalmazásban! Amikor Merveille úr meghalt, a felesége férjhez ment egy másik férfihoz, Gaspard Bousqué úrhoz.

A gróf bólintott.

- Igen! Őt ismerem! Adéle az ő beleegyezésével dolgozik itt!

- De azt nyilván nem tudja, gróf úr, hogy Bousqué rendkívül erőszakos, iszákos és durva ember! Amikor az asszony meghalt, Adéle kisasszony egyedül maradt a mostohaapjával, aki persze ütötte-verte, és kényszerítette, hogy mindig hozzon neki italt! Amikor Adéle már nem bírta tovább, azért vállalt itt állást, hogy minél kevesebb ideig legyen a nevelőapja közelében, aki persze rendszeresen elszedi a kisasszony pénzét, azt is, amit itt keres, önnél!

- Erről nem tudtam!

- Amikor Adéle kisasszony még a nevelőapjával élt, hogy ne haljanak éhen, elment dolgozni. Bousqué úr pedig azt pénzt itta el, amit Adéle szolgálóként kemény munkával megkeresett. Ám a nevelőapjának most jól jött egy újabb lehetőség a pénzszerzésre! A házigazda, az ifjú Mercanti úr szemet vetett Adéle-ra, akit már régebben is mindig megkörnyékezett, és úgy döntött,

hogy bármi áron, de megszerzi magának! Egyezséget kötött a gyámmal, Bousqué úrral, hogyha ő eléri, hogy Adéle az övé legyen, akkor jelentős pénzzel honorálja a segítségét! Ezt Mercanti úr egy levélben tudatta Bousqué úrral. Azt tervezték ki, hogy Adéle-t a nevelőapja feleségül adná Mercanti úrhoz, akinek a vagyonából persze jókora részt kapna Bousqué úr is!

- Értem! - felelte a gróf. - Tehát Mercanti úr ismét azt a szerencsejátékot űzi, amit korábban Itáliában is? Mindig új nő kell neki?

A férfi bólintott.

- Igen, gróf úr! Ma reggel már személyesen is találkoztak! Amikor ezt megbeszélték, elhajtottak kocsin, nem tudni, hová! Én ott maradtam, Mercanti úr asztalon hagyott levelét felkaptam, és sürgősen ide jöttem! Mindig is kedveltem Adéle kisasszonyt, és nem hagyhattam, hogy ezt műveljék vele! Tudom, hogy nem helyes, ha ilyen hangnemben mondom, de mindenképpen meg kell akadályozni, hogy kihasználják!

A gróf bólintott, és járkálni kezdett.

- Derék dolog, hogy idejött, Peuplier úr! Adéle kisasszony valóban az én házam alkalmazottja, de nem szeretném őt felzaklatni feleslegesen! Sokkal jobb, ha egyelőre nem tud semmiről! Ami pedig Mercanti úr, és Bousqué úr terveit illeti, amiatt ne fájjon a feje! Erre személyesen nekem lesz gondom!

- Értem, gróf úr!

Servier végignézett a kertészen.

- Mondja csak, Peuplier úr! Ha visszamegy Mercanti úr házába, nem szűrhatják ki, hogy a levél eltűnt?

- De igen! S mivel olyan túl sok ember nem jöhet számításba, valószínűleg meg is lesz a büntetésem! Mercanti úr, amilyen indulatos szokott néha lenni, lehet, hogy ki is rúg! De ha ez az ára annak, hogy Adéle kisasszonyon segítsék, akkor azt sem bánom!

A gróf elmosolyodott.

- Lehet, hogy nem is kellene bánnia! Nálam olyan nagy a park, és a kert, hogy még így is kellene fölvennem egy új kertészt! Most egyelőre menjen vissza Mercanti úr házába, mintha mi sem történt volna. Ne várja meg, hogy bekövetkezik az, amitől tartott, mondjon fel, és keressen föl engem! Én alkalmazom magát!

A kertész meghajolt.

- Nagyon köszönöm, gróf úr! - felelte, és átnyújtotta a levelet a grófnak.

Servier átvette.

- Rendben! Ez a levél egyelőre nálam marad mindaddig, amíg a dolgok úgy nem alakulnak, hogy a kisasszony megtudhatja a tartalmát! - felelte a gróf, és a zubbonya zsebébe nyúlt.

Egy köteg bankót vett elő, és a jövevény kezébe nyomta.

- Tessék! Ez a magáé! Kérdemelte!
- Hálásan köszönöm, gróf úr! Bár nem ezért tettem!

A gróf azonban tovább beszélt.

- Tudom, Peuplier úr! De megérdemelte!
- Értem, uram!

- Helyes! Ez itt a személyi titkárom, Angelo Carrone úr! Ha bármi fejlemény van, forduljon hozzá! - mutatott Angelóra Servier.

- Igen, gróf úr!
- Távozhat!

A férfi meghajolt mindkettejük felé, és elment.

A szalonban csend lett. Végül Angelo találta meg a hangját.

- Ez hihetetlen! Olyan dolgok derülnek ki, amikről eddig fogalmam sem volt! Azt eddig is tudtam, hogy Adéle nem élt jól a nevelőapjával, de hogy ilyen aljas módon akarják kihasználni, azt nem gondoltam volna! Mit lehetne tenni?

A gróf a barátjára nézett.

- Ne aggódj! Ha sikerülne bebizonyítani, hogy Bousqué alkalmatlan arra, hogy Adéle-ről rendelkezzen, akkor már nyert ügyünk van!

- De ha nekem sikerülne őt elvenni, akkor már a nevelőapának semmi köze nem lenne hozzá, mert én ott lennék, mint házastárs, aki teljes jogú állampolgár!

- Ez igaz! De ahhoz, hogy te elvehesd Adéle-t, egyáltalán nem elég az, hogy ő igent mondjon neked! Mivel már elmúlt tizenhét éves, de még nem nagykorú, a házassághoz és a munkavállaláshoz szülői beleegyezés szükséges! És ebben az esetben ne is számíts arra, hogy ez a piás Bousqué ezt megteszi neked!

- Abba persze rögtön belemenne a vén részeses, hogy Mercantihoz adja Adéle-t! S akkor rögtön kezében lenne a pénz! Nyilván azt a pénzt is zsebre vágja a fickó, amit Adéle itt keres! Ha ez nem megy, akkor mit lehetne tenni?!

- Majd én elintézem a dolgot! Be kell bizonyítani, hogy Bousqué alkalmatlan a szülői feladatra, és ebben az esetben megvonják tőle a gyámságot! S akkor már csak a szeptembert kell kívánnod!

Angelo bólintott.

- Ez jó ötlet, de mi garantálja, hogy a bíróság megvonja a felügyeletet Bousqué-tól?

Servier elnevette magát.

- Sok minden! Most fogsz igazán rájönni, hogy ez a világ sajnos hihetetlenül pénzközpontú! Elsődleges szempont, hogy a gyám megfelelő anyagi, és egyéb biztonságot tudjon nyújtani annak, akit eltart! Erre Bousqué teljesen alkalmatlan! Másodszor: Jó ügyvédek vannak, akik

bármit elérnek! Harmadszor: Már többször is említettem neked, de most jó, ha megjegyzed! A pénz mindig minden kaput megnyit! Azt is, amelyik Adéle-t megszabadítja a nevelőapjától, és ami lehetőséget nyújt neked ahhoz, hogy feleségül vedd!

Angelo már nem felelt, inkább egy nagyot sóhajtott, hogy elűzze az aggodalmát.

Hatodik fejezet - Egy kis tervezgetés

Este volt. Servier gróf házában, a hálósobában égett az ágy melletti kis asztalkán a petróleumlámpa, megvilágítva a nagy franciaágyon fekvő két embert. Amelie az oldalára fordult, kibontott, hosszú haja meztelen vállára omlott. A nő csendesen nézte a mellette fekvő férjét, aki láthatóan valahol mesze járt, elgondolkodva bámulta a plafont.

- Talán valami baj van, kedvesem? - kérdezte.

A férfi Amelie felé fordult, és átölelte.

- Nincs semmi baj, csak van egy dolog, ami már reggel óta foglalkoztat! És azon gondolkodom, hogy miként oldjam meg!

- Talán segíthetek én is! - mosolygott Amelie a férfira.

- Szerintem is! - felelte Servier.

- És mi az a nagyon fontos dolog, ami miatt ön ennyit töri a fejét?

- Egy elég érdekesnek indult dolgot tudtam meg, ami később már kicsit személyessé vált számomra. Tulajdonképpen két ember boldogságát kellene valahogy megoldanunk!

Amelie elmosolyodott.

- Azt hiszem, egy ilyen feladat nekem is nagyon tetszene!

A férfi megsimogatta a nő arcát.

- Ebben biztos voltam! De mielőtt elmondanám, le kell szögezmem, hogy ez a dolog, amiről beszélni akarok, egyelőre szigorúan bizalmas! Nem mintha olyan nagy dologról lenne szó, de úgy érzem, ahhoz, hogy az a két ember, akiről szó van, boldogok lehessenek, ahhoz az kell, hogy egyelőre csak diszkréten járjunk el az ügyükben!

- Rendben! - felelte a nő. - Bennem bízhat, kedvesem! Tudja, hogy én hallgatni fogok!

- Tudom! - felelte a gróf, és folytatta a mondanivalóját. - Tulajdonképpen arról van szó, hogy Angelo szerelmes lett egy lányba, s aki talán viszonzza is ezt az érzését, de a kettejük boldogságának az útjában több nagy akadály is áll. A lány, akit Angelo szeret, tulajdonképpen egy szegény lány, aki részeges nevelőapja kényszere alatt dolgozik, és korábban is alantas szolgamunkákat végzett, hogy valahogy megéljenek. Ez a lány

világéletében szegény volt, és emiatt nagyon nagy benne a kisebbségi érzés, és attól fél, hogy ha egyszer egy férfi beleszeret, akkor ő túl kicsi és jelentéktelen a számára, és nem tud neki megfelelni! S ez a helyzet most is fönáll! Amióta Angelo itt dolgozik, híres és elismert ember lett, úgy emlegetik őt, mint Servier gróf neves intézőjét! Angelo most már eljutott arra a pontra, hogy önálló életet élhetne, saját házat vehetne, és az életjáradékából és a fizetéséből élete végéig gond nélkül ellehetne. De a lány számára ez nem olyan egyszerű dolog. Több ok miatt is. Először: Ez a leány csak egy egyszerű szolgáló, aki mindig hűségesen és egyetlen hiba nélkül kiszolgálja a gazdáit! Megszokta, hogy ő csak egy kis senki, akinek az a dolga, hogy engedelmeskedjen. S ha a kezét adná Angelónak, akkor egy olyan világba csöppenne, amiben nem találná a helyét! Angelo hitveseként fogadásokra, bálokra, operába kellene járnia, olyan emberek közé, akik eddig neki parancsoltak. Kínosnak érezné, hogy ezentúl egyenrangúvá válik azokkal, akiket eddig elérhetetlen nagy embereknek tartott. S ha kiderülne, hogy ő csak egy kis szolgálólány, akit egy gazdag ember fölemelt magához, akkor azt még nagyobb szégyennek élné meg. Amelie hosszasan hallgatott, s végül halkán megszólalt.

- Szegény lány! Ez tényleg borzasztó dilemma lehet!

A gróf bólintott.

- Az is! S éppen azért éri ez a leányt kényelmetlenül, mert nem akárkiről van szó.

- Ki ez a lány? - lett kíváncsi Amelie.

A gróf a nőre nézett.

- Hát Adéle!

A grófné elmosolyodott.

- A szobalányom? Szegény! Akkor azért tűnt nekem olyan furcsának napokban!

- Valóban?

- Igen! Láttam, hogy úgy néha meg-megáll, és elmereng, bámul a semmibe. Mintha nem is itt járt volna az esze. Aztán az egyik nap úgy tűnt, mintha sírni láttam volna, ma reggel pedig vidám volt, és derűs!

- Hát persze! A tegnapi kimenő alatt összefutott Angelóval, és úgy tűnik nagyon közel kerültek egymáshoz.

- Ó, ez remek! És tényleg viszonzszereti Angelót?

A gróf széttárta a karját.

- Ezt nem tudom! Angelo halálosan szerelmes belé, és úgy tudom, Adéle is többet érez barátságánál. Hogy ez szerelem-e, vagy még nem, azt nem tudhatom. Mindenesetre jól érzik magukat egymás közelében.

Amelie elnevette magát.

- És ön úgy gondolja, hogy nekünk kettőnknek kell megtolnunk ezt a

nyikorgó szekeret?

- Pontosan erre gondoltam! Ha a dolog ilyen egyszerű lenne, nem is haboznék azonnal cselekedni! De sajnos itt jön a másik nehézség! S ez sokkal komolyabb, mint Adéle kétségei!

- Hogyhogy?

- Mint említettem, Adéle-nak van egy iszákos, és durva nevelőapja, Bousqué úr. Mivel Adéle csak négy hónap múlva éri el a nagykorúságot, addig jogilag ahhoz a részeges férfihoz van kötve. Ám ha ez nem lenne elég, akkor most jön a következő probléma. Ami a legnagyobb baj, az az, hogy ez a Bousqué annak a hírhedt Mercantinak az alkalmazottja, aki évekkel ezelőtt több híres asszony és fiatal lány fejét csavarta el, és utána aljasul otthagya őket, és lelépett a pénzükkel! Nos, ez a Bousqué szépen összeállt a gazdájával, ezzel a Mercantival, és megígérte neki, hogy feleségül adja hozzá Adéle-t. Előnyös házasság, az biztos! Adéle addig, amíg nem lesz nagykorú, a gyám rendelkezik fölötte, tehát az alkoholista nevelőapja. Mercanti pedig jelentős vagyont helyezett kilátásba a gyám részére, ha neki adja Adéle-t! Bousqué számára nyilván jól jön a pénz, és ha az ígéretét beváltja, s hozzáadja a lányt Mercantihoz, akkor szép summát kaphat! S akkor aztán tényleg végképp kihasználják Adéle-t! Nyilván az a pénz is az ő zsebükbe vándorol, amit a szegény lány itt megkeres! Elszedik a pénzét és élnek gondtalanul, míg Adéle itt dolgozik! Egy nap Mercanti elválik tőle, és szépen lelép, majd egy új áldozat után néz! Bousqué pedig ismét elmegy a kocsmába, és a sárga földig leissza magát!

- Ez borzasztó! - felelte Amélie.

- Ugye? Hát ez az a dolog, amin már órák óta töröm a fejem!

- És Angelo tud erről?

- Igen. Pont a sétából jöttünk vissza, amikor Mercanti egyik kertésze jelentkezett be. Ő már gyerekkora óta ismeri Adéle-t, és véletlenül megtudta, hogy a két csibész mit tervez! Kihasználta az alkalmat, és a két férfi távozása után elemelte az asztalról azt a levelet, amelyben Mercantiék az ügyet megtárgyalták!

- Nem lesz annak az embernek ebből baja?

- Talán igen, de emiatt ne aggódjon, kedvesem! Felajánlottam neki, ha elveszítené az állását, forduljon hozzám, én alkalmazom őt! Aki ilyen tisztességes ember, az nem érdemli meg, hogy egy senkiházi otthonában szolgálgjon!

Amélie bólintott.

- Az biztos! De nem lehetne ez ellen a két ember ellen semmit tenni?

A gróf bólintott.

- Talán igen! Én is ezen törtem a fejem! Ha sikerülne bebizonyítani, hogy Bousqué alkalmatlan a gyámságra, és megvonnák tőle ezt a jogát, már

semmi beleszólása nem lenne a dolgokba. Akkor már csak azt kellene kívánni, hogy eljöjjön a szeptember, és Adéle nagykorú lesz. S ha ő úgy dönt, hogy igent mond Angelónak, akkor annak én nem állok az útjába!

Amelie átölelte a férjét.

- Ezért is szeretem önt, kedvesem, mert ilyen helyzetekben is tudja a kiutat! A férfi megsimogatta a felesége meztelen vállát.

- Nem bírom nézni, hogy emberek mások sorsával és életével játszanak! Kedvelem Adéle-t, mert amióta itt dolgozik, soha semmi panasz nem volt rá, mindig tisztességesen elvégezte a munkáját, és soha egyetlen panasz nem hagyta el az ajkát, pedig nyilvánvalóan nehéz dolga van! De mindig tisztelettudó, és udvarias lány maradt! Megérdemli, hogy boldog legyen! S akkor ott van Angelo! Hiába tettem őt a személyi titkárommá, az intézőmmé, mégis úgy érzem, hogy sokkal tartozom neki! Ő volt az, aki kihalászott a háborgó tengerből, amikor Toulon erődjéből kiugrottam! Ha ő nincs, akkor én már régen halott lennék! S nemcsak ezért vagyok neki hálás! Évekig hajóztam vele, anélkül, hogy tudta volna, ki is vagyok én! Soha nem kérdezte a nevemet, pedig fogalma sem volt róla, hogy ki vagyok. Bízott bennem, és én is őbenne! S amikor eljött az ideje, barátsággal váltunk el! De tartozom neki, és a barátomnak tekintem! Éppen ezért kell mindent megtennem, hogy boldoggá tegyem! S ha ez azt jelenti, hogy egzisztenciához, otthonhoz, családhhoz, szerető feleséghez segítem hozzá, akkor lépnem kell!

Amelie megcsókolta a férfit.

- Ez nagyon szép gondolatmenet! És én teljességgel támogatom önt, szerelmem! Csak mondja meg, hogy mit tehetek én ennek az ügynek az érdekében!

A férfi magához ölelte a feleségét.

- Ilyen remek asszony nincs még egy, mint ön! És én ezért szeretem! Mivel szegény Adéle még lelkiileg nem áll készen arra, hogy a dolgokat egyszerre rázúdítsuk, meg kell őt kímélni a részletektől. Lassan kell neki beadagolni a változást. Nem ronthatunk neki azzal, hogy a részeges nevelőapád egy link kalandorral akar összeadni, hogy vagyonhoz jusson! Adéle-nak még azt is nehéz lenne feldolgoznia, ha bekerülne az arisztokrácia világába, azáltal, hogy feleségül megy Angelóhoz! S ha nem lenne elég, hogy ez a gyors és hirtelen változás megijessze, akkor ettől a Mercantitól még inkább megrettenne!

A grófné bólintott.

- Ez igaz. De akkor mit tehetünk?

A férfi megigazította a takarót, és az oldalára feküdt.

- Ettől a Mercanti-féle ügytől egyelőre távol tartjuk, amennyire lehet. Most először azt kell elérni, hogy legyen egy kis önbecsülése, és ne legyen

zavarban amiatt, ha gazdagok társaságában kell megfordulnia! Önnek az lenne a dolga, hogy megtanítsa őt sok mindenre, amit az ilyen helyeken tudni kell! Ha ő megkérdi, miért kell ezeket megtanulnia, ön azt is felelheti, hogy egy grófi házban még a személyzetnek is illik mindent tudnia! Amilyen szófogadó, egy szava sem lesz. Az a lényeg, hogy ne érezze azt, hogy ő csak egy kis senki, egy porszem a nagyok világában! Ha megjön az önbizalma, talán megszabadul a kétségektől! S akkor már nem fog félni attól, hogy hozzámenjen Angelóhoz! Ez az első lépés! S ha ez megvan, akkor következhet a második rész! Nem engedhetjük, hogy az az alkoholista Bousqué, és a szélhámos Mercanti kihasználják!

A grófné a férjére nevetett.

- Rendben! Már alig várom, hogy elkezdjem ezt az izgalmas feladatot!

- Én pedig azt várom, hogy végre mindkettejüket boldognak lássam!

A grófné kinyúlt a kis asztalka felé, és lecsavarta a lámpát. Sötétség borult a szobára, és a Servier kastélyt betakarta az éjszaka.

Hetedik fejezet - Barátoknál

A másnap délelőttöt Servier gróf és felesége az ügyészéknél töltötte, Osilly úrék már napok óta gyözködték őket, hogy végre látogassanak már el hozzájuk. Mivel a grófnak ezen a napon semmi különösebb dolga nem akadt, úgy döntött, hogy eleget tesz a meghívásnak! Így aztán a kellemesen eltöltött délelőtt után a házigazdákkal együtt asztalhoz ültek, hogy elköltsék az ebédet. Jelen volt mindenki, aki az ügyész családjához tartozott, Osilly úr, két lánya, és két veje, valamint az unokája. Gheron báró Servierre pillantott.

- A sógoromtól úgy hallottam, hogy ön a nyáron egy kellemes nyaralást tervez a Loire völgyébe! Igaz ez?

A gróf bólintott.

- Igen. Bár ez csak arra az esetre érvényes, ha a nyáron nem jön közbe valami hátráltató tényező. Egyelőre ne vegyék készpénznek! Sajnos mindig akad valami probléma, ha kikapcsolódni szeretnénk, és igazán ritkán jutunk el oda, hogy tartósan pihenjünk. De a Loire völgye kiváló hely lenne! Tavaly vettem ott egy kastélyt, ami nagyon szép, de elég tágas ahhoz, hogy én, és a háztartásom személyzete legyen ott egyedül! Ezért gondoltam arra, hogy önöket, a barátaimat is meghívnam oda! Úgy gondolom, mindannyiukra ráférne egy kis kikapcsolódás!

Hermine a grófra nézett.

- Nem lennénk önnek és Amelie-nek a terhére ott? Nyilván elég költséges

annak a kastélynak a fenntartása!

- Emiatt ne aggódjon, Hermine! - felelte Servier. - Pont azért gondoltam önökre, mert a barátaim, és így legalább nem maradna az az épület kihasználatlanul! Gyönyörű helyen van, majd meglátják! Fent van a hegyoldalban, egy tisztáson, van ott egy nagy park, ligetes terület, és le lehet látni a Loire folyóra is!

- Ez nagyon izgalmasan hangzik! - nevetett fel Sabine.

A gróf bólintott.

- Izgalmas is! Ez az épület ugyanis az 1500-as években épült!

- Egy mesebeli kastély? - kuncogott Sabine.

- Majdnem olyan! Magas, égbeszökő tornyai vannak, csúcsíves ablakokkal, a toronyba vezető csigalépcsőkkel, és persze nagy tetőtéri teraszokkal! Kiváló hely arra, hogy az ember kiszakadjon Párizsból, és kikapcsolódjon!

Sabine-t ezek a kilátások nagyon fellelkesítették.

- Engem már meg is győzött, gróf úr! - nevetett. - Mindig is mondtam Pierre-nek, hogy idén nyáron menjünk el valahová egy kicsit kikapcsolódni!

- Nagyon helyes! De Frane úr sem ülhet örökké a szerkesztőségben! - felelte a gróf.

- És önök, André? - nézett Gheron-ra Amelie.

Az építész letette a poharát, és úgy felelt a grófnénak.

- Nekem semmi ellenvetésem nincs! Elvégre semmi rossz nem származhat abból, ha elmegyünk! Ha Hermine azt mondja, hogy menjünk, akkor elmegyünk!

De Frane felnevetett.

- Önöknél Hermine hordja a nadrágot, kedves sógor?!

Gheron kissé rosszállóan nézett az újságíróra.

- Mintha némi gúnyt éreznék a hangjában!

De Frane azonban megrázta a fejét.

- Szó sincs róla! De igazán ön is tehetne lépéseket bizonyos dolgokban!

Sabine közben másra terelte a szót.

- Mondják, nem tudják véletlenül, hogyan áll Christine és Antonio eljegyzésének az ügye?

Amelie a barátnőjére nevetett.

- De igen! A legutóbbi hírek szerint a jövő hónapban tartják, Raquin úrék nyári rezidenciáján.

- Ez remek! - lelkesedett Sabine. - Jó tudni, hogy Christine is végre megszabadult attól a levakarhatatlan ügyvédtől, és egy tisztességes, és igen jó hírű fiatalembernek adja a kezét!

Gheron a sógornőjére pillantott.

- Ön nagyon is lelkesedik ezért az eljegyzésért! Vajon miért?

Sabine a sógorára nézett.

- A válasz roppant egyszerű! Egyrészt kedvelem Christine-t és Antonio-t, másrészt pedig ki nem állhattam azt a levakarhatatlan ügyvédet, Belloc-ot! S abban nekem is volt részem, hogy ők ketten egymásra találtak, hiszen ha én nem bátorítom Antonio-t arra, hogy harcoljon Christine-ért, akkor most egy kicsit más lenne a helyzet!

- Ez igaz! - bólintott Hermine. - Ez volt az az ügy, ami miatt Legrand tábornok megsértett, ugye?

Sabine bólintott.

- Igen! De ne is beszéljünk Legrand tábornokról, mert felfordul a gyomrom! A készülő eljegyzési bál sokkal izgalmasabbnak ígérkezik! Annál is inkább, mert Raquin úrék rendkívül büszkék a befolyásos rokonaikra, és valószínűleg ők is ott lesznek! S ha Natalie de Juvénile hercegné is jelen lesz a férjével együtt, akkor igencsak zajos lesz a bevonulásuk!

De Frane elnevette magát.

- Hát igen! A hercegné igencsak furcsa stílusban beszél, azt a kényeskedő hangját nem is tudnám máshoz hasonlítani, csak macskanyivákoláshoz!

Hermine azért óva intette a sógorát.

- Ez igaz, de nem tanácsolnám önnek, Pierre, hogy kigúnyolja a hercegnét! Nagyon gazdag, és olyan hosszú nyelve van, hogy akin elkezd kiűződni, az biztos, hogy megsínyli a dolgot!

- Ó, nem is akarom én nyilvánosan gúnyolni, csak így zárt körben! - nevetett az újságíró.

- Pierre! Nem is tudtam, hogy ön ilyen gonosz! - kuncogott a férjére Sabine.

- Mit tegyek, ha nem kedvelem őt? - mentegette magát a férfi. - De ha ő mindenáron nyivákolni akar, akkor tegye, csak előbb szóljon, hogy vigyek füldegót!

- Arra nemigen lesz szüksége, Pierre! - felelte a gróf. - Ha a zene szólni fog, akkor önnek nem lesz más dolga, mint a zenekar közelébe állni, és oda biztos, hogy nem jut el a hercegné nyávogása!

- Ez jó tanács, gróf úr, de ne mondja, hogy önt nem szokta zavarni, amit Natalie asszony művel!

A gróf bólintott.

- Persze, hogy zavar, hiszen az az erőltetetten kényeskedő hang, amivel a hercegné mindenkire szól, kissé túlzottnak tűnik! De amikor először jártam náluk, akkor a férjével volt üzleti ügyem, s nagyon kellett vigyáznom arra, nehogy látsszon rajtam, hogy idegesít, mert akkor megbántódnak, és kútba esik az üzlet! Lehet, hogy önnek is meg kellene tanulnia kényes helyzetekben is uralni az érzelmeit, Pierre!

Az újságíró legyintett.

- Nekem szerencsére nincs vele üzleti ügyem, ezért talán kevésbé kell uralkodnom magamon! Inkább a terem másik felében leszek! Figyelem,

hogy a hercegné merre megy, és én mindig a lehető legtávolabbra helyezkedek tőle!

Amelie elnevette magát.

- Ne mafláskodjon már, Pierre! Az egész bál alatt azt fogja lesni, hogy merre tartózkodik Madame Juvénile? Ha így tesz, nem fogja jól érezni magát!

De Frane bólintott

- Lehet, hogy igaza van, grófné! Ha szerencsénk van, akkor Natalie asszony pont az eljegyzési bál idejére reked be! S akkor tényleg remek lesz az az este!

Sabine közben a grófra pillantott.

- S önöknél mi újság azóta, amióta nem találkoztunk, Maximilien? - kérdezte tőle.

- Minden a legnagyobb rendben! Amióta Carrone úr átvette az ügyek intézését, sokkal gyorsabban megoldódnak az ügyeim!

- Ezt előre lehetett is sejteni, hiszen az ön intézőjének, Angelo Carrone úrnak igencsak jó híre van! - felelte Sabine.

Servier bólintott.

- Hallottam róla! Azért is alkalmaztam őt, mert tudtam róla, hogy ami célt kitűz maga elé, azt következetesen végig is viszi!

Pierre De Frane is bekapcsolódott a beszélgetésbe.

- Az valóban figyelemreméltó, hogy az ön intézője milyen eredményesen dolgozik! Sokan irigylik is önt érte! Carrone úr szinte mindent el tud intézni! Honnan ez az eredményesség?

- Azt nehéz megmondani! - felelte a gróf. - Carrone úr elég sok mindent megélt, és megjárta a társadalmi ranglétrát a legaljától idáig, ahová most eljutott! Ez a sok tapasztalat, és a szegényebb emberek iránti alázata segítette hozzá, hogy jó emberismerő legyen, és ezt eredményesen alkalmazza a mindennapi életben!

A beszélgetés folytatódott tovább, Servier gróf és a felesége délutánig maradt, s miután eljött az ideje, elköszöntek barátaiktól, és hazahajtottak.

Nyolcadik fejezet - Adéle kétségei

Amíg a gróf és felesége az ügyészéknél vendégeskedtek, Adéle és Angelo a Servier kastély parkjában sétáltak. A lány a férfit nézett.

- Én még egyáltalán nem vagyok biztos önmagamban! Nem tudom, mit érzek ön iránt! Ön valóban kedves és figyelmes ember, és én kedvelem, de még csak szeptemberben leszek tizennyolc éves! Nem tudom, hogy ilyen

fiatalon elég érett vagyok-e ahhoz, hogy igazán szeressem önt! Nekem még sohasem udvarolt senki, és nem tudom, mit kell ilyenkor csinálni! Én mindig is szolgálólány voltam, egy kis jelentéktelen valaki!

Angelo megállt, és megsimogatta Adéle arcát.

- Jaj, ne legyen már ilyen kishitű! Ön egy bájos, szép fiatal lány, akinek egyáltalán nincs semmiféle szégyellnivalója! Igazán megérdemelné a boldogságot! S ezt én meg tudnám önnek adni!

A leány kissé mintha elmosolyodott volna.

- Nekem igazán jólesik, hogy ilyen elkötelezett az irányomban, és valahol örülök is neki, de...

- De?

Adéle elfordította a tekintetét.

- Nem is tudom, hogy mondjam el. Ha tudná, hogy milyen helyeken éltem, és milyen körülmények között laktam, lehet, hogy eloszlana az a rózsaszín köd, ami most a szemét borítja, és akkor kiábrándulna belőlem! S én nem akarok csalódni!

Angelo megragadta a leány karját.

- Már miért ábrándulnék ki?! Hiszen nincs rá semmi okom! Ön most itt van, Maximilien de Servier gróf házában, egy gyönyörű helyen, és gazdag, előkelő emberek között dolgozik! Ezt a helyet, és a jelent nézze, Adéle, ne pedig a múltat! Nagyon is jól tudom, hogy milyen körülmények között élt, és engem egyáltalán nem zavar ez! Talán ön tehet arról, hogy a nevelőapja egy alkoholista, aki minden nap hullarészegre issza magát a kocsmában? Vagy talán arról is ön tehet, hogy emiatt szinte koldusokként éltek? Hát nem! Ön, Adéle mindent megtett, ami csak lehetséges volt, elment dolgozni, hogy legyen pénz otthon, de Bousqué úrnak eszet osztani nem lehet! Ne rágódjon olyan dolgokon, amin már úgysem változtathat, hanem tekintsen előre! Próbáljon arra gondolni, hogy boldog élete legyen! S ahhoz, hogy ez bekövetkezzon, meg kell szabadulnia a kétségeitől! Most már nem kell nélkülöznie, hiszen munkája van, van hol laknia, és van mit ennie! Nézzon a jövőbe, és akarjon boldog lenni!

A leány szeme csillogása elárulta, hogy a sírás küszöbén áll, mert meghatották Angelo szavai. Végül megtalálta a hangját.

- Ön azt mondta, amit tulajdonképpen hallani akartam. Én valóban szeretnék boldog lenni, csak olyan kevés az önbizalmam, mert nem tudom, hogy bizonyos helyeken és emberek között mikor mit kell mondani! Igaz, itt a gróf úrék házában el lehet lesni bizonyos dolgokat, mert nap, mint nap látom, amikor jönnek-mennek monsieur Servier üzlettársai, barátai, és látom, hogyan öltözködnek, hogyan beszélgetnek, és hogyan viselkednek. De én mégis olyan zavarba jövök, ha egy arisztokrata hozzám szól, és nekem rögtön az jár az eszemben, nehogy véletlenül valami olyat mondjak,

amit nem illik, vagy úgy viselkedjek, ahogy nem szokás! S ha egy nap ígent mondanék önnek, akkor pedig azt képzelném, hogy mindenki azt lesi, hogy a kis felkapaszkodott cseléd mit mond, hogyan viselkedik, hogyan tartja az evőeszközt a kezében, és közben lenéznének engem! S én ettől rettegek, de nagyon!

Angelo átölelte a leányt, aki nem is ellenkezett, és egészen közel húzódott a férfihoz.

- Adéle! Ön még mindig a mások véleményétől fél? Látja, engem egyáltalán nem zavar, hogy ön egy kis cselédlány! S önnek is el kellene hinnie azt, hogy joga van a boldogsághoz! Ezt pont az én példám bizonyítja a legjobban! Igaz, hogy most már sok pénzem van, és ismert, keresett ember vagyok, de azt hiszi, hogy ez mindig így volt? Pedig nem! Egy földönfutó halász voltam, aki időnként csempészettel foglalkozott, vagy azzal kereste a kenyerét, hogy a tengerből kifogott halat árulta a Palma de Mallorca-i piacon! Én vagyok az az ember, aki előtt a legkevésbé kell magát szégyellnie, Adéle! Én tudom, hogy milyen a nélkülözés, hiszen évekil így éltem!

A leány arcán a remény és a halvány boldogság színe futott át.

- Ezt én nem tudtam önről, Angelo! Tényleg olyan szegény ember volt?

- Igen! S látja, a sors úgy akarta, hogy ide kerüljek, és eljussak odáig, ahol most vagyok! Pedig a gróf is tudja, hogy én miből éltem, s mégsem veti a szememre! Nem minden arisztokrata olyan öntelt, és nagyképu! Ön is ismeri a grófot és a grófnét már lassan egy éve, s akkor tudnia kellene, hogy tisztességes, és rendes emberek! Igaz, hogy mindketten arisztokratikusan, kimérten beszélnek és viselkednek, de mégsem éreztetik soha egyetlen alkalmazottal sem, hogy lenéznek! Ne aggódjon, Adéle! Önt sem nézik le egy cseppet sem! Sőt! Szerintem kedvelik magát!

- Úgy gondolja? - kérdezte a lányka.

- Nem gondolom, hanem tudom! Valamelyik nap hallottam, amikor a gróf elégedetten beszélt a grófnénak önről, a munkájáról, és az udvarias modoráról! És ebben a felesége is egyetértett vele!

A szobalány elmosolyodott.

- Ó, ezt én nem is gondoltam! Tényleg megdicsértek?

Igen. Nem most találtam ki, elhiheti! Ott voltam, amikor a gróf erről beszélt Amelie asszonynak!

Adéle felsóhajtott, mintha megkönnyebbült volna.

- Ezt olyan jó hallanom. Mindig azt gondoltam, hogy csak egy cseléd vagyok a számukra, és észre sem vesznek.

- Pedig nem így van! Látja, épp itt az ideje, hogy bizakodóan nézzen a jövőbe, és akarjon boldog lenni! Legyen a feleségem!

A lány a férfira emelte a tekintetét.

- Ez a tempó még egy kicsit gyors nekem, és még időre van szükségem, hogy átgondoljak mindent! Adjon még egy kis időt nekem, Angelo! Kedvelem magát, talán szeretem is, de még hozzá kell magam szoktatnom a gondolathoz. Amíg a szeptember el nem jön, addig úgysem tehetünk semmit. Addig a részeges nevelőapám szavától függ, hogy mi lesz a sorsom, és hogy lehetek-e az ön felesége! Utána... talán... De most még nem. Kérem, Angelo! Legyen türelemmel! Jó?

A férfi megcsókolta a lány kezét.

- Én várok, ameddig kell, de azt tudnia kell, hogy szeretem! És ha a boldogsága azon múlik, hogy még időt kell adnom hozzá, akkor én várok! A leány felnézett a férfira, szemében egy könnycsepp csillogott.

- Köszönöm, Angelo!

A férfi azonban már nem találta a hangját, csak megcsókolta Adéle kezét.

Kilencedik fejezet - Adéle új ruhája

Délután a grófné Adéle segítségével átnézte a ruhatárát, kiválogatta, amelyekre már nincs szüksége, és a szobalány segített neki a ruhákat elrendezni és a szekrényekbe rakni.

- Túl sok ruhám van! - nézegette a ruhatárát Amelie. - Szinte a felét sem használom! Itt van ez a pirossal díszített fehér ruha! Nagyon szép, de hiába tetszik, rajtam nem áll jól!

Adéle is szemügyre vette a ruhát.

- Pedig olyan szép ruha! Kár lenne érte!

A grófné rögtön le is csapott erre a mondatra.

- Tetszik neked? - kérdezte a lányt.

Adéle egy kicsit elvörösödött.

- Asszonyom, zavarba hoz. Egyáltalán nem azért mondtam, mintha kellene.

A grófné elnevette magát.

- Jaj, Adéle! Miért szégyellősködsz? Nyugodtan bevallhatod, ha tetszik neked ez a ruha.

- Hát... tulajdonképpen nagyon tetszik!

- Na, látod! Én úgysem veszem hasznát. Kidobni meg sajnálom. Neked adom, ha szeretnéd!

A szobalány nagyon zavarban volt.

- Ezt én nem érdemeltem ki. És egyébként is, hol viselnék ilyen gyönyörű ruhát?

A grófné leakasztotta a fogasról a ruhát, és Adéle-hez mérte.

- Nézd meg, milyen csinos ez a ruha! Ahogy elnézem, épp rád való! És

miért gondolod, hogy te ezt nem érdemled ki? Szép, és dolgos, rendes lány vagy, egyszer te is lecserélhetnéd a cselédruhát egy ilyenre! S ha egy nap felbukkan egy udvarló, aki neked is tetszik, nem fogadhatod kötényben, meg főkéntoben! Úgyhogy itt az ideje, hogy felpróbáld! Vedd le ezt az elnyűtt munkaruhát!

Adéle vetkőzni kezdett, de nem elég, hogy zavarba ejtő volt ez a közvetlenség, amivel a grófné elhalmozta, most még vetkőznie is kellett! A leány kissé izgult, hogy épp Amelie de Servier grófné ruháját kell felpróbálnia, de a végén már nem is volt olyan nehéz a dolog. Amikor a ruha felkerült rá, Amelie odaállította őt a szoba falára akasztott nagy tükör elé.

- Így ni! Látod, milyen remekül áll! Olyan, mintha pont rád szabták volna! - állt a leány mögé a grófné. - Csak az a főkötő és a lábadon lévő papucs zavarja az összképet. De erről is gondoskodunk!

A grófné kibontotta Adéle főkötőjét, s a lány hosszú, csillogó fekete haja selymesen omlott a vállára. Amelie elmosolyodott.

- Na, látod, ez a kis beavatkozás mekkorát változtatott rajtad? Ha a hajadat megcsinálnánk szép frizurának, akár úri kisasszonynak is nézhetnének!

Adéle csodálkozva szemlélte önmagát a tükörben, a haját nézegette, és megtapogatta a ruha selymes anyagát is. Így még sohasem látta saját magát. A grófné észrevette a lány reakcióját.

- Ugye, milyen remekül nézel ki? - mosolygott. - De várj csak! Van itt egy nagyon szép cipő, amit még tizenhét évesen viseltem! Már nem jön a lábamra, de neked pont jó lesz!

S Amelie elővette a mindig rendben tartott szekrényéből azt a piros cipőt, amelyik éppen jól illett a ruhához, és Adéle fekete hajához.

- Itt is van! Vedd csak fel! - szólt a grófné.

A cipő is felkerült Adéle lábára, aki most először mosolyodott el.

- Kész is vagy! - szólt Amelie. - Látod, egy csinos ruha, és néhány apró fogás mekkorát változtatott rajtad? Így biztos, hogy akármelyik férfinak tetszeni fogsz!

Adéle halkán szólalt meg.

- Ó, asszonyom! Nem akarok én akárkinek tetszeni. Talán csak egyvalakinek.

A grófné elmosolyodott.

- Akárki is az, neki is biztos, hogy tetszeni fogsz!

A lány Amelie-re nézett.

- Miért olyan jó hozzám, asszonyom?

A nő megsimogatta a szobalánya vállát.

- Azért, mert egy kedves, illetudó, és rendes lány vagy. A munkádat mindig hibátlanul elvégezted.

- És a gróf úr nem fogja azt hinni, hogy én túl sokat engedek meg magamnak azzal, hogy az asszonyom ruháját viselem?

Amelie megnyugtatta a lányt.

- Ne aggódj! Maximiliennek nem lesz semmiféle kifogása ez ellen! Ismerem őt, és ezt biztosan állíthatom neked! Úgyhogy tedd csak el ezeket a ruhákat, neked adom! Elvégre neked is kijár az a jog, hogy elegáns ruhát viselj!

- Köszönöm, asszonyom! - felelte Adéle, kissé szégyellősen, levette a cipőt a lábáról, hogy visszavegye a cselédruhát, de mire még bármi mást csinálhatott volna, a szomszédos helyiségből hangos, szinte kiabáló beszéd hallatszott be.

A két nő a szalonból a nappaliba vezető nagy ajtóhoz szaladt, és résnyire kinyitva az ajtót, kilestek rajta. A szobában Maximilien de Servier gróf állt, kezében egy papírral, amikor a folyosói ajtón berontott egy elég züllött kinézetű, pirosas arcú, ötvenöt-hatvan éves, kopaszodó férfi. Láthatóan ittas volt. Mögötte egy fiatalabb, harmincvalahány éves, kis bajuszt, és kecskeszakállt viselő férfi lépett be. Mögöttük érkezett Baptiste is, a főkomornyik. Sajnálkozva nézett Servier grófra.

- Elnézését kérem, gróf úr, de ez a két úr csak szó nélkül berontott, és hiába próbáltam megakadályozni, hogy idejőjjenek, engem félrelöktek!

A gróf lakájra tekintett.

- Semmi baj, Baptiste! Távozzhat!

A főkomornyik meghajtotta a fejét, és elment. A gróf szemközt állt a két különös alakkal. Amikor Adéle meglátta őket, ijedt arccal fordult Amelie-hez.

- Jaj, asszonyom! Ez itt a részeges gyámom, Bousqué úr, és Mercanti úr, a munkaadója! Nagyon kérem, ne adjanak ki nekik! Az egyik ver, a másik pedig örökké molesztál! Félek tőlük!

A grófné megnyugtatta a lányt.

- Ne aggódj, Adéle! Nem lesz semmi baj!

A részegen dülöngélő Bousqué az előtte álló grófra bámult. Vizenyős szeme majd kiesett az üregéből.

- Maximilien de Servier gróf úr? - recsegte.

- Az vagyok! Mi óhajtanak?

Bousqué szédelegve tovább beszélt.

- A nevem Bousqué! Tudja, nekem van egy lányom ... egy gyá ... gyámlányom ...! Ez a lány egy semmirekellő kis csitri! Elsző . . . kött otthonról, és engem magamra hagyott! Már három hete nem jött haza! Én kérem, egy beteg ember vagyok! Engem ápolni kell!

- Azt látom! Ápolni kell, de leginkább az elméjét és a lelkét! Ön tökrészeg, uram! Mi akar itt?!

- A lányomat, Adéle-t! Mivel még csak tizenhét éves, kötelessége haza jönni, és nekem elszámolni azzal a pénzzel, amit keresett! Ha nem tudná, az én engedélyemmel dolgozik itt, magánál!

Servier tekintete megkeményedett.

- Ön az én házámban van, uram, és én nem tűröm, hogy ilyen hangnemben beszéljen itt! Azt hiszi, nem hallottam már róla, hogy ön hogyan bánik a nevelt lányával?! Nem bírta a sok verést és molesztálást, és ezért jött el! S nekem eszem ágában sincs őt kiadni maguknak!

- Ezzel rosszul járhat, gróf úr! - lépett előre az eddig hallgató Mercanti. - Elég csak egy bejelentés a hatóságoknak, hogy ön egy kiskorút rejteget a házában, aki elszökött a törvényes gyámja elől!

A gróf előre lépett egyet, és megállt a két fickó előtt.

- Ó, signore di Mercanti! Ön rendkívül naív! Önök tartózkodni fognak attól, hogy a hatóságokhoz forduljanak, mert nem én leszek az, aki rosszul járhat vele! Ha ez a dolog a hatóságok elé kerül, én sem leszek tétlen! Azt hiszik, nem tudok róla, hogy miért is kell önöknek a hölgy?! Önnek egy fiatal nő kell, aki a perverz vágyait kielégíti, Bousqué úrnak pedig az az összeg, amit ön arra az esetre helyezett kilátásba, ha ő magához adja Adéle-t!

E szavak hallatán Adéle döbbsen, és fájdalommal vegyes kérdő tekintettel nézett Amelie-re. A grófné intett, hogy csak maradjon, és hallgassa a beszélgetést. Servier tovább beszélt, zsebéből elővette azt a levelet, amit a kertész adott át neki.

- Ha önök botrányt akarnak, uraim, azt megkaphatják! Hozzáam került az a levél, amiben önök részletesen megbeszélnek a részleteket! S ha bármi ostobaságot találnának cselekedni, én ezt a levelet azonnal a hatóságok rendelkezésére bocsátom! És biztosíthatom önöket, hogy nem viccelek! Csak nem gondolják uraim, hogy azok után, amit önök ezzel a szegény lánnyal műveltek, ő is néma marad! Nem! Nem fognak önök a hatóságokhoz fordulni, mert akkor egyenesen én fogom rábeszélni Adéle-t, hogy mindenről számoljon be a rendőrségnek! S ehhez hajlandó vagyok a jogi szakértőimet is biztosítani! Ön, Bousqué úr, kiskorú bántalmazásáért, vagy súlyos testi sértésért kerülhet börtönbe, ön pedig, Mercanti úr, kiskorú molesztálásáért! S ehhez akár lesz egy másik tanúm is! S akkor pedig Bousqué úr elveszíti a gyámsági felügyeletét Adéle fölött, és már nem kényszerítheti arra, hogy hozzámenjen Mercanti úrhoz! S amikor a hölgy eléri a nagykorúságot, ahhoz megy hozzá, akihez csak akar!

- Biztos az a szemét Peuplier volt az, aki köpött! Hamarabb kellett volna kirúgnom azt a nyamvadt fickót! - morogta Bousqué.

- Azzal semmit sem ért volna el! Peuplier úr hamarosan jelentkezni fog nálam, és én alkalmazni is fogom őt! S önök, uraim, pedig készüljenek fel arra, hogy én személyesen fogom elindítani azt a jogi eljárást, aminek az a

célja, hogy megfossza önt az Adéle fölötti gyámságtól, alkalmatlanságra hivatkozva, s amin Peuplier úr is tanúskodni fog! S akkor már vége lesz a játéknak! Távozzanak, uraim!

A részeges Bousqué mogorván nézett a grófra.

- Ez nem hagyom annyiban, uram! Még hallani fog rólam! - felelte és sarkon fordulva elindult kifelé.

Mercanti követte, de hamarosan visszafordult.

- Én nem vagyok olyan könnyű ellenfél, mint ez a szeszláda! Amit én eltervezek, azt mindig meg is szerzem! És most is így lesz! - felelte, és Bousqué nyomában elment.

A gróf arca elkomorult, és járkálni kezdett a szobában. Ide-oda röpködtek a gondolatai. Mögötte csendesesen nyílt az ajtó, és belépett rajta a két nő. Servier feléjük fordult. Tekintete Adéle-en és a grófnén állt meg.

- Mindent hallottak? - kérdezte.

Adéle lehajtott fejjel bólintott.

- Igen - felelte csöndesen.

A férfi a lány elé lépett.

- Sajnálom, hogy így kellett hallanod ezt a dolgot, szerettelek volna megkímélni attól, hogy ilyen jelenteket kelljen átélned!

Adéle felpillantott a férfit, akinek csupán a mellkasáig ért.

- Talán jobb is így, uram - felelte.

A férfi kifelé bámult az ablakon.

- Ha mindent hallottál, akkor azt is tudod, hogy a gyámod tulajdonképpen pénzért el akar adni Mercantinak, jókora összegért cserébe!

A leány a földet bámulta.

- Erre nem számítottam - felelte halkán.

Amelie átkarolta Adéle vállát.

- Adéle! Nem hagyhatod ezt annyiban! Egy értékes és rendes lány vagy! Ne segítsd hozzá ezt a szélhámos Mercantit, hogy megkaparintson magának! S ha a gyámod ezáltal nagy összeghez jut, ez a tény még aljasabbá tenné a cselekedetét!

- Ebbe belegondolni is rossz! - sírta el magát Adéle, a földre rogyott, és zokogva beszélt tovább. - Ismét leinná magát hullarészegre, mint ahogy azt mindig is tette!

A férfi a leány elé lépett, felemelte, és átölelte. Adéle nem is ellenkezett, a férfinak bűjt, és tovább beszélt.

- Kérem, ne hagyják, hogy ez a két ember ismét pokollá tegye az életemet! Nem akarom, hogy megint verjenek, meg molesztáljanak! Nem akarom!

- Ne aggódj, Adéle! Ez nem fog megtörténni! Erről személyesen gondoskodom! - felelte a férfi.

A lányban csak most tudatosult, hogy a gróffal ölelkezik. Egy kissé ellépett

tőle, és lehajtotta a fejét.

- Jaj, bocsánat! Nem akartam tiszteletlen lenni, uram!

- Nincs miért bocsánatot kérned! Nyugodj meg, Adéle!

- Igen, uram! - felelte a lány, de most sem mert felnézni sem a grófra, sem pedig a feleségére. Ismét kicsinek, és senkinek érezte magát. Kínosnak érezte a helyzetet, mert a grófné ruhájában volt, de mezítláb. Úgy érezte, elsüllyed székényében. De a gróf hangja magához térítette.

- Most látom, Adéle, hogy milyen szép ruhában vagy! - szólt a férfi.

- Igen, uram! A grófné volt olyan kedves, és nekem adta ezt a ruhát.

Servier hátralépett és úgy szemlélte meg a szobalányt, aki ettől elvörösödött.

- Kifejezetten csinos! Ez a ruha nagyon előnyös neked, Adéle! Máskor is viselhetnéd! S ki tudja! Hátha egy udvarlónak is tetszeni fog! S akkor már egyáltalán nem leszel egy kis szolgálólány! Ha grófné is belegyezik, én azt javaslom, hogy ma már nem kell csinálnod semmit, a mai nap hátralévő részére teljes szabadidőt kapsz!

Amelie mosolyogva bólintott, de Adéle csak félve emelte föl a fejét.

- Köszönöm, uram! És önnek is köszönök mindent, grófné! Önök túl jók hozzám! Annyira, amennyit nem is érdemlek meg! - folytak a könnyei.

Amelie megsimította a lány vállát.

- Menj csak nyugodtan! Ma nem kell semmit csinálnod!

Adéle megtörölte a szemét, és meghajolt feléjük.

- Köszönöm! - felelte csöndesen, és halk léptekkel elhagyta a nappalit.

Amikor az ajtó becsukódott mögötte, a bent maradt két ember némán nézett utána.

- Szegény lány! - szólalt meg végül a gróf.

- Valamit tennünk kell érte, Maximilien! - nézett a férjére a grófné. - Az nem lehet, hogy egy ilyen rendes kislányt efféle alakok így kihasználjanak!

- Ne aggódjon, kedvesem! - felelte a gróf. - Én már tudom, hogy mit kell tennem!

A grófné felnézett a férjére, s a férfi szemében olyan eltökéltséget látott, mint még soha. Fülében csengtek a gróf imént elmondott szavai: „*Én már tudom, hogy mit kell tennem!*”

Tizedik fejezet - Segélykiáltás

Másnap reggel a gróf és a barátja, Angelo egy kis lovaglásra indultak a kastély melletti erdőben. A kettejük közötti beszédtema természetesen Adéle volt, és a tegnapi jelenet, amit Bousqué és Mercanti rendezett a

házban.

- Jó, hogy én nem voltam ott, mert biztos, hogy bepancsoltam volna annak a részeges alaknak! - fortyogott magában Angelo.

- Az lett volna a legrosszabb dolog, amit tehetnél volna! De szerencsére nem volt rá szükség! Elég érthetően a tudomásukra hoztam, hogy ha bármilyen erkölcstelen lépésre szánják el magukat, abban a pillanatban lépek. Ott van az a levél is, amit az a kertész hozott el. Egy kicsit meglobogtattam előttük, és máris elhallgattak!

Angelo a barátjára nézett.

- Én attól tartok, hogy nem ez volt az utolsó eset, hogy baj volt velük, és esetleg még próbálkoznak valamivel.

- Lehet, de ha így is van, én abban a szent pillanatban megindítom az eljárást! Tulajdonképpen most is azon töröm a fejem, hogy talán előbb is megtehetném.

- Igen. Lehet, hogy ezt kellene tenni! De mit is szeretnél csinálni?

A gróf a barátjára tekintett, és beszélni kezdett.

- Már kész tervem van! Ha bejönnek a számításaim, akkor a te szerelmednek talán már nem kell sokáig várnia arra, hogy boldog legyen! S ha ez bejön, akkor leszek kíváncsi Bousqué és Mercanti döbrent képére.

- Bárcsak már ott tartanánk! - sóhajtott Angelo.

- Ne aggódj! Hamarosan eljön a ti időtök is!

Angelo felelni akart még valamit, amikor lódobogás hallatszott a közelből. Egy lovas közeledett, és a két férfihoz érve lassított, majd megállt.

- Üdvözlét az uraknak! - hangzott a köszöntése.

A két másik férfi örömmel üdvözölte a jövevényt. Antonio Montero volt.

- Antonio! Hát te hogyhogy erre jársz? - fogott vele kezét a gróf.

- Pont most gondoltam arra, hogy amióta Raquin úréknál lakom, ritkán látalak titeket! S gondoltam, eljövök!

- Amint látod, épp jókor jöttél! - nevetett rá Servier.

- Az biztos!

- S hogy mennek a dolgok nálatok? - kérdezte Angelo.

- Köszönöm, minden a legnagyobb rendben! Már javában folynak az eljegyzési bál előkészületei! Úgyhogy remek kis ünnepség lesz!

- Azt gondoltam! S mondd csak! Találkoztál már Raquin úr unokahúgával, Juvénile hercegnével? Mert ha még nem, akkor fel kell, hogy készítelek a legrosszabbra! Ő ugyanis olyan elviselhetetlen hangon nyávog, hogy az hosszú távon halláskárosodást okoz!

Antonio elnevette magát.

- Szerencsére még nem találkoztam vele, de már hallottam a hírét! Christine felvilágosított róla, hogy mi lesz, ha a hercegné beszélni kezd!

- Akkor te szerencsés vagy! Felkészülhetél előre a csapásra!

A három férfi elnevette magát. Ám a következő pillanatban valami sikoltozás, és jajveszékelés hallatszott arról az elkanyarodó ösvényről, ami a kastélyhoz vezetett. A jajveszékeléshez durva férfihang is vegyült, hangosan szitkozódva.

- Mi ez? - emelte fel a kezét Antonio.

- Valami történik itt, nem messze! - felelte a gróf. - Gyertek, menjünk! Olyan, mintha valakit vernének!

A három barát megsarkantyúzta a lovát, és vágatva elindultak visszafelé, ahol egy kanyargós gyalogút vezetett a kastély kapujához.

Hamarosan odaértek, és akkor meglátták azt, amit egyikük sem akart látni! Nem messze a kaputól a földön Adéle feküdt, az a csinos ruha volt rajta, amit Amelie-től kapott, de csapzott, és sáros volt! Mellette Bousqué állt, és undorító, durva szitkokat zúdított a lányra, miközben ütötte-verte.

- Na végre megvagy, te kis lotyó! Azt hiszed, elszökhetsz előlem! Nekem pénz kell, érted?! Pénz! És ezt csak általad szerezhetem meg! Innom kell, mert különben megbolondulok, és rosszul vagyok! De te hálátlan vagy! Otthagytál engem a nyomorban!

Adéle megpróbált védekezni, de a férfi vastag karja, és hatalmas öklei ezt megakadályozták.

- Segítség! - kiabált a lány. - Ne bántson! Én mindig magának adtam a pénzt! Mindig!

- Aztán szépen leléptél! - ordította a férfi, és marokra fogta Adéle hosszú haját, és hátrahajtott a fejét.

A leány már alig bírta mozdulni. A ruhája szakadt volt, és az orrán vér szivárgott. A látása kezdett elhomályosulni, alig-alig hallotta már Bousqué ordítását, és vérvörös képét. Az utolsó emléke az volt, ahogy a kanyarban feltűnik a három lovas. A leány segítségkérően kinyújtotta a kezét az érkezők felé, de már többre nem nagyon volt ideje.

A három lovas rögtön megértette, mi történik itt. Angelo olyan őrzőgő dühbe jött, amit még a másik két férfi soha nem látott rajta! Leugrott a lováról, és ököllel esett neki Bousqué-nak, aki még mindig az eszméletlen Adéle-t tartotta.

- Megöllek, te állat! - üvöltötte magánkívül, és akkorát vágott a részeg férfi arcába, hogy az rögtön elterült.

De Angelo már nem bírta megállítani a dühét, és a földön fekvő Bousqué-ra vetette magát, hogy megfojtsa. Talán meg is tette volna, ha barátja, Servier gróf nem állítja meg.

- Állj meg, Angelo! Állj már le! Mít művelsz? - kiáltott a spanyolra, és próbálta elhúzni Bousqué-tól, de egyedül nem boldogult vele.

Végül Antonio-nak is közbe kellett avatkozni, hogy le tudják csillapítani Angelót. Végül leültették a fűbe a kerítés tövébenél.

- Ne csinálj ostobaságot, Angelo! - nézett a szemébe a gróf. - Azt akarod, hogy te is börtönbe kerülj, az ilyenek közé?! S akkor ki fog majd törödni Adéle-lal?! S ki fogja őt szeretni?!

Akár szégyen, akár nem, de Angelo kétségbeesésében elsírta magát.

- Valamit tennem kellett! Ez a rohadék az én Adéle-emet ütötte! Legszívesebben megöltem volna!

- Az semmiképpen nem lett volna helyes! De most már többé nem bánthatja őt! Ezt ígérem neked, Angelo! Még a mai napon megindítom az eljárást! A legjobb jogászokat szedem össze, ha kell, bármennyit hajlandó vagyok fizetni! Jó? - nézett Angelo szeme közé Servier.

- Jó! - felelt megnyugodva Angelo.

A gróf tekintete az arrébb fekvő Adéle-ra, és a mellette szédelő, még mindig részeg Bousqué-ra siklott. Antonio a férfi mellett állt, és erősen tartotta a csuklójánál fogva!

- És most, barátocskám, szépen itt maradsz, amíg a rendőrség megérkezik! - morgott Bousqué-ra Antonio.

A gróf a földön fekvő lányhoz lépett, és leguggolt mellé. Hamarosan Angelo is követte. A lány arca véres volt, és a szép ruhája, amiben először akart a városba menni, szakadt volt. A gróf Adéle mellkasára terítette a felöltőjét, hogy a szakadt ruha alól kilátszó fedetlen kebleit eltakarja. A lányka arcába kezdett visszatérni a szín, és nemsokára magához tért. Amikor meglátta a mellette térdeplő két férfit, az arcán két könnycsepp folyt végig.

- Sajnálom, hogy ennyi bajt okozok önöknek! Nem szeretném, hogy miattam barmi baj érje magukat!

Angelo is levette a kabátját, és a lány feje alá tette.

- Szükségem van önre, Adéle! Hiszen tudja! - mondta a férfi.

Adéle kissé elmosolyodott.

- Tudom, Angelo! És nekem is szükségem van önre!

A férfi megsimogatta a lány ernyedten lógó kezét.

- Gyógyuljon meg, Adéle! Most ez a legfontosabb!

A lány tekintete most Servier grófra siklott.

- Gróf úr! Kérem, segítsen rajtam! Én így nem tudnék élni, ha attól kellene rettegnem, hogy a mostohaapám mikor támad meg egy eldugott helyen! Kérem, tegyen valamit! - suttogta.

A gróf felsóhajtott.

- Most már nem kell félned! Csak napok kérdése, és soha többé nem kell rettegned!

- Köszönöm! - lehelte a lány, majd a pillantása megtalálta az intézőt.

- Angelo! Ha tud várni még egy kicsit, akkor örömmel leszek a felesége.

A férfi megcsókolta a lány kezét.

- Azt hittem, soha nem hallom ezt! De most olyan jó hallani!

A lányka pillantása ismét Servier-en állt meg.

- Sajnálom, hogy a grófné ajándékát csúffá tettem! Most ismét csak az a kis senki vagyok, aki voltam! - szólt csöndesen.

A gróf felsőhajtott, majd tekintete másfelé fordult, és felállt. A társaira nézett.

- Angelo, te maradj itt Adéle mellett! Antonio! Te pedig ügyelj arra, hogy ez a fickó el ne szökhessen! Bemegyek a házba, és szólok a bentieknek, hogy készítsenek elő egy betegágyat, s utána azonnal elmegyek az orvosért, és a hatóságokat is értesítem!

- Én itt maradok - felelte Angelo.

- Emiatt a fickó miatt ne aggódj, Maximilien! - szólalt meg Antonio is. - Ha bármivel próbálkozik, egy kicsit megmorzsolom a mogyoróit!

A gróf még egy pillantást vetett a négy emberre, nyeregbe pattant, és belovagolt a kastélyhoz vezető kikövezett járdán az udvarba. Pár perc múlva, legalább heten jöttek ki a házból, élükön Amelie, Baptiste, és még néhányan. Amikor odaértek, a grófné elsápadt.

- Te jó isten! Adéle! Hát mit tett veled ez az ember?! - kérdezte, és leguggolt ő is a lány mellé.

Adéle köhögni kezdett, majd megszólalt.

- Sajnálom asszonyom, hogy csúffá tettem ezt a szép, ajándékba kapott ruhát!

- Nem baj, Adéle! Egyáltalán nem baj! - felelte a grófné. - Lesz még neked tíz másik!

A leány csöndesen felelt.

- Nem kell nekem tíz. Elég lett volna ez az egy is. Olyan szép ruha volt!

A grófné nem felelt, csak sápadtan térdelt a lány mellett. Servier gróf ismét nyeregbe pattant.

- Én elmegyek, és intézkedem! Önök vigyék be Adéle-t az egyik szobába! Hamarosan itt leszek! - felelte, és a következő pillanatban elvágtatott.

Angelo lehajolt a lányhoz.

- Beviszem, Adéle! - mondta neki, az ölébe vette a lányt, és elindult be a kapun.

A többiek is követték. Antonio is megragadta Bousqué karját.

- Na gyere, te jómadár! Amíg a rendőrség meg nem jön, a pincében jó helyed lesz!

A kedélyek lassan lehiggadtak, és az aljas tett színhelyén már csak néhány letépett ruhafoszlány, és vérfolt jelezte a könnyörtelen tettet.

Hirtelen szél kerekedett, és az Adéle szép ruhájáról leszakadt piros szalagfoszlányt néhány száraz levéllel együtt beröpítette az erdő fái közé.

Csönd lett, csak a kiszáradt akácfa állt őrt a kis tisztáson.

VÉGE AZ ELSŐ RÉSZNEK

MÁSODIK RÉSZ

Tizenegyedik fejezet - A gyámügyi tárgyalás

Pár hét telt el a gróf házánál történt sajnálatos esemény óta, és megindult az a per, amelyik Servier gróf támogatásával indult, hogy Gaspard Bousqué-tól elvegye a gyámsági jogot. Ám joggal felmerülhet a kérdés, hogy ebben az ügyben hogyan vehetett részt Servier gróf? Az mindenki előtt talány maradt, még a férfi családtagjai előtt is! Hiszen ő nem volt senkije Adéle-nak, s így elvileg nem is vehetett volna részt a tárgyaláson! Ám a gróf még tartogatott meglepetéseket, amikről senki más nem tudott, csak az ügyvédje! Erre azért volt szükség, mert a férfi nem akarta, hogy mindenki az igazi szándékáról beszéljen. S az az igazság, hogy a gróf valódi szándékai akkor erősödtek meg igazán, amikor barátaival rátaláltak a védtelen lányra. S úgy érezte, tennie kell valamit!

A tárgyaláson csak páran vettek részt, néhány családtag, és senki más. Csak Amelie, aki a mellette ülő Adéle-t karolta át, Angelo, a gróf, és az ügyvéd vett részt a tárgyaláson. Hivatalból jelen volt még a gyámügyiek embere is. Mivel Bousqué börtönben volt, a tárgyalás nélküle zajlott le, csak az ügyvédje volt még jelen, bár az ő jelenléte is csak formálisnak volt tekinthető, hiszen nem volt valószínű, hogy Bousqué megtarthatja a gyámsági jogot.

A bíró tekintete végigsiklott a teremben ülőkön, és egy pillanatra megakadt azon a látványon, ahogy Amelie átkarolva tartotta a láthatóan sápadt Adéle-t. A leány szeme ijedt, és szomorú volt, bal karján nagy kötés volt látható, és kissé sántított is, amikor bejött. Ez a kép mélyen belevésődött a bíró emlékezetébe. Bár tudta, hogy elfogulatlanul kell ítélnie, de ettől a képtől nem tudott szabadulni. Végül vett egy nagy levegőt, és beszélni kezdett.

- A bíróság megnyitja a tárgyalást, amelynek tárgya, hogy rendelkezzen a kiskorú, jelen pillanatban még csak tizenhét éves Adéle Merveille kisasszony gyámügyi elhelyezéséről. Jelen van a felperes, Maximilien de Servier gróf úr, és jogi képviselője, valamint a kiskorú Adéle Merveille kisasszony. Az ellenoldalon megjelent az alperest képviselő kirendelt ügyvéd úr, mivel az alperes ellen jelen pillanatban eljárás folyik, és ezért nem vehet részt a tárgyaláson. Jelen van még a gyámügyi hivatal képviselője is, aki hivatali minőségében vesz részt a tárgyaláson!

Miután a bíró ezt a bevezetőt elmondta, a résztvevőkhöz fordult.

- Először meg kell kérdeznem önöket, hogy fenntartják-e a periratokban

fellelhető igényüket?

- Igen! - felelte a gróf.

- És ön? - fordult a bíró Bousqué ügyvédjéhez.

- Én is!

- Köszönöm! Akkor kezdjük is el! A tárgyalást azért hívtuk össze, mert a felperes, elmondása szerint tudomást szerzett arról, hogy a kiskorú Adéle Merveille kisasszonyt állandó bántalmazás éri, és ezért kérte a bíróságtól, hogy fossa meg Gaspard Bousqué urat a fiatal hölgy fölötti gyámsági jogától, valamint jelöljön ki új gyámot! Így van, gróf úr?

Servier bólintott.

- Igen, bíró úr!

- Kérem a felperes jogi képviselőjét, hogy fejtse ki a felperes álláspontját!

Az ügyvéd felállt, és beszélni kezdett.

- Tisztelt bíróság! Az ügyfelem álláspontja szerint Gaspard Bousqué úr alkalmatlan arra, hogy Adéle Merveille kisasszony fölött gyámsági jogot gyakoroljon. Ezt alátámasztja több tény is! Adéle kisasszony elmondása szerint a gyámja állandó jelleggel ütötte-verte őt, és arra kényszerítette, hogy a hölgy által keservesen megkeresett pénzt átadja neki, hogy abból italt vehessen magának! Az alperes egyáltalán nem törődött Merveille kisasszonnyal, inkább a kiskorú hölgynek kellett eltartania őt! Ezeket az állításokat tanúval is tudom bizonyítani! Jelen pillanatban az alperes rendőrségi felügyelet alatt van, mivel tetten érték, amikor bántalmazta Adéle Merveille kisasszonyt! Ezért a felperes kéri a tisztelt bíróságot, hogy fossa meg gyámsági jogától Gaspard Bousqué urat, és jelölje ki Adéle Merveille kisasszony számára gyámként Maximilien de Servier gróf urat, aki kijelenti, hogy hajlandó mindent megadni a hölgynek, ami ahhoz szükséges, hogy nyugodt élete legyen!

Ezek a szavak óriási meglepetésként érték még a gróf barátait is, akik nem is sejtették, hogy mire készül a férfi. Angelo elismeréssel nézett a barátjára, míg Amelie szeretettel tekintett férjére. Adéle hirtelen nem is tudta, hogy mi történik körülötte! Hitte is, nem is, amit hallott, s riadt tekintetével alig mert a grófra nézni. Túl nagy ajándéknak érezte azt, hogy ez megtörténhessen. De a férfi, aki tőle valamivel távolabb ült, bizalommal nézett vissza rá. A tekintete együttérzést, és biztatást sugárzott. Adéle nem tudta elnyomni azt a halvány mosolyt, amit szeretett volna eltitkolni. Még mindig voltak benne kisebbségi érzések, és ezek azt súgták neki, hogy értelmetlen erre a bizalomra. De a gróf szeméből azt olvasta ki, hogy nincs miért aggódnia! A leány már egy éve volt a gróf házában, de a férfi eddig számára nem volt más, mint a munkaadója, a milliárdos arisztokrata, aki ugyan jó modorú, és rendes ember volt, de Adéle csak távolról tisztelte. A gazdája volt, aki munkát, szállást, és élelmet biztosított a számára, akinek engedelmeskednie

kellett. S most a gyámja lehet? Ez egyelőre még felfoghatatlanul nagy változás volt Adéle számára, de egy dolgot biztosan tudott! A grófnál mindig jók voltak hozzá, és tisztességes élete lehetett! S Bousqué-hoz semmi esetre sem megy vissza! Az ütlegelésekből egy életre elege lett! Mire a gondolatmenetben idáig eljutott, szinte észre sem vette, hogy tudat alatt már döntött. Alig hallotta a bíró szavait.

- Azt hiszem, hogy a felperes által beidézett tanúra nem lesz szükség, hiszen az ő vallomását már a rendőrségi iratokban felvették, s az itt van előttem! Adéle Merveille kisasszony vallomása is előttem van, ami a verésekről, és az egyéb megalázásokról szól. Ez is az előző büntetőügy része, de kapcsolódik ehhez az ügyhöz! Úgy gondolom, hogy ezeket a vallomásokat a bíróság figyelembe veheti, nincs szükség arra, hogy újból felvegyük őket! Ami pedig a gyámsági kérdést illeti, közlöm a résztvevőkkel, hogy a bíróságnak figyelembe kell vennie az elszenvedő fél, Adéle Merveille kisasszony akaratát is! S a döntést a bíróságnak a tények ismeretében, és e vallomás alapján kell meghoznia! Ezért kérem Adéle Merveille kisasszonyt, hogy fáradjon ide, a tanúk székébe.

A leány felállt, de Amélie-nek támogatnia kellett őt, mert a sérült keze, és a rugdosástól megdagadt combja miatt nehezen mozgott. De hősieen lépkedett előre, s végül a grófné segítségével leült.

A bíró kissé sajnálkozva végigpillantott rajta, majd megszólította.

- Kisasszony! Mivel ön még nem felnőtt korú, saját sorsáról nem rendelkezhet! De a bíróságnak meg kell önt hallgatnia!

Adéle szótlánul bólintott. A bíró folytatta.

- A bíróság kérdése roppant egyszerű. Ön mit szól ahhoz, ha Maximilien de Servier gróf úr és felesége, Amélie de Servier grófné gyámsága alá kerülne? Ellenére van ez önnek, vagy nem bánná, ha ők lennének a nevelőszülei?

A leány reszketeg hangon felelt a bírónak.

- Én... nagyon szeretem és tisztetem őket. Jól érzem magam náluk, és... velük szeretnék maradni!

- Ez azt jelenti, kisasszony, hogy nincs ellenére, ha a gróf úr fogadná örökbe?

- Igen! - hangzott Adéle válasza, és ezzel végre kimondta, amit addig félt kimondani.

- Köszönöm! Kérem a grófnét, hogy segítse helyre a kisasszonyt! Őt már nem fogom meghallgatni!

Amélie ismét előrejött, és segített Adéle-nak visszamenni a helyére.

A lány arca piros volt a felfokozott idegállapotától, amikor visszabicegett a padokhoz. Amikor elhaladt amellett a szék mellett, ahol a gróf ült, Adéle a férfira nézett, de nem tudott szólni. Csak egy halvány, alig látható mosoly volt az, amivel jelezte a férfi felé a gondolatait. De nem volt idő töprengeni,

mert a bíró a grófot szólította.

- Megkérem Servier gróf urat, hogy fáradjon ki, és zárszóként mondja el, amit még szeretne!

A férfi kiment, és leült a tanúk padjához.

- Öné a szó, gróf úr!

- Köszönöm, bíró úr! Nos, végezetül azt szeretném elmondani, hogy én úgy éreztem, és most is úgy érzem, hogy Adéle kisasszony jóval többet érdemel, mint amit eddig kapott az élettől! Én ezt akkor láttam meg a legközvetlenebbül, egészen közelről, amikor a barátaimmal tetten értük Bousqué urat, amint vadállat módjára verte a nevelt lányát! Én ott úgy éreztem, hogy tennem kell valamit! Bármit, ami segíthet ennek a szegény lánynak, hogy jobb élete legyen! És akkor határoztam el magam végleg! Szeretném, ha a bíróság nekem ítélné Adéle kisasszony gyámsági jogát! S hogy a szándékom komolyságát jelezzem, néhány dolgot meg kell említenem! Hajlandó vagyok Adéle Merveille kisasszonyt a nevemre venni, és teljes jogú családtagként kezelni! Amennyiben valamikor férjhez szándékozik menni, én rendelkezésére bocsátom a megfelelő hozományt is, ami az én hozzájárulásomat jelentené a majdani házasságához! Amíg még kiskorú, és nem éri el a nagykorúságot, nyugodt, és boldog életet szándékozom neki biztosítani! Köszönöm! Csak ennyit szerettem volna elmondani!

- Köszönöm, gróf úr! Fáradjon a helyére!

A férfi hátraballagott, s leült. Kimondta, amit ő is félt kimondani! Félt, hogy mit szólnak hozzá a többiek, és legfőképp attól, hogy mit szól hozzá Adéle! A gróf nagyon megsajnálta a lányt, és nem akarta megijeszteni őt. De a veszedelem elmaradt. A barátai, és a családtagjai őszinte elismeréssel néztek rá. Angelo alig tudott hinni a fülének, de meggyőzte magát, hogy jól hall! A győzelem V betűjét mutatta vidáman Servier felé. A gróf felesége, Amelie is mosolygott, és büszke volt a férjére. A nő mellett kuporogva ülő Adéle-t most ismét elkapta a pityergés, de ezúttal nem fájdalomában sírt! A könnyei között alig látta a gróf arcát, s kinyújtotta a kezét a férfi felé. A gróf megsimogatta a lány apró kezét, de Adéle számára, aki szinte soha nem kapott szeretetet, ez a sok új inger ijesztő volt. Olyan erővel tört rá mindaz, amivel a többiek elárasztották, hogy kijött rajta az, amit eddig elfojtott. Amelie vállára borult, és sírni kezdett. De ezek a könnyek már nem voltak fájdalmasak! Azt azonban most ő is megtapasztalta, hogy néha a szeretet is tud ám túl erős lenni!

A bíró közben a Gyámügyi Hivatal képviselőjét szólította. A férfi is kiment a padhoz.

- Kérdezem a Gyámügyi hivatal képviselőjét, hogy Bousqué úr gyámságának esetleges megvonásakor van-e akadálya Servier gróf úr

gyámsági joga gyakorlásának?

- Tisztelt bíró úr! - kezdte a férfi. - A hivatal megvizsgálta Maximilien de Servier gróf úr anyagi viszonyait, lakókörnyezetét, és a gróf úr egyértelmű szándéka figyelembevételével, hogy örökbe kívánja fogadni a kisasszonyt, nem látom akadályát, hogy esetlegesen örökbe fogadhassa Adéle Merveille kisasszonyt.

- Köszönöm! - bólintott a bíró.

A hivatal munkatársa a helyére ment. Bousqué ügyvédje is sorra került, de igazán sokat nem tudott hozzátenni a védence ügyéhez.

Adéle továbbra is Amélie-hez bújva ült, és úgy érezte, még sohasem volt ilyen biztonságban. Jó volt így ülni. A fejében olyan vadul száguldoztak a gondolatok, és az érzések, hogy szinte észre sem vette, amikor a bíró elrendelte a szünetet. Fájt a karja, és a lába is sajgott. Majdnem összeesett, amikor kikísérték a folyosóra.

- Jaj! - kiáltott fel, és a lába megrogyott.

- Fektesse fel ide a padra! - javasolta Angelo, és átkarolta a lányt, hogy segítsen neki.

A gróf levette a kabátját, és a kemény, fából ácsolt padra tette.

Angelo és Amélie oda fektette a lányt. Adéle hangja reszketett, amikor megszólalt.

- Ilyen gyenge és szerencsétlen teremtes nincs még egy a földön! Velem mindenkinek csak baja van!

- Ne beszélj ilyeneket, Adéle! - nyugtatgatta őt a grófné. - Most, a siker kapujában akarsz elgyengülni?

A leány visszaneézett a körülötte állókra.

- Nem szeretnék elgyengülni! Csak most úgy érzem magam, mintha álmodnék! S attól félek, hogy hamarosan felébredek, és ez az egész, ami most körülöttem történik, az csak egy szép álom volt! S akkor visszakerülök a kegyetlen valóságba!

Angelo megsimogatta a lány arcát.

- Ez itt a valóság, Adéle! S ha minden úgy alakul, ahogy szeretnénk, akkor már soha többé nem kell aggódnia semmin!

A leány szomorkásan elmosolyodott.

- Csak most érzem igazán, hogy milyen fontosak nekem mindhárman! S én boldog leszek, ha ez nem álom!

Servier is megtalálta a hangját.

- Az álom még csak ezután kezdődik! És szép álom lesz, azt megígérem neked! - guggolt le hozzá.

Adéle a férfit emelte a tekintetét.

- Attól félek, hogy a jószágát sohasem tudom meghálálni, uram! Nincs semmi, amit adjak!

A gróf visszanézett rá.

- Nekem bőven elég ajándék az, ha boldognak látom a családomat, és közöttük téged! Ez olyan dolog, amit úgysem lehet pénzben megmérni!

Bousqué ügyvédje valamivel távolabb állt tőlük, és némán nézte a négy embert. S most először vetődött fel benne, hogy mit is keres itt! Hogy talán nem is a megfelelő oldalon áll! A terem ajtaja eközben kinyílt, és az egyik ülnök kiszólt.

- Fáradjanak be! A döntés megszületett.

Erre az egész társaság elindult. Amelie és Angelo támogatták Adéle-t, akit most ismét elkapott a félelem.

- Mi lesz, ha nem az lesz az ítélet, amit mindannyian szerettünk volna! De az nem lehet! Akkor inkább a halál! - gondolta a lány.

A bíró beszélni kezdett.

- A bíróság meghozta az ítéletét! Az ítélet megállapítja, hogy Gaspard Bousqué úr alkalmatlanná vált arra, hogy Adéle Merveille kisasszony fölött gyámságot gyakoroljon. Ezt indokolják a durva, erőszakos cselekedetei, és italozó életmódja, amivel veszélybe sodorta a kiskorú Adéle Merveille kisasszonyt! A törvény szerint csak olyan ember kaphat gyámsági jogot, aki megfelelő anyagi, és erkölcsi biztonságot tud biztosítani az örökbefogadott kiskorúnak. Mivel Gaspard Bousqué úr erre a feladatra alkalmatlan, ezért a bíróság megvonja tőle a gyámsági jogát, és azt átruházza Maximilien de Servier gróf úrra, és feleségére, Amelie de Servier grófnéra! Miután Adéle Merveille kisasszony kijelentette, hogy a gróf úréknál szeretne maradni, a bíróság ezt figyelembe vette, és helyben hagyta! Mivel az alperes védője jelezte, hogy nem kíván élni a fellebbezés jogával, ezért az ítélet jogerős!

A bíró befejezte. A tárgyalás véget ért. Adéle elmosolyodott, és úgy érezte, már nem is fájnak annyira a sérülései. Amelie rámosolygott.

- Isten hozott a családban, kisasszony! - ölelte át.

Adéle azonban szóhoz sem jutott, csak mosolygott, és végre ismét boldognak érezte magát. Már alig vette észre, hogy fájnak a sebei.

- Na, hogy érzi magát az én újdonsült lányom? - kérdezte a gróf.

Adéle a férfihoz lépett.

- Én igazán nem is tudom, hogy mit mondjak! Szeretném megköszönni, de sehogy sem találok olyan szót, amivel kifejezhetném, hogy mennyire hálás vagyok önnek!

- Nekem elég, ha nevetni látlak! - felelte a férfi.

A leány elmosolyodott, majd Amelie és Angelo karjára támaszkodva elindult, hogy a nem messze várakozó hintóba üljenek. A gróf lemaradva mögöttük, elgondolkodva lépkedve, követte őket. Végül mindannyian beültek az utastérbe, és a kocsi elindult a Forét d'Marly felé, maga mögött hagyva a bíróság épületét.

Tizenkettedik fejezet - Az új családtag

A tárgyalás utáni éjszakán Adéle sokáig nem tudta lehunyni a szemét, mert még mindig benne voltak azok az élmények, és váratlan események, melyeket a tárgyaláson élt meg. Igazán még föl sem tudta fogni, hogy új élete kezdődött. Az a kettősség, amit érzett, sokáig nem engedte, hogy elaludjon. Szokatlan volt a hely, a szituáció, amivel még csak most kezdett megbarátkozni. Már nem volt cseléd, s egy új szobát is kapott, fent az emeleten, ott, ahol a család többi tagjának is voltak a hálósobái. Egy szép, díszes, és előkelő hálósobát kapott, ahol minden volt, amire egy ilyen korú hölgynek szüksége van. S Adéle egyszerre érzett örömet és zavarodottságot. Szokatlan volt számára, hogy immár nem egy kis cseléd, hanem a család tagja. Ugyanakkor örült is, mert végre boldog lehetett, és megszabadult Bousqué ütéseitől. A lány lassan kezdett megbarátkozni ezzel az új helyzettel, de volt még más is, ami nyugtalanította. Félt attól, hogy a Servier ház eddigi alkalmazottai, akikkel együtt dolgozott, és akikkel egyenrangú volt, mostantól ferde szemmel néznek majd rá, és megvetik. Hiszen egyáltalán nem megszokott, hogy egy kis cselédlányból egyik napról a másikra a gróf fogadott lánya válik, aki ettől kezdve megkaphatja az arisztokraták minden jogát. Adéle elhatározta, hogy mindent megtesz, hogy a többi alkalmazott ne gyűlölhesse meg őt. Tudta, hogy sohasem fogja velük éreztetni, hogy ő mostantól már nagy ember lett. Bár ettől a pillanattól fogva a Servier család részévé vált, de Adéle lélekben mindig is egy kisember maradt. S ahogy napirendre tért a dolgok fölött, végre megnyugodott, és elaludt.

Elérkezett a másnap reggel. S Adéle számára sorsdöntő volt. Most először ülhett le a gróffal, Amélie-vel, és Angelóval egy asztalhoz, hogy velük reggelizzen. De még egy kissé feszengett.

- Hogy érzed magad, Adéle? - érdeklődött Amélie.

A lányka kissé félve pillantott fel.

- Köszönöm, most már jobban! Levettem a kötést is!

- Jól van! Örülök neki, hogy most már nincs semmi bajod! S hogy aludtál a szép, új szobádban?

Adéle halványan elmosolyodott.

- Az este még elég nehezen tudtam elaludni, mert annyi minden járt a fejemben!

- Ez természetes! - felelte a gróf. - Most még új neked ez a helyzet, és idő

kell hozzá, hogy megszokd! De ne félj! Nem muszáj mindig arra törekedned, hogy fegyelmezd magad, és megfelelj másoknak! Ez a ház most már nem egy munkahely a számodra, hanem az otthonod! Jobban elengedheted magad! Tudom, hogy ez még nehéz, de idővel elmúlik az ismeretlentől való félelmed.

- Elvégre úgy is mondhatnánk, hogy ez a második születésnapod! - mosolygott rá Amélie. - A régi életedet el kell felejtened! Ne gondold többé a múlt fájdalmaira, hanem tekints előre! És akkor valóban boldog leszel!

A lányka zavartan mosolygott.

- Nagyon szeretném, ha így is lenne, csak egyre az jár a fejemben, hogy megfeleljek annak az áldozatnak, amit önök értem hoztak!

A gróf Adéle-ra pillantott.

- Nem kell megfelelned senkinek! Nekünk te már bizonyítottál, és ez elég. Örülj, hogy hamarosan itt a nyár, és örülj annak, hogy most már nem kell félned senkitől, és nem kell aggódnod a jövő miatt! Próbálj meg felszabadultan és boldogan élni!

- Igyekszem, gróf úr! - felelte a lányka.

A férfi a lányra mosolygott.

- Mi lenne, ha ezt a gróf úr megszólítást a sutba dobnánk? Attól még, hogy nem tegeződünk, szólíthat sz nyugodtan Maximiliennek!

- Engem sem fontos asszonyomnak szólítanod! - szólalt meg a grófné. - Hívhatsz a keresztnevemen! Ebben a világban, amibe most beléptél, általában az a szokás, hogy az ismerősök és rokonok, ha azonos neműek, általában tegeződnek! A különböző neműek ritkán! Én egyébként is csak hat évvel vagyok idősebb, mint te, és az idősebb jogán felhatalmazlak, hogy tegezz!

Adéle zavarában azt sem tudta, hogy mit mondjon. Angelo találta meg a hangját.

- Mi lenne, hölgyeim, ha erre koccintának egyet? - nevetett.

- Ez jó ötlet! - felelte Servier, és az asztalon álló pezsgőből töltött mindenkinek.

- Azért töltök mindenkinek, mert ez a mai reggel egy ünnepi reggel is egyben! - folytatta a gróf. - Koccintsunk Adéle-ra, abból az alkalomból, hogy a mai naptól a családjunk tagja lett!

Miután a férfi kitöltötte az italokat, a poharak felemelkedtek.

- Egészségünkre! - szólalt meg Amélie.

- Igyunk arra, hogy Adéle boldog ember legyen, és egy nap majd az unokáit dédelgesse az ölében!

- Köszönöm! - mosolygott a leány, és koccintott a többiekkel.

Miután megitták az italt, Amélie a többiekre nézett.

- Közben én azt gondoltam, hogy elhívom Chauve urat, a fodrászomat!

Mivel már nekem is meg kellene csinálni a hajamat, megmondom neki, hogy készítsen Adéle-nak is egy szép frizurát!

- Ez jó ötlet! - felelte a gróf.

A leány elmosolyodott.

- Mindig is szerettem volna, ha egyszer nekem is olyan frizurám lenne, mint annak a sok előkelő hölgynek, akiket a parkban láttam sétálni. De ez csak álom volt.

- Most már nem lesz álom, Adéle! - nézett a lányra Angelo. - Ha kész lesz a frizurája, ön lesz a legszebb hölgy Párizsban!

A gróf bólintott.

- Angelo-nak igaza van! S épp időszerű is lesz a dolog! Ma este ugyanis bérletünk van az Operába! Elmehetnénk mind a négyen! S én azt szeretném, ha két irigyeelnivaló csinos hölgy tartana velünk! S ha Chauve úr jó munkát végez, akkor ez az este épp jó alkalom lesz arra, hogy Adéle-t is bevezessük a társaságba.

Adéle ismét elvörösödött.

- Én ettől egy kicsit félek. Csupa idegen ember, akiket nem is ismerek. Operát sem hallgattam még soha.

- Nem kell félned, Adéle! - nézett rá a gróf. - Azért a mostani alkalomra gondoltam, mert itt még csak viszonylag rövid ideig, a felvonások előtt találkozunk az ismerősökkel, és ez még nem lesz olyan sok neked! S ha majd kezded megszokni, utána már nem lesz olyan nehéz, ha valami fogadásra, vagy bálba kell menni! Mert ez előbb-utóbb elkerülhetetlen lesz! Ez az életforma ezzel jár! S ha most várunk egészen Antonio úr és Christine kisasszony eljegyzési báljáig, akkor az már túl sok lenne elsőre! Ott több száz vendég lesz, és azt is tudni kell kezelni, ha egy látszólag idegen emberrel kell barátságos arcot vágva bájcsevegést folytatni. Mert azért ilyenek is lesznek! Most legalább egy kicsit kikapcsolódsz! Ha unod az előadást, legfeljebb alszol egy jót!

Amelie-nek is volt mondanivalója.

- Nem kell aggódnod, Adéle! Hiszen már voltál pár táncesten, és bálon! Például az esküvőnkön is, ami itt volt, a kastélyban! Igaz, hogy szolgálólányként, de láttad már többször is, hogy milyen egy efféle összejövetel! Ez is olyan, csak most már a másik oldalon fogsz állni!

- És ha valami baj lenne, mi mind a hárman ott leszünk! - szólt Angelo.

Adéle megkönnyebbült.

- Azt hiszem, túl sokat aggodalmaskodom. És azt hiszem, igazuk van. Amikor itt volt az esküvői bál, az olyan érdekes, és mozgalmas volt a számomra, hogy akkor az járt a fejemben, bárcsak én is egyszer részt vehetnék egy ilyen társasági összejövetelen, vagy bálon! S most, hogy hamarosan eljön, akkor pedig megijedek!

A gróf a lányra emelte a tekintetét.

- Csak szólj, ha nem akarsz jönni!

Adéle a férfira mosolygott.

- Elmegyek! Egy kicsit valóban tartok a dologtól, de szeretném megismerni a világnak azt a felét is, amit eddig még soha nem láttam! Szeretném legyőzni ezt a félelmet, és úgy érzem, nem hátrálhatok meg most, hogy végre eljöhessen az az idő, amikor boldog lehetek!

- Ez a beszéd! - nevetett a gróf a lányra.

Adéle ebben a pillanatban érezte úgy, hogy befogadták, mert új családtagjai ismerték a félelmeit, és mégis biztosították róla, hogy mellette állnak! S ahogy kiszabadították őt a nyomorból, az egyértelműen azt jelenti, hogy megbízható, és szavatartó emberek, akik között jó lesz élni.

S a reggeli most már egész jó hangulatban telt el, és Adéle, aki hosszú ideig volt magányos, egyre jobb kedvű lett, és feloldódott a többiek társaságában.

Tizenharmadik fejezet - Adéle bemutatkozása

Az esti program a terveknek megfelelően alakult. A két nő, valamint Angelo és a gróf kocsiba ültek, hogy elmenjenek az esti operaelőadásra. Adéle persze nagyon izgult, hiszen ez volt az első alkalom, hogy új szerepkörében részt vehetett egy ilyenben. De ugyanakkor nagyon jól érezte magát, és már alig várta, hogy ott legyenek! A gróf és a felesége is látta a lány feszült várakozását, és igyekeztek őt megnyugtatni. Egész úton beszélgettek, s mire a hintó megérkezett az Operához, már mindannyian jókedvűek voltak. A kocsi megállt. A kocsis leugrott a bakról, és kinyitotta az ajtót.

Először a két férfi szállt ki, és kíségtették a két hölgyet.

- Megérkeztünk, hölgyeim! - szólalt meg Servier.

- Köszönjük, Maximilien! - mosolygott a férjére Amelie, majd a mellette álló Adéle-ra pillantott, aki láthatóan érdeklődéssel nézelődött körbe-körbe. Az Operaház körül mindenütt előkelő ruhát viselő férfiak, estélyibe öltözött nők sétáltak, beszélgettek. Ez a nyüzsgés még új volt a lánynak, de tetszett is neki.

- Látom, egy kicsit szokatlan a látvány! - pillantott a lányra a gróf.

- Egy kicsit. De érdekesnek tűnik! - felelte Adéle.

- Ha bemegyünk, ott lesz aztán mit néznie, kisasszony! - szólalt meg Angelo is.

- Az biztos! De majd meglátod, milyen érdekes lesz! - felelte a gróf, és a társaság elindult befelé.

Föllépkedtek a lépcsőkön, majd beértek az előtérbe. Már itt is rengetegen

voltak, tömegével álltak az emberek a folyosókon, de a gróf és családja a lépcsősor felé vette az irányt, és elindultak az emeletre. Itt is rengeteg ember volt, de idefönt egy kicsit mások, mint odalent. Míg a földszinten egyszerű, polgári lakosok is előfordultak, idefönt, a páholsoroknál kizárólag a nagyon gazdag családok, a pénzemberek és a legfőbb arisztokrácia képviselői voltak megtalálhatóak! Nők, a legdíszesebb ruhákban, vékony túll kesztyűt viselve, pompás kalapban, legyezővel. A férfiak többnyire fekete ruhában, fehér inggel, nyakkendőben, és a kor legdivatosabb fejfedőjében, cilinderben, melyet többnyire a kezükben tartottak. Adéle azt hitte, hogy odalent eleget látott, de itt fönt rá kellett jönnie, hogy tévedett. A levegőben a különféle illatszerek, kölnik, és rózsavizek illata terjengett, míg a levegő szinte vibrált a nagy melegben állandóan rezgő legyezők mozgásától. Egy kicsit szédítő volt a leány számára, de ekkor kapott észbe, hogy ő is ilyen ruhában van, és legújabb frizurája, melyet a grófné fodrásza csinált neki, könnyedén fölvette a versenyt a többi hölgyével. S néhány pillanat múlva be kellett látnia, hogy ebben a meleg nyári estén ő sem bírja ki a legyező nélkül. Amíg a lány mindezt fölmérte, megérkeztek a páholy elé, ahol már várt rájuk néhány ismerős. A gróf régi barátai voltak. Az ügyész, és egész családja, Raquin úrék, és természetesen Antonio Montero is. Amikor az érkezőket meglátták, zajos tömegként igyekeztek őket köszönteni.

- Á, végre megérkezett a gróf úr, és a családja is! - nevetett az érkezőkre Pierre De Frane.

A gróf a barátjára nevetett.

- Pierre! Az ön hangját elég messzire hallani!

Az újságíró derűsen legyintett.

- Az nem baj! Legalább mindenki tudja, hogy Pierre De Frane, a rettenthetetlen újságíró mindenütt jelen van!

Eközben a többiek is közelebb jöttek. A gróf közelebb lépett a társasághoz.

- Üdvözlünk mindenkit! - kezdte. - Angelo urat, és a grófnét már ismerik! De van itt valaki, akivel még nem találkozhattak! Bemutatom önöknek Adéle Merveille de Servier kisasszonyt, a nevelt lányomat!

A társaság ettől még kíváncsibb lett, mivel az új jövevényt mindenki látni akarta. S mivel feltűnően gyönyörű volt, mindenki kedvesen fogadta. Adéle egy kicsit megijedt, de áldotta a szerencsáját, hogy cselédlánként volt már alkalma részt venni efféle összejöveteleken, és ott megfigyelte, s egész jól megtanulta, hogy az arisztokraták hogyan reagálnak ilyen helyzetekben. S most itt kénytelen volt ezt a gyakorlatban is kipróbálni. Bár attól félt, hogy néhányan, akik jártak már a gróf házában és esetleg láthatták őt cselédlánként, most rájönnek, hogy ő az. De ettől egyáltalán nem kellett tartania! A gróf előkelő vendégei sohasem figyelték meg az alkalmazottakat,

s ráadásul Adéle az új ruhájában, kalapban, tüll kesztyűvel a kezén, legyezővel, új frizurájával, és kifestve egészen másképp nézett ki, mint korábban. A régi kis cseléd lány már nem volt sehol. És most először élvezte az anonimitást. A gróf barátai sorra köszöntötték.

- Kisasszony! Engedje meg, hogy bemutatkozzam! Pierre De Frane báró vagyok! Örülök, hogy megismerhetem önt! - lépett közelebb, szokásához híven elsőként De Frane.

- Üdvözlöm, uram! - mosolygott a lány, és rendkívül tetszett neki, hogy életében először, valaki kezét csókol neki.

- Isten hozta, kisasszony! - nevetett a leányra Sabine. - Én Sabine De Frane vagyok!

Sabine után a nővére, Hermine köszöntötte Adéle-t.

- Üdvözlöm, Adéle! Bennem Hermine de Gheron bárónét tisztelheti!

A leány a nőre mosolygott.

- Már hallottam önről! - felelte.

Aztán sorra jöttek a többiek, és mindannyian megállapították, hogy az új hölgy nagyon szép, és kedves, bár egy kissé tartózkodó.

- Nem is tudtam, hogy önnek van egy nevelt lánya is, gróf úr! - mosolygott Servierre Sabine.

- Amint látja, én mindig tudok meglepetéssel szolgálni! Adéle kisasszonynak meghaltak a szülei, és én magamhoz vettem!

- Önnek mindig is jó szíve volt! - jegyezte meg Hermine.

- Örülök, hogy így gondolja!

- Nem gondolom, hanem tudom! - felelte a nő. - Ezt egy nő megérzi!

- Valóban?

- Arra mérget vehet, Maximilien! - kuncogott Sabine.

Közben az idősebb Raquin úr lépett közelebb, láthatóan türelmetlenül nézelődve.

- Jó estét mindenkinek!

- Önnek is, Raquin úr! - nézett rá a gróf. - Hová siet ennyire?

Az öreg legyintett.

- Á! Csak ezt az impresszáriót keresem már órák óta! Mindig itt szokott lenni!

- Őt aztán hiába keresi! - felelte Gheron báró.

- Ugyan miért?

- Mindent félretéve Passyba utazott.

- Mit keres ott?

- Tudtommal Rossinihoz ment látogatóba!

- Mi akar tőle?

Gheron széttárta a karját.

- Mit akarhat egy impresszárió egy zeneszerzőtől? Természetesen rá akarja

beszélni, hogy írjon számára egy új operát!

Erre Servier gróf megrázta a fejét.

- Kétlem, hogy sikerrel jár!

- Miért?

- Rossini kijelentette, hogy soha többé nem ír semmit!

- Pedig még csak negyvenkét éves! - méltatlankodott Raquin úr. - Öt éve egy hangjegy nem sok, annyit sem írt le! Miért?

Servier megvonta a vállát.

- Ki tudja? De biztosan megvan rá az oka! Egyszer valaki megkérdezte őt erről. Erre azt felelte, hogy pénzért azért nem ír, mert pénze már van elég, a dicsőséért meg minek!

- Lehet, hogy így van, de az lehetetlen, hogy egy ekkora zseni harminchét éves korában kijelentse, hogy örökre befejezte! Kudarckra nem foghatja, hiszen szinte minden műve óriási siker! Akkor mi lehet az oka?

- Lehet, hogy ezt sohasem tudjuk meg! - felelte a gróf, majd a nevelt lányához és Angelóhoz lépett.

- Remélem, nem túl zajos ez a hely itt neked! - mosolygott Adéle-ra.

A leány szerencsére jól érezte magát.

- Egyáltalán nem! Sőt! Még tetszik is ez a sok érdekes ember! És ez az épület is!

- Hát még ha majd bemegyünk a páholyba, és elkezdődik az előadás! Az is újdonság lesz az ön számára, kedvesem! - jegyezte meg Angelo.

A leány elmosolyodott.

- Nagyon kíváncsi is vagyok rá! Színházban sem jártam még soha!

A gróf a lányra pillantott.

- Oda is elmegyünk majd! Semmiből nem maradsz ki!

- Már alig várom! - mosolygott a lány.

Míg a többiek egy kicsit arrébb beszélgettek, ők hárman láthatóan nagyon jól érezték magukat együtt. Ez azonban egy ember figyelmét nem kerülte el. Az illető mindössze pár méterre állt a gróftól és az Angelóba karoló Adéle-tól, de azok nem vették észre. A sötét ruhás, fekete kalapot viselő, és az arca elé egy sálat tekerő ismeretlen sunyi pillantásokkal nézte a három ember családi jelenetét.

- Lám csak! Servier gróf! Egy újabb madárka van a kalitkádban? Mit fogsz majd érezni, ha esetleg elveszíted? - morogta magában a férfi. - Vajon fogsz-e olyan fájdalmat érezni, amilyet én szánok neked?!

De sem a gróf, sem pedig a társasága nem vett észre semmit, mert az illető tökéletesen beleolvadt a sok ember közé. S amikor megszólalt az első felvonás kezdetét jelző csengő, mindenki elfoglalta a helyét, és a folyosók kiürültek. A színpadon pedig fölcsendültek a nyitány hangjai.

Tizennegyedik fejezet - Sötétben

Az előadás remek volt, és olyan, amilyennek a legtöbben szerették volna. A gróf és családja nagyon jól érezte magát. Azt azonban nem tudták, hogy az egyik szemben lévő páholyban egészen más dolgokra fordítják az időt, mint a szórakozás. A Servier családjával szemben volt az a két ember, akik egyedül bérelték a páholyukat. Mivel a nézőtéren sötét volt, csak a színpad fölötti gyertyák fénye világított, a két ismeretlen ember szinte a teljes sötétségben beszélgetett.

- Megmondaná, miért jöttünk ide? Én csak egy szökött fegyenc vagyok! Mit keresek itt?

A másik ember morogva felelt.

- Nem maga miatt jöttünk ide, hanem más miatt!

- Á, kezdem érteni! Magának valami nagy emberrel van baja, ugye?

- Így is mondhatjuk!

- Na és megtalálta itt, amit keresett?

- Hát persze! De lehetőleg ne kérdezzen túl sokat, mert a végén még meggondolom magam, és másnak adom a megbízást!

- Azt inkább ne! Nekem szükségem van a pénzre!

- Ezt mindjárt gondoltam! De most nem valamiféle értéktárgy ellopásáról van szó! Ebben az esetben sokkal körültekintőbbnek kell lennie, mintha egy értékes régiséget emelne el!

- Ez nyilvánvaló! Csak nem tudom, hogy miután én elhoztam, amit maga akart, utána hová viszi?

- Ez már nem tartozik ide! Magának csak az lesz a dolga, hogy elvégezze a munkát, amit én elég jól megfizetek! S utána ne legyenek kérdései!

- Akkor miért hozott ide engem? Gondolom, nem azért, hogy művelődjek!

A másik férfi legyintett.

- Azt magából nem is nézném ki! De mielőtt akcióba lépnénk, előbb meg akartam magának mutatni, kiről is van szó!

- Rendben!

A megbízó a társához fordult.

- Mielőtt még megmutatnám magának, hogy kiről és miről van szó, figyelmeztetem, hogy lehetőleg ne túl feltűnően bámulja meg azokat, akiket majd megmutatok magának!

- Ez nyilvánvaló! Azért annyira bolond én sem vagyok!

- Na, jól van! Látja, ott, a velünk szemben lévő páholyban ülő embereket?

- Látom! Az a négytagú csoport?

- Igen! Róluk van szó!

- Az a két nő igencsak csinos! Kik ők?!

- Magának nem az a dolga, hogy bennük gyönyörködjön! Az ott Maximilien de Servier gróf, és a családja. Az idősebb, szőkésbarna hajú szépség a felesége, a grófné, a fekete hajú fiatal lány pedig az örökbe fogadott lányuk.

- És az a fiatal férfi?

- Ő Angelo Carrone, a gróf titkára és barátja!

- Láthatóan jó viszonyban van a kis fekete hajúval!

- Nyilván az udvarlója! De ez minket most egy cseppet sem érdekel! Azért mutattam meg őket, hogy tisztább képe legyen arról a kis hölgyről, akit majd el kell hoznia nekem!

A másik férfi a megbízójára nézett.

- Tulajdonképpen miért kell magának a gróf gyámleánya? Csak nem szemet vetett rá?

- Eszem ágában sincs! Nem vagyok liliomtipró! Az a lány csak egy eszköz! És korántsem biztos, hogy túléli a kalandot, amit én szánok neki, és a nevelőapjának!

- Maga nagyon gyűlöli ezt az embert!

- Ahogy mondja! S mindenre képes vagyok, hogy fájdalmat okozzak neki! Nehogy azt higgye, hogy ez a kis akciónk, amit pár napon belül végrehajtunk, egyedüli lesz! Ez csak az első lépés, a figyelmeztetés a gróf számára, hogy akármilyen gazdag, és befolyásos, ő sem élhet olyan boldogan, mint ahogy szeretné! Én megígértem neki, hogy addig nem nyugszom, amíg nyomorulttá nem teszem!

- Miért gyűlöli ennyire?

- Azt magának nem kell tudni! Elég, ha az én utasításaimat követi!

- Persze! De azért igazán elárulhatná, hogy hová viszi a lányt, amikor én átadtam magának!

- Jó helyre, majd meglátja! Ne féljen, biztonságos helyen lesz a kicsike! Pilar tudja, hogy miként kell vele bánni!

- Arra a ragadozó nőre akarja bízni a gróf nevelt lányát?

- Pontosan! Tőle biztos, hogy nem tud megszökni!

A két férfi ezek után már nem beszélt többet, figyelmük a színpad felé fordult, és nézték tovább az előadást.

Tizenötödik fejezet - Emberrablás

Elérkezett a másnap. A gróf már korán reggel elment a bankba, hogy mindennapi teendőit elvégezze. Amelie pedig Sabine-ékhez kocsizott, hogy régi barátnőjét meglátogassa! Így aztán a délelőtti folyamán a személyzetten kívül nem volt más otthon, csak Adèle és Angelo.

Szokásukhoz híven most is kint sétáltak a parkban, a fák hűvöse alatt, néha-néha egy padon megpihenve. Most is elhagyták a virágokkal és díszcserjékkel beültetett kertet, és a park hátsó kerítésénél, a nagy fasor alatti járdán sétáltak. A férfi a lányra mosolygott.

- Milyen érzés grófkisasszonynak lenni? - kérdezte Adéle-t.

A leány visszanevetett Angelóra.

- Nagyon jó! Boldognak érzem magam!

- Én is ezt szerettem volna látni önön! - felelte a férfi. - Ha eljön a szeptember, én egy boldog hölgyet akarok feleségül venni!

A leány a férfit nevetett.

- Várjon, Angelo! Én még nem mondtam, hogy önhöz megyek!

- Az lehet, de én tudom, hogy hozzám jön.

- Valóban?

- Hát persze. Ezt érezni lehet.

- Ha ön mondja, akkor biztosan úgy is van! - kuncogott a lányka.

A férfi ettől a nevetéstől teljesen elgyengült.

- Ön egy tündér! Ugye tudja, Adéle?

- Tudom! - nevetett ismét a leány.

A férfi nem tudott neki ellenállni, és magához ölelte a lányt. Adéle felnézett rá.

- Önt, uram, teljesen rabul ejtettem! Mostantól fogva az én foglyom lesz!

- Semmi kifogásom ellene! - felelte a férfi, és megcsókolta a lányt, aki nem ellenkezett. Testük összefonódott, és olyan szenvedéllyel csókolták egymást, mintha egész életükben erre vágytak volna. Amikor végül szétváltak, a lány Angelóra mosolygott.

- Ahhoz képest, hogy még csak nemrég járkál utánam, Carrone úr, elég hamar megcsókolt!

A férfi elnevette magát.

- Ahhoz képest, hogy még csak nemrég járok ön után, Adéle, elég könnyen engedte, hogy megcsókoljam!

Adéle felsóhajtott.

- Úgy látom, nem igazán talállok fogást önön, Angelo! Mindig mindenre tudja a megfelelő választ!

- Aki nekem a kezét adja, annak ezzel is számolnia kell!

A leány elgondolkodó képet vágott.

- Akkor ezen a házasságon még gondolkodnom kell! Nehogy elhamarkodjam!

A férfi a lányra nevetett.

- Ha esetleg én nem tetszenék, akkor nem érdemes másik férfit keresnie, mert nálam jobbat úgysem talál!

Adéle átölelte Angelo nyakát.

- Ez a megállapítás rám is igaz!

A férfi átkarolta Adéle derekát.

- Akkor azt hiszem, jobb, ha abban maradunk, hogy inkább összeházasodunk!

A lányka elmosolyodott.

- Én is így gondoltam, intéző úr!

A két fiatal lassan sétált tovább a fák alatt, közel a hátsó kerítéshez, amelynek a túloldalán az erdő határolta a kastélyt és a hozzá tartozó birtokot. Elmélyülten beszélgettek, s eszükbe sem jutott, hogy bármi baj érheti őket. Ám a gonoszság mindenütt ott van, akárhol is jár az ember. S aki nem veszi észre, az könnyen bajba kerülhet. Ők sajnos semmire nem figyeltek, csak egymásra, s így nem tűnt föl nekik az az árnyék, amely közvetlenül a kerítés mentén mozdult, a rács túlsó, erdő felőli oldalán. Mivel mélyen a sötét bozótban lapult, nem is lehetett látni. Amint a két fiatal elhaladt mellette, rögtön cselekedett. Egy fekete ruhás ember, fején álarcgal, ahhoz a hátsó kiskapuhoz osont, amelyik a kastély udvaráról az erdőbe vezetett. Az ismeretlen megvizsgálta a kaput, és látta, hogy láncsal és lakattal van lezárva. De nem jött zavarba, elővett egy vastag láncvágó szerszámot, és első kísérletre elvágta a láncot, amely a kaput elzárva tartó lakatot tartotta. Egy halk csörrenés hallatszott, s az árnyék meglapult. Hallgatózott, de látszólag nem vette észre senki. Pillantása jobbra, hátrafelé nézett, ahol a fák között egy pej ló állt. Az ismeretlen elégedetten nyugtázta, hogy a lova a helyén van, majd kezét lassan a kapu kilincsére tette, és hangtalanul kinyitotta. Árnyékként ment tovább, és most már bent a kastély udvarán, a díszcserjék és a bokrok mögött osont, amelyek azt a kis járdát szegélyezték, amelyen a két fiatal sétált. A fekete ruhás ember az egyik fa törzséhez lapult, és onnan figyelte őket. Adéle és Angelo egy padhoz értek, és leültek pihenni. A fekete ruhás nesztelenül tovább lopózott, és már csak két méterre volt tőlük. Egy kötelet vett elő, és megfogta mind a két végénél. A neki háttal ülő Angelo felé lépett, hogy a kötelet a nyaka köré hurkolja. De elszámította magát. A fekete ruhás rálépett egy kisebb gallyra, és az hallhatóan reccsent a talpa alatt. Angelo és Adéle meg is fordult a zajra, és meglepetten találtak magukat szemközt a fekete ruhás, álarcos emberrel.

- Maga meg kicsoda, és mit keres itt? - kiáltott rá Angelo.

Adéle ijedten hátrált. Az ismeretlen látva, hogy elhibázta az első akciót, egy hosszú, fémből készült rudat húzott elő a ruhája alól, és Angelo felé sújtott vele. De a spanyol férfi elugrott előle.

- Fusson, Adéle! Hívjon segítséget! - kiáltott a lányra.

- De nem hagyom önt itt, Angelo! - felelte reszketeg hangan a lány.

- Fusson! - kiáltott ismét a férfi, mire a lány szaladni kezdett a kavicsos járdán.

A fekete ruhás azonban biztosra ment! Nekiugrott Angelónak, és leteperzte a földre. Az intéző még sikeresen kiütötte a kezéből a fémrudat, ami messzire repült. Birkóztak egy ideig, Angelo belemarkolt ellenfele arcába, és körmével véres nyomot mart a támadó képébe. De az ismeretlen erős volt, és a földre szorította Angelót, felkapott egy közepes méretű követ a bokrok alól, és áldozata fejéhez csapta. Angelo csak egy egész rövid fájdalmat érzett, s a következő pillanatban elvesztette az eszméletét. A fekete ruhás ezt látva felállt, és a még mindig lélekszakadva rohanó Adéle után vetette magát. A leány kétségbeesetten rohant, de az apró kavicsos úton nehezen tudott szaladni, és a cipőjét is elveszítette. A kavicsok fájdalmasan szúrták meztelen lábát, és egyre jobban ki is fulladt.

- Segítség! Valaki! Segítség! - kiáltozta.

Sajnos a birtoknak ez a hátsó része messze esett a kastély épületétől, és nem hallhatta senki Adéle kiáltozását. A fekete ruhás ismeretlen hamarosan utolérte a lányt, és hátulról elkapta. Adéle hiába kiáltozott, a támadója sokkal erősebb volt nála. A támadó befogta a lány száját, és egy zsákot húzott a fejére. A vállára emelte, és a kapuhoz vitte. A késével egy cédulát tűzött az egyik fa törzsére. Még egy pillantást vetett a bokrok között fekvő eszméletlen Angelóra, kiosont a kapun, foglyával együtt felpattant az ott várakozó lóra, és elvágtatott.

Tizenhatodik fejezet - Tanácstalanság

Alig tíz perccel később Peuplier úr, az új kertész épp a sövényt vágta a hátsó kertben, s munkája közben egyre közelebb került ahhoz a helyhez, ahol az iménti események lezajlottak. Ahogy vagdosta a száraz ágakat, egy földön fekvő alakot pillantott meg a hátsó kerítés közelében, a fák alatt. Először azt hitte, rosszul lát, de amikor újból megnézte, rájött, hogy valóban a földön fekszik egy ember. A kertész rögtön ledobta az ollóját, és odaszaladt, ahol a fekvő alakot látta. Rögtön rájött, hogy a gróf titkára az. A férfi fejéből vér szivárgott, de életben volt. A kertész megvizsgálta, s nem messze megtalálta azt a követ, amivel fejbe vágták Angelót. Felugrott, és a bokrokhoz szaladt. Alig száz méterrel arrébb a fiatal segédje, Oscar gondozta a virágoskertet. Peuplier elkiáltotta magát.

- Oscar! Hé, fiú!

A fiatal legény meghallotta a kertész hangját, és közelebb jött.

- Tessék, Peuplier úr!

- Szaladj be a házba, és sürgősen szólj Baptiste úrnak! Azonnal jöjjön, mert a titkár urat baleset érte! Fontos!

A fiatal fiú elszaladt, addig a kertész visszament a földön fekvő Angelo-hoz, és a nála lévő vizesvödörbe mártotta az egyik zsebkendőjét, és azzal törölte a férfi homlokát, mire az magához tért. Először zavartan nézelődött körbe, de rövid idő után minden eszébe jutott. Fel akart ugrani, de elesett.

- Adéle! Hol van?! - kiáltotta.

A kertész nyugtatni próbálta.

- Ne mozogjon, Carrone úr! Baja eshet!

Angelo a férfira nézett.

- Hol van Adéle kisasszony?!

- Nem tudom, uram. Még nem láttam.

- Akkor baj van!

- Miért? Mi történt itt, titkár úr?

- Aljas támadás! Valaki behatolt a kertbe itt hátul, és ránk támadott! Adéle kisasszony velem volt! Hová tűnhetett?!

Ebben a pillanatban érkezett Baptiste úr, a főkomornyik, és vele az éppen hazaért gróf és a neje. Amikor meglátták a földön fekvő Angelót, mellette a kertésszel, odasiettek.

- Mi történt itt? - kérdezte a gróf, és leguggolt Angelo mellé.

A többiek is körülvették. Angelo levegő után kapkodva beszélt.

- Valaki megtámadott minket! Itt sétáltunk Adéle kisasszonnyal, beszélgettünk, s utána leültünk oda, arra a padra! Egyszer csak valami reccsenést hallottunk a hátunk mögül. Alig hogy fel tudtam állni, egy fekete ruhás, álarcos fickó támadott rám! Először egy vasrúddal jött nekem, de miután kiütöttem a kezéből, leszorított a földre, és fojtogatni kezdett.

- És Adéle? - kérdezte Amelie.

- Mondtam neki, hogy fusson! Talán el is szaladt, nem tudom! Nem sokkal utána a fickó felkapott valamit a földről, s csak egy ütésre emlékszem a fejemen, és utána semmi!

- Vajon ki lehetett, és mit akart? - gondolkodott a gróf. - De vajon hová tűnhetett Adéle?

- Uram! - kiáltotta a kavicsos út felől Oscar, a segéd. - Gróf úr!

- Mi az, Oscar?

- Ezt találtam az úton! - felelte a fiú, és közelebb szaladt.

A kezében egy női cipőt és egy selyemsálát tartott. Servier komor képpel vette át a holmikat a fiútól.

- Ez Adéle cipője! - mondta végül.

- Ez pedig a selyemsálja! - állapította meg Amelie. - Én vettem neki ajándékba!

Servier hallgatott. Némán nézett körül.

- Mi történt itt? S vajon Adéle hová tűnt? Csak nem elvitték?! - mondta végül, de tekintete megakadt a hátsó kapun, ami az erdőbe vezetett.

Résnyire nyitva állt.

- A kapu! - kiáltotta. - Nyitva van! Ott jöttek be!

Mindenki egy emberként szaladt a kapuhoz. A gróf lehajolt a földre.

A lánc és a lakat ott hevert.

- Elvágta a láncot! - állapította meg Angelo.

- Igen! - felelte Servier. - Akárki is járt itt, profi volt! De miért? Mi célja volt vele?

Amelie ijedt arccal állt, és a kezében lévő cipőt és sálát nézte.

- Mit csináltak ezzel a kislánnyal? - kérdezte, csak úgy önmagától.

A gróf a feleségére nézett.

- Őszintén remélem, hogy csak megijedt, és elbújt valahol! De nem hiszem.

Angelo arca vörös volt az idegességtől.

- Az én hibám! Nekem kellett volna vigyáznom rá!

- De ki, és miért akarhatta elrabolni ezt a szegény kislányt? - fakadt sírva Amelie.

- Nem tudom! - felelte a gróf. - De kiderítem! S ha elkapom, kicsinálom, akárki is volt az!

- Ott a fán van valami! - jegyezte meg Baptiste, a főkomornyik, és a kérdéses fához lépett. A fa törzsébe egy kés volt állítva, amellyel egy cédulát tűztek a törzshöz. A lakáj kihúzta a kést a fából, és a levelet átadta Serviernek.

A gróf átvette a papírt, és kihajította. A többiek körbeállták, amikor a férfi felolvasta a cédula tartalmát.

„Servier gróf úr!

Üdvözlöm önt, így ismeretlenül is! Gondolom már rájött, mekkora zűrben van! Közlöm önnek, hogy a drága nevelt lánykáját magunkkal vittük! A kisasszony nagyon csinos, és biztos másoknak is örömet szerezhet! Mielőtt elmenne a bankjába, hogy megszámolja, mennyi pénzt szán a váltságdíjra, közlöm önnek, hogy feleslegesen fárad! Én nem azért raboltattam el a lányt, hogy váltságdíjat kérjek érte! Csak úgy szórakozásból! Azért, hogy önnek fájdalmat okozzak! Tudja meg, hogy milyen az a szenvedés! S a lányt akkor engedem el, amikor akarom! S ebben benne van az is, hogy talán sohasem térhet vissza az ön családjához! Egy ilyen csinos lányka akár még nekem is kellhet! Ha esetleg azon törné a fejét, hogy értesíti a hatóságokat, rosszul teszi! Nekem ez azonnal a tudomásomra jut, és ebben az esetben egyvalamiben biztos lehet! Megölöm a lányt, és a testét csomagban küldöm el magához! Tehát semmi rendőrség! Ha kell magának a lány, keresse meg! Én eközben persze nagyon jól fogok szórakozni, mert tudom, hogy hiábavaló a próbálkozás!”

- Rohadt szemét! - dühöngött Angelo. - Akárki is az, én megtalálom!

- Jaj, Istenem! Most mi lesz? - sírt Amélie.

- Nem értesíthetjük a rendőrséget, mert akkor megölik Adéle-t.

- De ki lehet ilyen aljasságra képes? - törölgette a szemét a grófné.

Servier felsóhajtott, és a csendes erdei utat bámulta.

- Sok aljas ember van, de ilyen csak kevés!

- Én voltam az ostoba! Nekem kellett volna megvédenem őt! - járkált idegesen Angelo.

Servier megállította, és maga felé fordította a barátját.

- Nem a te hibád! Érted! Nem te tehetsz róla! Ne vádold magad! Azzal egyáltalán nem segítesz Adéle-en!

- De akkor mit tegyünk? - rogyott le a földre kétségbeesetten Angelo.

- Összefogunk! A hatóságokat egyébként sem vonhatjuk be a dologba! Az első indokot már tudjuk! A másik pedig az, hogy túl lassan dolgoznak! De az én módszereim mindig is hatásosabbnak bizonyultak a hatóságénál!

- De hol kezdjük?

- Először is! Minden szóba jöhető embert, és helyet felkutatunk! Egytől egyig! Az alvilágban egy kis pénzzel remek információkat lehet kapni, és embereket lehet vásárolni! S én bármennyit hajlandó vagyok rászánni, hogy megtaláljam Adéle-t! Nem azért fogadtam örökbe, hogy most elveszítsem!

- Nehogy önnek is baja essen, Maximilien! - nézett föl a férjére Amélie.

A férfi átölelte a feleségét.

- Próbáljon megnyugodni, kedvesem! Korai még az az idő, hogy engem elsirasson! Vigyázok én magamra! De muszáj tenni valamit!

Angelo idegesen járkált, mint egy ketrecbe zárt tigris.

- Az én agyam egyre csak azon jár, hogy mi van, ha ez a mocsok Mercanti van a dologban! Mindig is kellett neki Adéle, és amikor elment, akkor is kijelentette, hogy még megszerzi magának! Ha elkapom, kibelezem!

- Nyugalom, Angelo! Ez nekem is eszembe jutott! Leellenőrizzük! Felkeressük, és kivallatjuk! Ha ő a rabló, azt megtudjuk!

- De ki tudja, hogy hol lakik? - nézett rájuk Amélie.

- Én tudom! - felelte Peuplier úr, a kertész. - Hiszen ott dolgoztam! A címe: Rue de Savert 1! Le Plessis-Belleville-ben van.

A gróf bólintott.

- Tudom, hogy hol van! Indulnunk kell! Remélem, hogy a kislánynak nem lesz semmi baja!

- Máris megy, Maximilien? - kérdezte Amélie.

- Mennem kell, kedvesem! Egy percet sem veszíthetek! Önök menjenek be a házba, és próbáljanak meg megnyugodni! Idekint senki se járkáljon! Baptiste úr! Intézkedjék, hogy ezt a kaput még ma újból lezárják!

- Igen, gróf úr! - felelte a komornyik.
- Jól van! Nekem mennem kell! Fel kell keresnem ezt a Mercantit!
- Én is megyek! - jelentkezett Angelo.
- Szó sem lehet róla! Épp az imént ütöttek le egy kövel! Pihened kell!
- Arra képtelen lennék! Az ütés nem olyan vészes, ki lehet bírni! De tennem kell valamit, különben megőrülök! A támadót pedig lehet, hogy megismerném, mert belemartam az arcába, és a sebhelynek látszania kell!
- Biztos, hogy jól vagy?
- Halálbiztos!
- Na jól van! Akkor gyere! Indulunk! - felelte a gróf, és Angelóval a nyomában azonnal elindult.
A többiek lassan visszasétáltak a kastélyhoz, és elvonultak a szobájukba. Nem nagyon beszéltek egymással, de mindannyiuknak azon a fiatal leányon járt az eszük, aki ki tudja, hol volt már.

Tizenhetedik fejezet - Mercanti háza

A gróf kocsija lassított, és megállt. A két férfi kiszállt. Servier a kocsisra nézett.

- Várjon meg itt!

- Igen, uram! - felelte a férfi.

Antonio a tekintetét az előttük álló kissé elhanyagolt, de láthatóan lakott, kétszintes épületre vetette.

- Tehát itt volnánk! - jelentette ki.

- Igen! - felelte a gróf. - Ha minden igaz, akkor ez Mercanti háza! Menjünk be!

A kapu nyitva volt, itt könnyen be lehetett menni, senki sem állt a két férfi útjába.

- Micsoda lepusztult egy hely ez! - jegyezte meg Angelo.

- Eléggé. Ez a fickó nem sokat törődik vele.

- Remélem, minél hamarabb megtaláljuk Adéle-t! Bár kötve hiszem, ha ő volt, akkor ide hozta volna!

- Most majd meglátjuk! - felelte Servier és elindult fölfelé a kopott, és száraz falevelekkel borított lépcsőn.

Egy eléggé leharcolt, rozoga ajtó állt előttük. A gróf bekopogott. Semmi válasz. Újból próbálta, de ezúttal sem jött ki senki.

- Talán nem is tartózkodik itthon - jegyezte meg Angelo.

- Az lehet, de innen addig el nem megyünk, amíg le nem ellenőriztük! - felelte a gróf és lenyomta a kilincset.

Az ajtó nyitva volt. A férfi kinyitotta, és nyomában Angelóval belépett a házba. Egy sötét előszobába értek, ahol jobb oldalon egy lépcső vezetett föl az emeletre, szemben pedig további helyiségek nyíltak. De az előszoba úgy nézett ki, mint egy kupleráj. Mindenütt limlomok, s egyéb kacatok voltak szétszórva.

- Eléggé mocskos helyen lakik ez a fickó! - morogta Angelo.

- De vajon hol lehet? - gondolkodott hangosan Servier, és előrement.

- Mercanti! Merre van?! - kiáltotta el magát.

Semmi válasz. A gróf intett a barátjának.

- Te nézz körül az emeleten, én itt lent keresgélek!

- Rendben! - felelte a titkár, és elindult fölfelé a lépcsőn.

A gróf előrelépett, és benyitott az egyik szobába. A szobában csak egy ágy volt, és néhány bútor. De egyébként teljesen üresen állt. Utána a másik szoba következett, de ebben sem talált senkit a gróf.

Bár ez a szoba teljesen be volt rendezve, innen úgy tűnt, hogy ritkán használják. Servier csalódottan fordult sarkon, amikor odafönről Angelo kiáltását hallotta.

- Maximilien! Itt van a fickó!

A gróf azonnal a lépcsőhöz futott, és felment az emeletre. Az emeleti nagyobb szoba ajtaja nyitva volt, és a küszöbön állt Angelo. Savanyú képpel bámult az érkező barátjára.

- Itt van! De nem sokat érünk vele!

S valóban. Az ágyon feküdt Mercanti, de láthatóan részeg volt, és a mellette fickándozó vörösés hajú prostituált sem volt sokkal józanabb. A gróf az ágyhoz lépett, és a grabancánál fogva felrántotta az olaszt.

- Hol van a nevelt lányom?! - kiáltott rá.

Az olasz bamba képpel nézett rá vissza.

- Mit tudom én?! - motyogta.

- Ne hazudj, te részeg disznó! - kevert le neki egy pofont Angelo.

Mercanti kissé összeszedte magát.

- Én... sohasem szoktam ... ha ... hazudni! Az a legna ... gyobb bajom, hogy a vég ... végletekig őszintén beszélek! S ez sokaknak nem tetszik!

A gróf a férfit mordult.

- Akkor most is legyen a végletekig őszinte! Hová lett Adéle?! Nem maga volt az, aki meg akarta szerezni?!

- De igen!

- Hát akkor?! Hová rejtette?! Ha valami baja lesz a lányomnak, én a tökeimél fogva lógatom ki magát az ablakon!

- De én... nem vittem ... sehová! Lehet, hogy részeg vagyok, de azért annyira nem, hogy ezt ne tudnám!

- S ezt én miért higgyem el?!

- Nem kell elhinnie, de akkor is így van! Az igaz, hogy szép kis pipi a kis Adéle, de én közben találtam magamnak jobbat! Ezt a csirkét itt, ni! Ő legalább minden vágyamat kielégíti! - vigyorgott Mercanti.

- Maga egy undorító, kéjvágyó disznó!

- Talán igen! De én akkor sem vittem el a maga nevelt lányát! Már nincs is rá szükségem! Ha kell, kisebb erőfeszítéssel találok másikat!

- Mocskos disznó! - lökte vissza a gróf az ágyra az olaszt.

- Te hiszel neki? - nézett a barátjára Angelo.

A gróf bólintott.

- Szerintem igazat mond. Ez a fickó ahhoz nem elég bátor! Csak egy kéjsóvár, pitiáner alak! Őt csak az érdekli, hogy minél több nővel lefeküdhessen! Ezt valaki más csinálta! Valaki, aki ennél sokkal okosabb! S amint azt a levelében leírta, azért csinálta, hogy nekem fájdalmat okozzon! Másutt kell keresgelnünk!

Angelo szótlanul bólintott, majd az ágyon fekvő két részegre nézett.

- Na, jó szórakozást! - felelte, és Servierrel együtt elhagyta a szobát.

Odakint, a kocsinál megálltak.

- Most mitévők legyünk? - nézett Servierre Angelo.

A gróf felsóhajtott.

- Egyelőre sokat nem tehetünk! Hazamegyünk! Leülünk, és mindent aprólékosan eltervezünk! Számba vesszük a lehetséges támpontokat, és utána megmozgatjuk a földalatti kapcsolataimat! Az alvilágban jó pénzért sok mindent meg lehet tudni!

- Gondolod, hogy ez beválik?

- Valószínű! Ezek a bűnözők mindennél jobban szeretik a pénzt! S ennek érdekében elég bőbeszédűen nyilatkoznak!

- Remélem, igazad lesz!

- Én is remélem! Nem engedhetjük, hogy annak a szegény leánynak bármi baja essen! Megkeressük őt, akármibe kerüljön!

Angelo szó nélkül bólintott, mert a gróf pontosan az ő gondolatait fogalmazta meg.

Tizennyolcadik fejezet - Nyomozási tervek

Az esti vacsoránál persze a Mercantinál tett látogatás, és a további tervek voltak a témák. Amelie szomorú arccal nézte Adéle megüresedett székét, majd felsóhajtott.

- Szegény kislány! Még csak pár napja van itt velünk, és máris hiányzik!

- Vajon hol lehet? - szólalt meg Angelo.

A gróf elgondolkodva bámulta a csilláron égő gyertyák fényét.

- Ez egyszerűen nem megy a fejembe! Hogy lehet valaki ilyen aljas, hogy egy fiatal lánnyal, aki még alig lesz felnőtt, efféle szemétséget műveljen! Akárki is az, tudta, mit csinál! Ha eredményt akarunk elérni, akkor nagyon körültekintőnek kell lennünk!

- De hol kezdjük? - kérdezte Angelo.

- Nem lehetne megnézni a hátsó kapu környékét, vagy az erdőt? - nézett a két férfira a grófné.

Servier a feleségére pillantott.

- Én is gondoltam erre, és délután kimentünk Angelóval, s körülnéztünk! Arrafelé nem sok mindent találhatunk!

- Miért?

- Egy biztos! A fickó lóval volt! Azon az erdei úton, amelyik, Fourqueux-be vezet, nem sok nyomra bukkantunk. Az a baj, hogy ott egy idő után macskaköves út következik, és ott már elvesztettük a nyomot. Az az út később háromfelé ágazik. Ha északra megyünk tovább, Chambourcy-ba jutunk. Keleten a város van, nyugaton pedig a vadon! Akármerre vihették!

- Akkor nyugatra vitték! - jegyezte meg Angelo.

- Miből gondold? - nézett rá a gróf.

- Ha én lennék az emberrabló, akkor arra törekednék, hogy ne akadjanak a nyomomra. Ha nyugat felé átjutnék a város határán, akkor onnan már bármerre elindulhatnék! S lehetőleg egy olyan helyre vinném a foglyomat, ahol alig fordul meg ember! Valahová egy isten háta mögötti tanyára vinném, és ott bezárnám!

A gróf a barátjára pillantott.

- Ez nagyon is lehetséges, de elfeledkezel róla, hogy a külvárosi ellenőrzés rögtön kiszúrná, hogy egy foglyot viszek!

- Ez igaz! De mi van, ha az illető nem egyedül dolgozott?! Nem lehetséges, hogy valahol Fourqueux környékén esetleg várakozott egy kocsi, amibe betették, és mint egy sima utazókocsi, elhagyták a várost?

- Könnyen lehet! De így sajnos nem jutunk közelebb a dologhoz.

Vajon honnan lehetne információkhoz jutni? - gondolkodott hangosan a gróf.

Amelie-nek közben eszébe jutott valami.

- Én azon töprengek már régóta, hogy az az ember, aki ezt az egészet kitervelte, és a levelet is írta, tudta, hogy Adéle a mi nevelt lányunk, hiszen erről abban a levélben is ír! Ezzel talán le lehetne szűkíteni a kört! Ki tudhatott erről, hogy Adéle hozzánk tartozik? És hogyan szerzett erről tudomást?

A gróf bólintott.

- Ez jó gondolat! De néhány embert rögtön ki is dobhatunk ebből a

kalapból! Bousqué nem lehetett, mert ő börtönben van. Mercanti sem valószínű, bár részegen akárkinek fecseghetett róla! S hogy kinek, azt pedig lehetetlen kideríteni. A bíróságon pedig csak hivatalos személyek voltak jelen, ők is kiesnek. S így csak egy hely marad!

- Az Opera! - jutott eszébe Angelónak.

Servier bólintott.

- Pontosan.

- De ott csak csupa ismerős és barát volt jelen! Legalábbis akiknek bemutatuk Adéle-t! - felelte Amelie. - Róluk elképzelhetetlen, hogy ilyesmit műveljenek!

Servier bólintott.

- Ez igaz. Azt viszont semmiképp sem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy az előadás előtt, és a szünetekben a folyosón rengetegen megfordulnak, és azt a beszélgetést, amit mi ott folytattunk, bárki kihallgathatta, aki ott állt a közelünkben!

Amelie kissé ijedten nézett a két férfira.

- Ez azt jelenti, hogy az az illető ott volt az Operában, és a közelünkben állva mindenről tudomást szerzett?

- Könnyen lehet - felelte a gróf.

- Ez ijesztő!

- Igen. De esetleg választ ad néhány kérdésre.

- Mire gondol, Maximilien? - nézett a férjére Amelie.

- Egészen pontosan arra, hogy kisstílű bűnözők, és emberrablók nem járnak az Operába, főleg nem a szupergazdagok által használt emeleti páholsornál nem!

- Arra gondolsz, hogy az illető esetleg jó módú ember? - kérdezte Angelo.

- Arra! Tehát elég lehetősége és pénze van ahhoz, hogy egy ilyen tervet végrehajtsa egy profival, és kifizesse érte a pénzt!

- Ha erről van szó, akkor nagyobb a baj! - sóhajtott föl Angelo.

- Ahogy mondod! De engem sehogy sem hagy nyugton az a lekezelő, fennhéjázó stílus, amilyen nyelven az a levél íródott! Kísértetiesen emlékeztet valakire, akinek lehetősége és indoka is lehetett rá, hogy ezt tegye! De nem akarok mindenütt rémeket látni!

Angelo még mondani akart valamit, de ekkor kopogtak az ajtón.

- Tessék! - szólt a gróf.

Nyílt az ajtó. Baptiste volt, a főkomornyik.

- Elnézést, hogy ilyenkor zavarom önöket, de lehet, hogy fontos dologra bukkantam, ami esetleg segíthet Adéle kisasszony megtalálásában!

- És mi az, Baptiste?

A lakáj előlépett.

- Délután kimentem oda, ahol a rablás történt. Mindent alaposan átnéztem,

hátha találok még valamit! S a mögött a pad mögött, ahol a rabló feltehetően lapult, találtam is valamit! Az egyik bokor alatt egy papírdarabot találtam. Először azt hittem, hogy szemét, s hogy a kertészek rossz munkát végeztek, de amikor felvettem, akkor láttam, hogy az a cédula nem szemét, hanem valami vendéglő fizetési nyugtája! Itt is van! - felelte a férfi, és átnyújtotta a papírt a grófnak.

Servier átvette a cédulát. A többiek körbeállták, és ők is szemügyre vették a papírt.

- Ez mi? - kérdezte Amelie.

- Úgy néz ki, hogy az emberünk néhanapján egy bizonyos helyre jár, ahol ételt és italt is fogyaszt! A hely neve: Cochón!

- Ez miféle hely? - kérdezte Angelo.

- Bocsánat, intéző úr! - szólt közbe Baptiste. - A Cochón egy kisvendéglő neve, valahol a belvárosban. Tulajdonképpen egy kocsmá, de ételt is szolgáltatnak ott fel! Ilyen nevet, hogy „Disznó”, csak kocsmáknak adnak!

Servier elgondolkodva bólogatott.

- Ez már valami! Mivel egyikünk sem jár arra a helyre, ezt a cédulát csakis a rabló hagyhatta ott! Remek volt öntől, Baptiste! Ha eredménnyel járunk, nem feledkezem meg erről!

- Köszönöm, gróf úr! Engedelmeivel, ha már nincs más dolgom, akkor ...

- Persze! Menjen csak!

A komornyik bólintott, és távozott. Angelo felsóhajtott, és a cédulát bámulta.

- Tehát ez az induló nyom! Nem sok, de több a semminél!

Servier a barátjára nézett.

- Pont ez az, amire gondoltam! Az ilyen kiskocsmákban elég sokan járnak az alvilági figurák közül! S ezeken a helyeken elég könnyen lehet információkhoz jutni! Mert nem tudom elképzelni, hogy a rablást ugyanaz az ember hajtotta volna végre, mint aki eltervezte, és a levelet írta! Valószínű, hogy felbérelt valakit! S ha ez a valaki eljár ebbe a kocsmába, akkor talán kideríthető, hogy ki az! S ha ezt sikerül megtudnunk, akkor már csak azt kell elérnünk, hogy beszéljen! S azt hiszem, az nem lesz nehéz!

- Értelek! Tehát a holnapi napunk is egy újabb kirándulással kezdődik?

- Ahogy mondd, Angelo! Bár engem mindenütt ismernek, de neked nem esik nehezedre egy kicsit rosszabb ruhát fölvenned, és átlagos vendégként betérned arra a helyre! Nekem közben lesz egy kis elintézendő dolgom, s ha mindketten végeztünk, itt találkozunk! S akkor megbeszéljük a továbbiakat!

A grófné a két férfira nézett.

- Csak nehogy túl sokat vállaltanak! Egy ilyen helyen, mint ez a kocsmá, könnyen bajba kerülhet az ember! Nehogy bajba kerüljenek!

A gróf megölelte asszonyát.

- Ne aggódjon, Amelie! Nem lesz semmi baj! Voltunk mi ketten már ennél sokkal rosszabb közegben is! De most nem tétlenkedhetünk! Meg kell találnunk Adéle-t, és meg kell tudnunk, hogy kinek állt érdekében, hogy elraboltassa!

A grófné a férjére mosolygott, de a szorongását nem tudta elűzni.

Tizenkilencedik fejezet - A régi barát

Másnap reggel a gróf és Angelo különváltak, mind a kettejüknek saját dolga akadt. Míg a spanyol fiatalember abba a kocsmába indult tudakozódni, amelyről az előző napon szereztek tudomást, addig a gróf másik barátjához, Pierre de Frane-hoz ment, hogy a kapcsolatairól kifaggassa. A báró örömmel üdvözölte a barátját.

- Örülök, hogy végre eljött, gróf úr! - nyújtotta a kezét. Servier kezét fogott vele, majd a férfira nézett.

- Üdvözlöm, Pierre! Ami miatt jöttem, az nagyon fontos! Beszélhetnénk valahol négy szemközt?

A fiatal férfi kissé meglepődött, de bólintott.

- Hogyne! Jöjjen! Menjünk ki a kertbe! - intett, és máris elindultak.

Amikor már valóban csak ketten maradtak, a báró Servierre nézett.

- Talán valami baj van? - kérdezte.

Servier a barátjára pillantott.

- Igen. De még mielőtt beszélnék róla, hadd szögezzem le, hogy ami itt most kettőnk között elhangzik, az maradjon teljes titokban! Senkinek ne beszéljen róla, Pierre! Még Sabine-nak sem!

- Rendben! De miért? Miről van szó?

- Tegnap délután különös, egyben borzasztó eset történt. A titkárom, Angelo, és a nevelt lányom, Adéle kint sétáltak a kertben. Gyanútlanul beszélgettek, s közben fogalmuk sem volt arról, hogy valaki a hátsó kapu láncát elvágva behatolt a park területére.

- Betörték a házába?

- Nem! Az ismeretlen leütötte Angelót, és magával vitte Adéle-t! Valaki elrabolta a nevelt lányomat!

De Frane meglepődött.

- Ez hihetetlen! Vajon ki tehette ezt, és miért?

- Én is ezen töröm már a fejem azóta, amióta ez az eset megtörtént! Egyikünk sem volt otthon, sem Amelie, sem pedig én! Ők ketten pedig park végében voltak, ami igencsak messze esik a háztól! De nem is ez a legnagyobb baj, hanem az, hogy sajnos a hatóságokhoz sem fordulhatok!

- Miért nem?

- Azért, mert aki elvitte a lányt, a helyszínen hagyott egy cédulát is. Íme! S a gróf átadta De Frane-nak az ott hagyott levelet.

„Servier grófúr!

Üdvözlöm önt, így ismeretlenül is! Gondolom már rájött, mekkora zűrben van! Közlöm önnek, hogy a drága nevelt lánykáját magunkkal vittük! A kisasszony nagyon csinos, és biztos másoknak is örömet szerezhet! Mielőtt elmenne a bankjába, hogy megszámlolja, mennyi pénzt szán a váltságdíjra, közlöm önnek, hogy feleslegesen fárad! Én nem azért raboltattam el a lányt, hogy váltságdíjat kérjek érte! Csak úgy szórakozásból! Azért, hogy önnek fájdalmat okozzak! Tudja meg, hogy milyen az a szenvedés! S a lányt akkor engedem el, amikor akarom! S ebben benne van az is, hogy talán sohasem térhet vissza az ön családjához! Egy ilyen csinos lányka akár még nekem is kellhet! Ha esetleg azon törné a fejét, hogy értesíti a hatóságokat, rosszul teszi! Nekem ez azonnal a tudomásomra jut, és ebben az esetben egyvalamiben biztos lehet! Megölöm a lányt, és a testét csomagban küldöm el magához! Tehát semmi rendőrség! Ha kell magának a lány, keresse meg! Én közben persze nagyon jól fogok szórakozni, mert tudom, hogy hiábavaló a próbálkozás!”

- Most már értem! - felelte a báró.

- Hát ez van, kedves barátom!

- Ez elég érdekes levél! - felelte De Frane. - Szinte fröcsög a gyűlöletből!

- Ugye? Nekem is pont ez keltette föl a figyelmemet! Vajon ki lehet az, aki annyira gyűlöl, hogy csak azért rabolja el Adèle-t, hogy nekem fájdalmat okozzon?! S ha ezt a kérdést felteszem magamnak, már csak egyvalakire tudok gondolni!

A báró bólintott.

- Nekem is épp ez járt az eszemben! Egyáltalán nem lehetetlen, hogy ismét Legrand keze van a dologban!

- Én is erre gondoltam, de ezt a véleményemet egyelőre magamban tartottam, nem akartam megosztani sem Amelievel, sem pedig Angelóval.

- Ahogy az Operában észrevettem, Carrone urat érzelmi szálak fűzik a kisasszonyhoz, ugye?

Servier bólintott.

- Igen. Feleségül szeretné venni. S épp ez az, ami miatt nem mindent mondok el neki. Fájdalmában, vagy dühében esetleg valami meggondolatlanságot találna csinálni, és azzal többet ártana, mint használna.

- Ez valószínű!

- Ön, Pierre azt mondta, hogy egy ideje nyomon követte a tábornok sorsát. Nincs valami használható információja?

Az újságíró megvakarta a fejét.

- Sajnos nincs! Az embereim ugyanis szem elől tévesztették őt! A rendőrség sem keresi, nyilván felsőbb parancsra. Az biztos, hogy az elmúlt hónapokban többször is megfordult Marseille-ben, de csak egy-két napot töltött ott, majd ismeretlen helyre távozott. Az biztos, hogy több emberrel is látták beszélgetni, s az a nő is vele volt, akiről már beszéltem önnek!

- Az a nő, akit a spanyolországi útjáról hozott magával?

- Igen! Azt a nőt többször is látták Marseille-ben, és Legrand néha vele találkozott! De előfordult, hogy másokkal is látták, többnyire férfiakkal. De azóta, amióta én önnél jártam, azóta nem történik semmi! Sem Legrand-t, sem pedig a nőt nem látta senki. Csend van.

A gróf elgondolkodott.

- Ez furcsa. Rakjuk össze a mozaikokat! Legrand elhagyja Párizst, és más néven lakást bérel. Nem sokkal később jegyet vesz az egyik Barcelonába induló hajóra, és el is utazik! Ott ismeretlen célból egy ideig tartózkodik, majd hazatérve egy nőt is hoz magával. Ennek a nőnek a rendelkezésére bocsát egy lakást, majd elutazik Pármába.

- Így van!

- Mint azt ön véletlenül fölfedezte, Legrand ott a Központi bankba igyekezett, s mint az kiderült, hamis néven másik bankszámlát üzemeltet, hogy átmentse a vagyonát baj esetére. Tehát a tábornok valószínűleg sokkal gazdagabb, mint azt bárki is gondolná! De mi célja van ezzel? S főleg, ha azt is figyelembe vesszük, hogy egy másik névre, talán női névre is nyit egy új bankszámlát. Ez a nő valószínűleg azonos lehet azzal a nővel, akit Spanyolországból hozott magával, és akivel Marseille-ben is többször találkozott.

- Nagyon valószínű! De az embereim elmondása szerint egyáltalán nem úgy tűnik, mintha Legrand és a nő között bármiféle szerelmi viszony lenne. Tehát a kapcsolatuk nem ezen alapszik. Talán valami közös érdek köti össze őket?

- Ki tudja? Ezek itt egyébként is csak találgatások. Semmi sem bizonyítja, hogy az ő keze lenne a dologban!

De Frane a grófra pillantott.

- S akkor hogyan akar nekikezdeni a lánya megkeresésének? Kell valami támpont!

Servier bólintott.

- Az talán van.

- Mégpedig?

- Tegnap délután a főkomornyik a kertben, abban a bokorban, ahol feltehetően a támadó lapult, talált egy vendéglői nyugtát! Valószínű, hogy a támadó veszthette el, mert olyan helyről származik, ahová tőlünk senki sem jár! A Cochón nevű kiskocsmából!

- Tehát...

- Tehát az emberünk, aki valószínűleg csak egy felbérelt valaki, rendszeresen oda jár.

De Frane elnevette magát.

- Ez már valami!

- Remélem, hogy ez jó nyom! S ha valóban úgy van, ahogy gondolom, akkor egy kis pénzért bárki vígan elmesél nekem néhány érdekességet. Az efféle helyeken mindig jó információkat lehet megtudni, és azok többnyire érdekes dolgokat tartalmaznak. Így talán eljuthatunk Adéle-hoz is!

A báró a barátjára nézett.

- Ha nem bánja, gróf úr, én is besegíthetnék.

- Ha gondolja? De mint már az érkezésemkor is említettem, arra kérem, hogy erről senkinek se beszéljen! Még a feleségének sem! Akárki is van a dolgok mögött, biztos vagyok abban, hogy nem fog habozni, ha meg kell ölnie Adéle-t! S ha bármi is a hatóságok tudomására jut abból, ami itt történt, akkor a rabló utasítást ad a leány megölésére!

- Rendben. Lakat a számon. De ha szükséges, én is utánanézhetek a kapcsolataimnak, hátha kiderül valami arról a titokzatos levélíróról!

- Jól van, ezt megbeszéltük. Én most megyek, mert hamarosan találkoznom kell Angelóval, aki most ment el abba a bizonyos kocsmába, ahonnan a cédula származik! Hátha ő is megtudott valamit! - felelte a gróf, s a két férfi kezét fogott.

Servier hamarosan beült a hintójába, és elhajtatott.

Husadik fejezet - A kávéházban

Servier és Angelo még a belvárosban találkoztak, beültek az egyik kávéház teraszára, hogy megbeszéljék a teendőket. Servier türelmetlenül nézett a barátjára.

- Na, mit sikerült megtudnod?

Angelo megkavarta a kávéját, és a grófra nézett.

- Tulajdonképpen nem is tudom, hogy amit ott hallottam, az nekünk elég lesz, vagy pedig kevés. A bár tulajdonosa egy kis pénzért rögtön örömmel mesélt mindenféléről.

- És?

- Ez a bár elég sok alvilági figurának a gyülekezőhelye. Ott találkoznak, és beszélnek meg az üzleti, és egyéb dolgaikat. De a csapos szerint nagyobb dolgokra csak pár megvehető embert alkalmaznak. Három ember jöhet számításba, de abból az egyiket nemrég kapták el, így ő kiesik. Marad a másik kettő. Az egyikük egy héten egyszer-kétszer jár be a bárba, de a másik szinte minden nap ott ül. A nevét nem tudja senki, mindenki csak Zsugásként szólítja. Állítólag mindent elvállal, de meg is kéri az árát.

A gróf Angelóra nézett.

- Ebből viszont az következik, hogy pitiáner, kispénzü figurák nemigen bérelnek fel.

Angelo bólintott.

- Igen! Én is erre gondoltam! De a tulaj még többet is mondott! Azt mondta, hogy ezt a Zsugást az utóbbi időben együtt látták egy másik férfival, akivel nap, mint nap ebben az ivóban tárgyaltak, hosszú órákon át! Eddig nincs a dologban semmi különleges, de amikor azt mondta a csapos, hogy a Zsugas mindig, minden délután két pohár vörösbort és dupla adag birkapörköltet kér, már érdekelni kezdett a dolog! Azon a nyugtán, amit a kertben elhagyott, pont ezek szerepeltek! Egy dupla adag birkapörkölt, és két pohár vörösbort.

Servier szeme felcsillant.

- Ez már eredmény! És még?

Angelo folytatta.

- A tulaj szerint a Zsugást néhány napja nem látták a bár környékén. Az egyik este nagyon elmélyülten tárgyalt azzal az ismeretlen férfival, akivel minden nap találkozott, majd másnapra felszívódott!

A gróf elgondolkodva bólogatott.

- Nagyon valószínű, hogy ő a mi emberünk! Nyilvánvalóan a megbízójával találkozott napokig, és valószínű, hogy ő bízta meg ezzel a dologgal is! S most, hogy elvégezte a munkát, nyilván megkapta a jutalmát, ami valószínűleg nem kis pénz, és most szeretné kiélvezni!

Angelo felsóhajtott.

- Hogyan fogjuk akkor elkapni? Ki tudja, hová tűnhetett?

- Ne aggódj, Angelo! Az ilyen pénz amilyen hamar jön, olyan hamar el is megy! A Zsugásnak újból pénzre lesz szüksége, és akkor ismét feltűnik a bárban! Csak az a dolgunk, hogy figyeljünk! Ha ismét eljön a kedvenc menüjére, ott leszünk! Aztán este, az egyik kis mellékutcában elbeszélgetünk vele! Csak így kerülhetünk közelebb Adéle-hez!

Angelo elszántan bólintott.

- Én kész vagyok bármire!

- Rendben! Ma este eljövünk abba a lebuja, és nyitva tartjuk a szemünket!

Ha feltűnik az emberünk, akkor cselekszünk!

- Már alig várom! - felelte az intéző. A gróf fizetett, és a két férfi elhagyta a kávéházat.

Huszonegyedik fejezet - A sötét szoba

A helyiség sötét volt, és barátságtalan. Adéle a szoba sarkában lévő ágyon feküdt, és magára húzta azt a szakadozott takarót, amit adtak. A félhomályban a leány a plafont bámulta, ahol egy hosszú repedés húzódott végig a plafonon, és a szoba sarkaiban pókháló lógott. A helyiségben ősdi, és kopott bútorok voltak, s mindenütt penészszagot lehetett érezni. Az ajtó, amelyet kívülről bezártak, vastag akadályként állta el az utat.

Adéle felkelt az ágyról, hátha ki tud nézni a lezárt ablakon. Ahogy leszállt az ágyról, meztelen talpa jéghideg kőre lépett. A leány megborzosongott a hidegtől, és csöndesen, nehogy meghallják, az ablakhoz ment. Sajnos képtelen volt kinézni rajta, mivel az ablakdeszkák kívülről rá voltak zárva, nehogy a leány megtudhassa, hol is van valójában. De Adéle úgy érezte, muszáj megtudnia, hogy hol van! A tőle telhető legcsendesebben kinyitotta az ablakot, és fülét a deszkalapra tapasztva hallgatózni kezdett. Odakint csend volt, csak valami távoli, halk morajlás törte meg a csendet.

- Mi ez? Talán tengermorajlás? - gondolta a leány.

Nem sokkal később valami tengeri madár vijjogását is hallotta, s most már tudta, hogy valahol a tengernél van. S ettől Adéle teljesen kétségbeesett. Tisztában volt vele, hogy Párizs környékén nincs tenger. Akkor vajon hova hozták? És miért?! Napok óta csak azzal az ismeretlen nővel találkozott, aki egyáltalán nem volt barátságos! Fogalma sem volt róla, hogy hol lehet, és arról meg főleg nem, hogy miért!

Adéle fázni kezdett, amikor odakint fújni kezdett a szél, és a deszka melletti résen besüvített a szobába. De ez a kis rés ötletet adott a lánynak. A kezével megpróbálta erősebben megnyomni a deszkát, hogy kis rést nagyobbra feszíthesse. S a próbálkozása sikerrel járt. A deszkában lévő szög engedett egy kicsit, és az ablakkeret mellett mintegy fél centis rés keletkezett. Adéle kíváncsian hajolt közelebb, hogy kinézhesen a kis nyíláson. Az első, amit rögtön megpillantott, az a tenger volt. Odakint szépen sütött a nap, de erősen fújt a szél. A ház, amelyben elzárták, láthatóan közel volt egy kikötőhöz. Ebben a kikötőben horgonyzott pár hajó, s a rakparton ide-oda járkáló embereket lehetett látni. Más nemigen jutott el Adéle-hez, mert a nyílás ahhoz túl kicsi volt. Az egyetlen dolog még, amit észrevett, egy kis sziget volt a horizonton, nem is túl messze a parttól, amelyiken valami

erődféle építményt lehetett látni. De semmi mást nem láthatott, bármennyire is szerette volna. De annyira elfoglalta az, hogy kilásson, hogy csak akkor tért magához, amikor az ablakon át, lentről a ház elől meghallotta annak a nőnek a hangját, aki már napok óta őt őrizte, és néha hozta neki az élelmet.

- Mi van a lánnyal, Pilar? - kérdezte egy érdes férfihang.

- Fönt van a szobában! - felelte a megszólított nő.

- Hogy viselkedik?

- Egy szót sem szól, csak hallgat!

- Vigyél neki valami kaját, nehogy nekem idő előtt meghaljon, mert akkor nem érünk vele semmit!

- Jól van! Téged mikor látlak? - kérdezte a Pilarnak nevezett nő.

- Estefelé megjövök! - felelte a férfi, és elballagott.

Pilar pedig sarkon fordult, és elindult a házba. Adéle villámgyorsan visszazárta az ablakszárnyakat, és lefeküdt az ágyra. Hamarosan már hallatszott is a közeledő nő. Kulcs fordult a zárban, és belépett Pilar. Sötét haja kissé csapzottan keretezte napbarnított arcát, s vastag szája halálfeji módjára vigyorgott, amikor meglátta az ágyon fekvő Adéle-t.

- Látom, nem igazán bírsz engem, kisasszony! - recsegte.

Adéle nem felelt, szótlánul feküdt az ágyon. Pilar azonban tovább beszélt.

- Egyél valamit, mert még a végén felfordulsz itt nekem!

A leány dühbe jött ettől a hangtól.

- Inkább felfordulok, mintsem a maga képét nézzem! - kiabálta.

Pilar először meglepődött a lány szavaitól, de nemsokára egy ragadozó módjára rángatta fel az ágyon kuporgó Adéle-t, és két nagy pofont adott neki.

- Velem ne beszélj így, kislány, mert kikészítelek! Neked itt most nincsenek jogaid! S csak azt teheted, amit én neked megengedek! Világos?!

Adéle elsírta magát ettől az egész undorító jelenettől, és ismét nagyon megalázottnak érezte magát. Vágyott a biztonságot adó Servier ház után, amely csak alig néhány napja volt igazi otthona, de máris nagyon megszerette. De most nem értette, hogy miért rabolták el, hiszen ő egy kis senki! Talán a gróf pénzére fáj a foguk? A leány semmit sem értett, és meg volt zavarodva.

- Hagyjanak békén! Engedjenek haza! - sírta kétségbeesetten.

- Arról szó sem lehet, kisanym! - recsegte Pilar. - Te szépen leülsz a fenekedre, és csendben maradsz!

- De mit akarnak tőlem?!

- Tőled semmit, kislány! De ha a nevelőapád valóban szeret téged, akkor most kimutathatja a szeretetét! Ha hajlandó egy kis áldozatot hozni érted, akkor talán szabad lehetsz! De erre ne vegyél mérget! Mert lehet, hogy fűtül rád, és hagyja, hogy itt szenvedj! S akkor már nem lesz rád élve

szükségünk! S vajon mit fog akkor érezni, ha egy szép csomagban elküldjük neki a holttestedet!

Adéle felvette az elé dobott kesztyűt.

- Az én nevelőapám egy tisztességes ember, és tudom, hogy eljön értem! S ha ez bekövetkezik, akkor nem nekem kell majd félnem!

Pilar a szemét összehúzza nézett Adéle-ra.

- No nézd csak! A kisasszonynak hogy kinyílt a szája! Egyelőre a mi kezünkben vagy, és mi azt csinálunk veled, amit akarunk! S ha továbbra is ilyen hangon merészség beszélni velem, akkor jobb, ha fejben tartod, hogy örök életedre itt fogsz megrohadni ebben a házban! Csapzott lesz a hajad, és talán tetves is leszel! Magad alá csinálsz, mert nem lesz hová! S akkor valóban bánhatod, hogy visszafóráztál!

Adéle a szemét törölgette.

- Miért van magában ennyi gyűlölet?

Pilar egészen közel hajolt a lányhoz.

- Én csak a bátyám halálát akarom megbosszulni, aki a te nevelőapádnak köszönheti, hogy meghalt! S a Crusada család mindig megbünteti azokat, akik ellenszegülnek az akaratának!

A név hallatán Adéle kezdte érteni, miről is szól a dolog. Még szobalányként is sokat hallotta Ruiz Crusada nevét emlegetni, aki egyszer elrabolta a gróf barátját, Antonio Monterót. S miután Servier kiszabadította a barátját, és Crusadát rács mögé juttatta, a fickó bosszút esküdött. A tavalyi évben sok olyan dolog történt, ami az egész fővárost foglalkoztatta, köztük a Servier ház alkalmazottait is. S amikor az a bizonyos merénylet történt a gróf ellen, mindenütt a részleteket beszélték! Az üldözést, és Crusada értelmetlen halálát. A lány elég jól ismerte a részleteket, és ezt most Pilar ellen akarta felhasználni.

- Most már értem magát! - kezdte. - De nem értek egyet magával!

Pilar leült az egyik székre.

- Ugyan honnan tudhatnád te, hogy mit érzek én? Hiszen azt sem tudod, ki vagyok!

Adéle a nőre emelte a tekintetét.

- Ebben téved! Nagyon is jól tudom, hogy ki maga, és azt is tudom, hogy ki volt a bátyja! Ruiz Crusada, a bérgyilkos!

- Hazudsz, te szuka! - ordította Pilar, és ismét megpofozta Adéle-t. - Az én bátyám egy tisztességes hajós volt!

Adéle kétségbeesetten nézett a spanyol nőre.

- Én az igazat mondom! Ne mondja, hogy maga nem is tudta, mivel foglalkozott a bátyja!

- Miről beszélsz itt összevissza?!

- A bátyjáról, Ruiz Crusadáról! Aki látszólag egy tisztességes hajós volt, de

valójában egy alvilági vezér, aki pénzért bárkit megölt!

- Te ezt honnan veszed?!

- Hallottam!

- De ez hazugság!

- Nem az! A maga bátyja egyáltalán nem az én nevelőapám miatt halt meg, hanem más bűne miatt!

- Mi?!!

- A maga bátyját egy ember bérelte föl, hogy megölje Servier grófot! Pénzt, hatalmat, és új személyazonosságot kínált föl neki, ha segít meggyilkolni azt az embert, akit a megbízó halálosan gyűlölt! De a bátyja hibát követett el, és nem sikerült a merénylet! S a halálát az az üldözés okozta, amikor a karhatalmisták elől menekült! S ha a bátyja halálát egy emberen akarja számon kérni, akkor ne az én apámat gyűlölje, hanem azt az embert, aki felbérelte a maga bátyját, és ezáltal a végzetébe kergette!

Pilar megragadta Adéle-t, és közel hajolt hozzá.

- Igazat beszélsz?! Mondd!! Igaz, amit mondasz?!

- Igen! Semmi okom nincs rá, hogy hazudjak! Itt bezárva úgysem tudnék hová menekülni! Amit elmondtam magának, az szóról szóra igaz!

Pilar azonban még többet akart tudni.

- Ki volt az, aki felbérelte a bátyámat?! Beszélj!

- Nem tudom! Valami magas rangú francia katonatiszt! De csak ennyi, amit el tudok mondani! A férfi nevét nem tudom! Ezekről a dolgokról én is csak úgy hallottam Párizsban!

Pilar visszalökte az ágyra a leányt, és ismét megszólalt.

- Egyezünk meg valamiben, kisanyám! Te még töröd a fejed ezen a dolgon, amit most nekem elmondtál, hátha még valami eszedbe jut! S ha a hasznomra lesznek az információid, talán még könnyebbé tehetem neked az ittlétet! Gondolkodj el ezen! - felelte, a következő pillanatban sarkon fordult, és becsukta maga után az ajtót.

A kulcs fordult a zárban, és a nő léptei eltávolodtak.

Huszonkettedik fejezet - A tettes nyomában

Leszállt az este. A város kocsmái ilyenkor megteltek, és dugig tömve várták a vendégeket, akik persze nem takarékoskodtak az itallal, bőségesen öntötték le a torkukba, így volt ez a Cochón nevű kocsmában is, ahol ezúttal is rengetegen voltak. A helyiség egyik sarkában, nem túl messze a bárpulttól, az egyik asztalnál ült magában Angelo. Egy pohár bor volt előtte, de csak lassan iszogatta, nehogy valami elvonja a figyelmét. Tekintete

többször is a pult felé villant, hol a bár tulajdonosa szolgált ki. A tulaj, köszönhetően annak a szép kis összegnek, amivel Angelo egy kicsit megmozgatta a fantáziáját, állandóan visszapillantott rá. Ennek az egész akciónak nem más volt a célja, mint a Zsugás előkerítése. A kocsmáros vállalta, hogy int Angelónak, ha a fickó megérkezik a bárba. De egyelőre semmi! A kocsmában most is sokan voltak, de a tulaj még nem jelzett. Közben többen is bejöttek-kimentek. Már több, mint egy fél óra eltelt, amikor a legújabb jövevény beléptére a kocsmáros tekintete felemelkedett, és a szemével az érkező férfi irányába jelzett. Az új jövevény leült az egyik asztalhoz. Angelo értette a tulaj jelzését, és azon igyekezett, hogy az arcát egy újsággal eltakarja, nehogy felismerje a Zsugás, ha esetleg ő volna az az ember, akit a gróffal már napok óta kerestek. A jövevény nem sejtett semmit, és rendelt. Természetesen most is ugyanazt kérte, amit mindig is! S amikor megkapta, mohón enni kezdett. Ez a tevékenység annyira lefoglalta, hogy semmi másra nem figyelt. S így Angelo megfigyelhette! Harminc év körüli férfi volt, szikár arccal, kese színű hajjal. Angelo a férfi arcát figyelte, hátha felfedezi rajta azt a karmolás nyomot, amit ő ejtett a támadón. S a spanyol fiatalembernek nem is kellett sokáig keresnie. A férfi bal arcán elég hosszú, még pirosuló sebhely látszott! Nem lehetett több pár naponál. Angelo már tudta, hogy megvan az emberük! Közelebb intette a csapost, aki persze rögtön ugrott is. Az intéző kifizette az italát, és még egy kis borraival is megtoldotta, hátha még szüksége lesz a kocsmáros segítségére. Miután a tulaj eltávolodott, Angelo még egy ideig üldögélt a helyén, és a teli pofával zabáló Zsugást figyelte. Miután a férfi jóllakott, és megitta az italát is, fizetett, felállt a helyéről, és elindult kifelé. Angelo is erre várt. Ő is felkelt az asztaltól, és mint aki jól végezte a dolgát, ő is távozott.

Kilépve az utcára, látta, hogy a Zsugás elindul bal felé, lassú ráérős léptekkel. Angelo tekintete azonban jobbra fordult, és az egyik gázlámpa alatt álló Servier felé villant, A gróf kérdő tekintetet vetett rá. A titkára fejével a távolodó Zsugás felé intett. A gróf értette barátja jelzését, a spanyol férfi mellé csatlakozott, s szépen lassan ők is sétálni kezdtek a Zsugás nyomában. A férfi egyelőre nem is sejtette, hogy valakik követik, nyugodtan sétált az estében. Eközben a mögötte lévő két férfi szétvált, és Angelo bekanyarodott az egyik mellékutcába, hogy a zsákmányt megkerülve, szemből közelíthesse meg. Ez működött is, a Zsugás tovább sétált, s mögötte jócskán lemaradva a gróf lépkedett. Ám a környék sötétebb lett, és az utcák is összeszűkültek. A Zsugás lassított. Mintha valamit gyanított volna! Amikor megállt, a mögötte hallatszó léptek is megálltak. A férfi kezdett megijedni. Ismét elindult, és meggyorsította a lépteit. De hasztalan tette, mert egy pillanattal később oldalról kilépett elé egy férfi. Angelo volt.

A Zsugás megijedt, és megtorpant. S amikor megállt, akkor rögtön felismerte az előtte álló fiatalembert, aki megszólította.

- Jó estét! Nem gondoltam volna, hogy ismét összefutunk!

A fickó megijedt, és el akart futni, de ahogy hátrafordult, beleütközött valakibe, Servier volt. A gróf elkapta a Zsugás karját, és hátracsavarva fogva tartotta.

- Kik maguk?! És mit akarnak tőlem?! - dadogott ijedtében a Zsugás.

Angelo elvigyorodott.

- Ó! Nem ismer meg, tisztelt emberrabló úr?! Pedig valamelyik nap találkoztunk már! S akkor maga nem viselkedett valami udvariasan, így hát én is úgy döntöttem, hogy egy kissé goromba leszek!

- Fogalmam sincs, hogy miről beszélnek!

- Nincs?! Akkor egy kicsit felfrissítjük az emlékezetét! - felelte Angelo, s közben a gróf szorítása erősödött, annyira, hogy a gazfickó felkiáltott.

- Hé! Ez fáj!

- Na és? Nekem is fáj, amikor fejbe vert a kővel, és amikor elrabolta a menyasszonyomat!

- Ez félreértés! Én nem csináltam semmit!

Angelo közel hajolt a férfihoz.

- Valóban? Akkor ez a karmolás itt az arcán honnan van? Talán a kocsmárosné házimacskája csinálta?

- Ez ostobaság! - morogta a Zsugás.

De Angelo ettől dühbe gurult. Elkapta a férfi nyakát, és egy kicsit szorított rajta.

- Az lesz az ostobaság, ha nem beszél, és hagyja, hogy kikészítsem! Nem is tudja, mennyire tud az fájni!

- Mit akarnak tudni?

- A kérdés egyszerű! - felelte Angelo. - Mit keresett maga a Servier birtokon, és kinek a megbízásából jött?!

- Nem vagyok köteles válaszolni! - felelte a Zsugás, de meg is bánta, mert a szorítás olyan erős lett, hogy a fickó majdnem becsinált fájdalomában.

- No, mi az? - kérdezte Angelo. - Csak nem fáj?!

A Zsugás már nem bírta tovább.

- Elég! Ne csinálják! Inkább beszélek!

- Hallgatjuk!

A férfi lassan beszélni kezdett, mert a szorítás a karján engedett.

- Én csak egy megbízott voltam! Egy ember jó pénzt fizetett nekem, hogy különféle munkákat elvégezzek neki!

- Miféle munkákat?

- Hamis útlevelet kellett csinálnom, több országot is! Osztrák, olasz, spanyol, és piemonti útleveleket kellett hamisítanom!

- Milyen névre?!
- Ha jól emlékszem, Claude Espoir névre szóltak a papírok.
- Hol, és mikor találkozott a megbízójával?
- Mindig itt, a kocsmában találkoztunk.
- Ki volt az az ember?! Hogy nézett ki?!
- Azt nem tudom! A nevét sohasem árulta el! Az arcát pedig nem tudnám pontosan leírni, mert állandóan kalapot viselt, és az arcát egy sállal takarta el! Sohasem láttam az arcát! Csak azt tudom, hogy sötét, szinte fekete szeme van, sűrű szemöldöke, és rekedtes hangja! De semmi több! Talán annyi, hogy többször is láttam őt egy spanyol nő jelenlétében!
- Honnan tudja, hogy spanyol nőről van szó?
- A ruházatából, és a nevéből. A férfi Pilar néven szólította a nőt.
- Biztos ebben?
- Igen. Többször is láttam őket együtt! Más megbízások alkalmával is!
- De a feladatai nem merültek ki hamis útlevelek készítésében, ugye?!
- Igen. Az illető az egyik nap azt mondta, hogy egy sokkal nagyobb munkát bíz rám, mint eddig!
- Milyen munkát?
- Először nem árulta el, csak azt felelte, hogy este legyen a Nagyoperában. A kezembe nyomott egy jegyet, küldött megfelelő ruhát is. Megadta, hogy melyik emeletre, hányas páholyba menjek.
- És?
- Én elmentem. Felvettem a ruhát, amit küldött, és a megbeszélt helyen ott voltam időben. Őt nem láttam sehol, de amikor bementem a páholyba, ő már bent volt, és megszólított.
- S utána?
- Ekkor árulta el, hogy mit kell tennem. Elmondta, hogy egy gazdag ember lányát kell elrabolnom, és egy megbeszélt helyre elvinnem! Megmutatta a fiatal lányt, akiről szó volt.
- S ő honnan ismerte ezt a családot?
- Ezt nem tudom! Fogalmam sincs! Nekem semmit nem árult el! Megadta az adatokat, amire szükségem volt, és fizetett!
- Értem! S magának meg sem fordult a fejében, hogy mit művel?!
- Dehogynem! De nekem szükségem volt arra a pénzre, amit fizetett!
- Persze! És másnap? Mit csinált a lánnyal?! Hová vitte?!
- Nekem csak annyi volt a dolgom, hogy elhozzam! Azt az utasítást kaptam, hogy a Fourqueux-i útelágazásig elvigyem. Én meg tettem. Ott egy kocsi várakozott az út mentén. Átadtam a lányt. A kocsiból kiszállt az a spanyol nő, akiről már beszéltem. Betette őt az utastérbe, és elhajtottak nyugat felé. Ennyit tudok! Utána én mentem a magam dolgára, és elköltöttem a pénzt! Őket azóta nem is láttam! Esküszöm!

A gróf ellökte magától a férfit.

- Tűnj el a szemem elől! - mondta neki.

A fickó, aki csak most látta meg, hogy ki állt eddig mögötte, most komolyan megijedt.

- Maga az?! Servier gróf?

- Igen. Az én nevelt lányomat vitte el, maga féreg! Tudja, hogy ki vagyok én?

- Igen. De én... nagyon sajnálom ... uram ... tudom, hogy önnek ... nagy hatalma van! Kérem ... ne adjon ki ... a hatóságoknak!

A gróf közelebb lépett.

- Még meggondolom! Talán megúszhatod, ha néhanapján a rendelkezésemre állsz. Majd én kereslek!

- Bármit megteszek!

- Helyes! De ha megint valami ostobaságot próbálnál csinálni, én megtalállak, és elintézek! Világos?!

- Igen, uram!

-Tűnj el!

A Zsugás feltápáskodott, és elfutott a sötét éjszakába.

Huszonharmadik fejezet - Indulás Marseille-be

Angelo és Servier másnap mind a ketten elmentek Pierre De Franehoz, mert ő volt az egyetlen szövetségesük ebben a kutatásban, és az ő információi is nagyon sokat értek. Amikor megérkeztek, a fiatal férfi eléjük sietett.

- Jó reggelt, uraim! Örülök, hogy megjöttök! Remélem, hogy van új hírük, mert én is szolgálhatok némi újdonsággal!

A jövevények kezét fogtak a báróval.

-Jó reggelt, Pierre! - felelte a gróf. - Igen, vannak új információink!

De Frane a kert felé intett.

- Rendben van! Akkor jöjjenek, menjünk ki a kertbe! Nem szeretném, ha bárki is megzavarná a társalgásunkat!

Angelo és Servier követték a barátjukat, s hamarosan kiértek a kert hátsó részébe. Ott egy kerti asztalka, és néhány lóca állt. Oda leültek.

Az újságíró a barátaira tekintett.

- Megtudtak valami fontos információt?

Servier bólintott.

- Igen. Megtaláltuk a rablót.

- Valóban?! Ez remek!

- De csak azt az embert tudtuk azonosítani, aki a piszkos munkát elvégezte,

a megbízójáról nem sok minden derült ki! - válaszolt Angelo.

- Ez várható volt. No és az a kocsmai nyom végül megfelelőnek bizonyult? Servier bólintott.

- Igen. Az emberünk egy mindenre felbérelhető fickó. Az elmondása szerint hetekig találkozott a kocsmában egy ismeretlen emberrel, aki kezdetben hamis úti okmányokat kért tőle. Ez az ember utána megbízta azzal, hogy elrabolja egy gazdag ember lányát. Azon az estén, amikor önökkel az Operában voltunk, ők ismét találkoztak, ott voltak az előadáson!

- Az Operában?

- Igen! A megbízó akkor mutatta meg neki Adéle-t, és a családot. Megadta neki a pontos címünket, és a figura hamarosan akcióba is lépett!

- S utána?

- Ez az a pont, ami egyrészt zsákutcába is vihet, ugyanakkor érdekes újdonságokkal is szolgálhat! Főleg azok után, amiket öntől megtudtam, Pierre!

- Hogyhogy?

- Az emberrabló tulajdonképpen csak a Fourqueux-i elágazásig vitte Adéle-t, ott várt rá egy utazókocsi. S abból az utazókocsiból egy Pilar nevű, spanyol nő szállt ki, és átvette a lányt. A kocsi elhajtott, a rabló pedig megkapta a jutalmát.

- Ez érdekes!

- Ugye?! Itt van az a helyzet, amikor én ezt a történetet összekapcsolom az ön beszámolójával, Pierre!

- A spanyol nő?

- Pontosan! Ez a Pilar nevű nő valószínűleg azonos azzal a nővel, akiről ön már beszámolt nekem!

- S akit Legrand hozott Franciaországba, pár hónapja!

- Igen! Az ön beszámolója szerint Legrand a botránya után elvonult Marseille-be, és ott élt! Azt is tudjuk róla, hogy hamis néven számlát nyitott néhány külföldi bankban, ahol azt a vagyonát tartja, amiről nem akarja, hogy tudomást szerezzenek itthon!

- Így van!

- Nekem az jutott eszembe, hogy ha Legrand a mi emberünk, akkor csakis úgy juthatott el külföldre, ha hamis papírokat csináltat, hiszen a bankszámla nyitásához ez feltétlenül szükséges!

- Akkor a Zsugás által készített papírok erre kellettek! - szólt közbe Angelo. Servier bólintott.

- Pontosan! Ez nem lehet véletlen! Legrand-nak minden indítéka megvolt rá, hogy rajtam bosszút álljon, volt hozzá elég pénze, elég esze, és azon kívül tudhatta, hogy hol lakom, és az is a tudomására juthatott, hogy Adéle-t örökbe fogadtam! Kellhetek neki a hamis papírok, és őt is együtt látták egy

spanyol nővel, ugyanúgy, mint a Zsugás megbízóját! Minden egybevág! A Zsugás szerint a hamis papírok egy bizonyos Claude Espoir nevére lettek kiállítva! Én ennek is utánanéztem! S ma reggel megérkezett a reggeli telegráf jelentése! Az egyik üzleti partneremnél, a pármái bankban februárban egy ugyanilyen nevű ember nyitott számlát!

De Frane bólintott.

- Igen! Én akkor voltam ott Parmában!

- Persze! És tanúja volt annak, hogy Legrand nem a saját nevében bankszámlát nyit! Valószínű, hogy ez a Claude Espoir ő!

- Így van! S mint azt említettem önöknek, nekem is vannak új információim! S ezek elég sok mindenben egybevágznak ezekkel a dolgokkal!

- Mit tudott meg?

De Frane a két társára nézett, és beszélni kezdett.

- Az informátoraim szerint ez a bizonyos spanyol nő pár napja ismét feltűnt Marseille-ben. Egy házat bérelt a külvárosban, amelynek az udvarába nem sokkal később egy lefüggönyözött kocsi hajtott be. Ebbe a házba naponta többször megy egy ismeretlen férfi, kalappal a fején, és sállal az arca előtt. Néha fél órát, órát marad, majd elmegy.

- Legrand!

- Nagyon valószínű!

Angelo ideges lett.

- Ez a nyomorult lehet, hogy ott rejtegeti Adéle-t!

- Lehetséges! - felelte Servier. - Abban a lefüggönyözött kocsiban talán őt vitték!

- S most? Mit tegyünk? - nézett a többiekre De Frane.

Servier a barátaira pillantott.

- Csak egyet tehetünk! Mi saját magunk járunk a dolgok után! De rendkívül óvatosnak kell lennünk! Legrand-nak még a mai napig is vannak lekötelezettjei és besúgói a hatalomban, akik által jól el tud rejtőzni a hatóságok elől! Én elutazom Marseille-be, de nem a saját kocsimmal, hanem bérkocsival, amin nincs rajta a Servier család címere! Egyszerű ruhában, egyszerű emberként. Nem szabad kitudódnia, hogy Marseille-be egy gazdag arisztokrata utazott!

- Én is megyek! - felelte Angelo.

- Ezt gondoltam! De ha oda is értünk, hétköznapiaknak kell látszanunk! Nem kockáztathatjuk, hogy a jelenlétünk feltűnést keltsen, és ezzel veszélybe sodorjuk Adéle életét!

- Rendben! De nekem mindenképpen mennem kell, látni akarom, hogy Adéle él! - felelte Angelo.

- Ha nem bánják, én is önökkel tartanék! Az én kapcsolataimra is szükségük

lehet! - javasolta De Frane.

A gróf bólintott.

- Rendben! Nos, uraim! Holnap reggel indulunk!

Ez a mondat pontot tett a társalgás végére, s a három barát elvált egymástól, hogy előkészüljenek a holnapi útra.

VÉGE A MÁSODIK RÉSZNEK

HARMADIK RÉSZ

Huszonnegyedik fejezet - Írás a falon

Két nappal később egy fogat állt meg a régi kikötőnél. Három ember ült benne, Servier gróf, Angelo Carrone, és Pierre De Frane. A három barát a kocsiban ülve a legközelebbi ház szürke tömbjét szemlélte.

- Biztos, hogy ez az a ház? - kérdezte a gróf.

- Biztos! - felelte az újságíró. - Az informátoraim szerint többször is megfordultak itt.

- Ez miféle ház? - érdeklődött Angelo.

- Valami bérház. A tulajdonos jó pénzért akárkinek kiadja a lakást.

- Körül kellene nézni! - javasolta Angelo.

- Azt kellene, de óvatosnak kell lennünk! - felelte Servier. - Ha esetleg most is itt vannak, könnyen baj lehet!

De Frane a kapubejáró felé mutatott, ahol feltűnt egy idősödő ember.

- Az ott nem a tulajdonos? - kérdezte.

- Könnyen lehet! - felelte Servier.

- Akkor itt az idő, hogy kifaggassuk a házról! - szólt Angelo.

- Igazad van! - felelte a gróf, és két társa kíséretében kiszállt a kocsiból, és az éppen érkező emberhez fordultak.

- Jó napot, uram! - szólították meg.

- Jó napot, fiatalurak!

- Az öné ez a ház?

- Igen. Talán érdekelné magukat?

- Miért, most nem lakja senki?

A férfi megrázta a fejét.

- Nem. A bérlők tegnap reggel összecsomagoltak és elmentek, így a ház most ismét üres.

- Tegnap még voltak itt bérlők?

- Persze!

- Kicsodák?

- Nem tudom! Egy férfi és két nő!

- Le tudná írni őket?

- Azt hiszem. De miért érdekli ez magukat?

- Egy régi ismerősünket keressük, és azt hallottuk, hogy valahol errefelé van a szállásuk! - hazudta folyékonyan Angelo.

A férfi bólintott.

- Értem. A férfiről nem sok mindent tudok elmondani, mert csak ritkán

láttam, akkor is többnyire este jött, és sötét kalapban volt. A vele lévő két nőt sem láttam túl sokszor, inkább csak az egyiket! Egy sötét hajú, kreol bőrű, harminc körüli nő volt!

- És a másik?

- Őt csak egyszer, vagy kétszer láttam! Ő többnyire bent tartózkodott a házban, és napközben sem nagyon jött ki!

- De hogy nézett ki?

- Hát, ő egy fiatal lány volt, nem lehetett több tizennyolc évesnél. Csak a fénylő, hollófekete hajára emlékszem, meg a sápadt arcára.

- Köszönjük! Ez elég is!

- És a lakás? Nem érdekli önöket?

- Megnézhetnének?

- Miért ne? Ha kíváncsiak rá!

- Megnézzük! - felelte a gróf.

A tulaj kinyitotta a kaput, majd fellépkedett a rövid lépcsősoron, és kitarta előttük a kis lakás ajtaját.

- Én nem megyek be! Maguk csak nézzenek körül, én addig itt várok!

A három barát belépett az előszobába. A helyiség szegényesen volt berendezve, csak pár bútor, és fogas, meg polc alkotta a berendezést.

- Hát itt nem sok mindent találhatunk! - jegyezte meg De Frane.

- Az biztos! - felelte Angelo.

- De van itt még két ajtó! Vajon hová vezetnek? - nézelődött Servier.

- Nézzük meg! - felelte De Frane, és benyitott az egyik helyiségbe.

De csalódniuk kellett! Ebben a szobában nem volt semmi! Abszolút semmi! Csak a csupasz falak, meg egy ablak!

- Ezt nem értem! - felelte a gróf. - Minek bérel egy ember olyan házat, amiben még lakni sem lehet?

- Talán nem is arra kellett, hogy lakni lehessen benne! Esetleg csak arra használták, hogy itt őrizték Adéle-t! - vetette föl Angelo.

Servier bólintott.

- Az könnyen lehet! De ha ilyen körülmények között tartották, akkor az borzalmas! Nézzük meg az utolsó szobát, hátha ott találunk valamit! - felelte, és kinyitotta a következő ajtót.

Itt már a többihez képest lakható állapotú szoba fogadta őket, de itt is hideg volt, a plafonról lógó pókháló, és penészszag fogadta őket. A szobában csak néhány ócska bútor, és egy ágy volt elhelyezve. A szoba sarkában lévő kandallóban egy régebbi tűz hamuja feketéllett.

- Íme, az elvarázsolt kastély! - jegyezte meg De Frane.

Servier körbesétált a szobában, és mindent megnézett.

- Itt lakott valaki! Vagy legalábbis tartottak itt valakit! Látszik, hogy ebben a helyiségben tartózkodott ember!

Angelo felsóhajtott.

- Azt hiszem, az teljesen egyértelmű, hogy kik voltak azok az emberek, akikről a ház gazdája beszélt. Egy kalapos férfi, és a két nő! Csak ők lehettek!

- Nagyon valószínű! - bólintott a gróf. - S ha Adéle-t ebben a szobában tartották fogva, akkor innen sehová sem mehetett!

- Az biztos! - felelte De Frane. - Még az ablakok is be vannak deszkázva!

- Nyilván azért, hogy akit itt tartanak, az ne tudja meg, hogy hol van, és legfőképp, ne tudjon elszökni!

A gróf elgondolkodva járkált a szobában, és a pusztulás nyomait szemlélte.

- Szegény kislány! Hogy lehet ilyen helyen fogva tartani egy fiatal, még alig tizennyolc éves lányt?!

Angelo lehangoltan lehuppant a szakadozott takaróval beborított ágyra.

- Ez nem megy a fejembe! Hogy lehet egy ember ilyen aljas, hogy az én Adéle-emmel ezt tegye?!

Servier a barátjára nézett.

- Ha igazak a feltételezéseink, és valóban Legrand az, aki a szálakat mozgatja a háttérből, akkor sajnos elképzelhető, hogy ilyet tesz. Abból az emberből hiányzik mindenféle emberi érzés, csak az önzés és az önimádat élteti! Ha arra képes volt, hogy hamis váddal elítéltesen egy ártatlan embert, vagy teljes anyagi csődbe taszítson egy családot, és megölje a családfőt, akkor ez számára csak rutinmunka! Nem érez semmiféle szeretetet senki iránt, csak a hatalom, és az irántam érzett gyűlölete irányítja! Ezt bizonyítja a levele is! Ebből rögtön kitűnik, hogy mindent csak azért csinál, hogy nekem fájdalmat okozzon! S egyáltalán nem érdekli, hogy mit okoz ezzel! Fel kell készülnünk arra, hogy ez a fickó mindenre képes! Most, hogy már a régi hatalmát elveszítette, nincs veszítenivalója! Most már nem kell viselkednie, nem kell a feddhetetlen tábornokot játszania! Nyílt kártyákkal játszik! - felelte a gróf, és a földet bámulta.

De ahogy lepillantott a padlóra, valami csillogó tárgy vonta magára a tekintetét. Ez a valami akkor esett le az ágyról, amikor Angelo leült rá. Servier lehajolt, és fölvette a fénylő valamit, ami nem volt más, mint egy ezüst nyaklánc, rajta egy piros dísszel. A gróf hosszasan nézte. A másik két férfi figyelmét is magára vonta a lánc.

- Ez micsoda? - kérdezte De Frane.

- Egy nyaklánc! - felelte a gróf. - Itt találtam az ágy mellett!

Angelo átvette a gróftól az ezüst ékszert, és jól megnézte.

- Ez Adéle nyaklánc!

- Biztos vagy benne? - kérdezte a gróf.

- Igen! Semmi kétség! Ez Adéle-é! Állandóan a nyakában hordta! Biztosan emlékszem rá!

Servier a többiekre nézett.

- Akkor uraim, megtettük az első lépést! Most már biztosan tudjuk, hogy Marseille környékén tartják fogva Adéle-t! S most már a felől sincs semmi kétségem, hogy ki áll az ügy mögött!

- Legrand!

- Úgy van! Tehát az a bizonyos Claude Espoir ő lesz! Hála a Zsugás hamis papírjainak, most új neve, új élete, és jelentős vagyona van!

- És most újból belekezdett a kis játékaiba, mint annak idején Párizsban! - tette hozzá De Frane.

- Pontosan!

- De itt most zsákutcahoz értünk! - mondta Angelo. - Tudjuk, hogy ki az, és azt is tudjuk, hogy itt tartotta fogva Adéle-t! De nem tudhatjuk, hogy innen hová vitték!

A gróf próbálta megnyugtatni a barátját.

- Ha idáig eljutottunk, most már nem hagyhatjuk abba! Ne aggódj! Bármilyen megmozgatok, ha kell, de előkerítem Adéle-t! Felelős vagyok érte, azért, mert a nevelt lányom! És azért is, mert megszerettem őt! Megtaláljuk!

Angelo a barátjára nézett.

- Remélem, igazad van!

A gróf a társaira emelte a tekintetét.

- Megszállunk itt a városban, és figyelünk! Ezt a házat is figyelünk kell! De van itt még egy pár olyan hely, ahol érdekes dolgokat lehet megtudni!

A másik két férfi mindenre kész volt, hogy kövesse a grófot - Akkor most merre induljunk? - nézett a többiekre De Frane.

- Először elmegyünk valami olcsó szállodába! - felelte a gróf. - Ott majd megbeszéljük, hogy mi a teendő ezután!

- Uraim! Nézzék, mi van itt! - hallatszott De Frane hangja a sarokból.

- Mi az, Pierre? - nézett oda a gróf.

A báró a kandalló mellett térdelt, ott, ahol a tűzhely mellett fehérre volt meszelve a fal.

- Mit talált? - kérdezte Angelo is.

- Ide van valami írva! Ezzel a kis széndarabkával valaki egy feliratot írt a falra!

- El tudja olvasni?

- Azt hiszem! Bár elég apró betűkkel írták! Ez egy segélykérés!

Olvasom: „*Segítség! A nevem Adéle Merveille de Servier! Ha valaki megtalálja ezt az üzenetet, kérem, segítsen! Két ismeretlen elrabolt párizsi otthonomból, és túszként tart fogva! Holnap innen egy Clairchamp nevű helyre visznek! Apám, Maximilien de Servier gróf úr, Párizsban, a Forêt d'Marly 41. sz. alatt lakik! Ő majd tudja, hogy mit tegyen! 1834. május 24.*”
Angelo vörös arccal ugrott fel.

- Adéle! Ez azt jelenti, hogy él!

A gróf felállt, és bólintott.

- Igen! Szegény lány, még ebben a helyzetben sem veszítette el a józan ítélőképességét! Ritka nagy szerencsénk van, hogy ezt a feliratot Pierre megtalálta! Nagyon sokat számíthat!

De Frane a többiekre nézett.

- A hölgy itt megemlíti ezt a Clairchamp nevű helyet! Önök tudják, hogy hol van ez?

Angelo megrázta a fejét, de a gróf bólintott.

- Persze! Itt van, Marseille-ben! Ez egy kisebb, falusias jellegű külvárosi rész! Régi házakkal, elhagyott tanyákkal, és néhány régi család rezidenciájával! Arrafelé lakott valamikor Julien de Galoire úr, és a neje, Amelie szülei!

- Valóban?

- Igen! A házuk még most is áll!

- Ez érdekes! Legrand tehát jól ismeri ezt a vidéket, hiszen évekig itt élt!

- Pontosan! De nekünk is van egy jó lehetőségünk!

- Mégpedig?

- Mint tudják, a Galoire ház az én tulajdonomat képezi. Igaz, hogy alig van berendezve, de most kiváló lehet arra, hogy odamenjünk, és ne költsük a pénzünket drága szállásra. Mi most nem nagyurak vagyunk, hanem egyszerű polgári lakosok! Abban a házban jól ellehetünk, és onnan szemmel tarthatjuk a környéket! Ha Adéle-t ott tartják fogva, mondjuk valamelyik elhagyott tanyán, talán még rájuk is akadhatunk! Csak semmi feltűnés!

Angelo már égett a vágytól, hogy indulhasson.

- Ez jó ötlet! Induljunk máris!

De Frane a grófra pillantott.

- Érdekes fordulat ez! Sohasem gondoltam volna, hogy az ön nevelt lányának keresését pont a grófné gyermekkori házából fogom elkezdni!

Servier a barátjára nézett.

- Látja, Pierre, ezt én sem gondoltam volna! De most adva volt ez a lehetőség, és nekünk élnünk kell vele!

- Helyes! Akkor mehetünk!

S a három férfi elindult.

Huszonötödik fejezet - A kísértetház

A nap lassan elhagyta a horizontot, egyre kisebbedő darabja halványan világította meg a tájat. A táj közepén, egy ligetes területen magányosan állt

az a hosszúkás ház, amelynek a kapujánál a három férfi megállt. A kapu kissé rozsdás volt, és a ház ablakai is feketén bámultak a távolba. Az udvar ugyan valamelyest gondozottabb volt, mint legutóbb, de látszott rajta, hogy nem lakja senki. Angelo és De Frane kissé borzongva nézte a hosszúkás épületet.

- Ez a ház hátborzongató! - jegyezte meg De Frane.

A gróf bólintott.

- Igen. Olyan, mintha magán hordozná az itt történt szomorú események terhét! Itt élt Galoire úr, akit aljasul legyilkoltak, és kizsákmányoltak! És itt élt Amelie is, akinek itt kellett végignéznie, ahogy sorra hálnak meg körülötte az emberek! S most nekem is itt kell kivárnom, amíg Adèle-t megtalálhatom.

A gróf kinyitotta a kaput, amely rozsdásan nyikorogva tárult ki. A három barát belépett, és elindultak az épület felé. Lépteik kísértetiesen koppantak a szürkületben. Servier a ház bejárata felé indult. Fellépkedett a pár lépcsőn, és a kulcsot bedugta a zárba. Az ajtó szintén nyikorogva nyílt ki, és odabent ásitó sötétség fogadta a három jövevényt, akik beléptek a homályos folyosóra.

- Ez egy kísértetház! - szólalt meg De Frane.

- Csak nem fél, Pierre? - nevetett föl Angelo.

Servier a barátjára nézett.

- Nem, csak egy újságírónak elég gazdag a fantáziája!

De Frane a grófra pillantott.

- Tudja, gróf úr, ez a ház most ötletet adott! Lehet, hogy az újságírás mellett majd írok egy novellát is, ami egy efféle kísértetházról szól!

- Sok sikert hozzá! De most jöjjenek beljebb, itt ugyanis nem sok látnivaló akad! De a nappali, és az egyik szoba be van rendezve!

Servier végül benyitott a nappaliba, ahol valóban több minden volt látható, mint odakint. Itt legalább voltak fotelek, asztalok, és lehetett mivel világítani is. De Frane érdeklődéssel tekintgetett körbe.

- Tehát valamikor itt lakott Amelie, és a családja?

- Igen! - bólintott a gróf. - Itt is született!

- Gondolom, ez a ház akkor sokkal barátságosabb volt!

- Nyilván! De most már nem olyan, mint régen volt! És nem is lehet olyan! Akárhányszor erre járok, mindig olyan dologba ütközöm, ami Jean Legrand-ra emlékeztet!

- Ez nagyon is érthető! - felelte De Frane. - Galoire úr még talán ma is élne, ha a tábornok nem csapja be, és nem csalja ki a vagyonát!

- S talán Guillaume de Flore is létezne még! - fejezte be a mondatot a gróf.

A báró különös tekintettel nézett Servierre, akinek a szemében furcsa, és elszánt pillantást vett észre. Mintha a hely felzaklatta volna! De mi lehet az

oka? A gróf úgy mozgott a házban, és úgy is beszélt róla, mintha már évek óta ismerné ezt a helyet! Lehet, hogy így is van? Hogy lehet az, hogy Amelie négy hónap után kezét adta a grófnak? Talán nem is négy hónapja ismerte? S vajon miért gyűlölte a tábornok és a gróf egymást ennyire? Miért akar Legrand minden áron fájdalmat okozni Serviernek, és miért segített a gróf leleplezni Legrand árulását, a csalást, és Galoire úr meggyilkolását? Talán azért, mert mindkettejük részéről személyes ügy ez? S nemcsak Amelie-ről szól, hanem másról is? S a bárónak eszébe jutott az a történet, amelyet egykor Servier mesélt nekik a birtokán. Három emberről szólt, akik valamikor csapdába csalták őt! Igaz, hogy Servier nem említette meg a nevüket, de a báró egyre világosabban érezte, hogy ki lehetett az a három ember! Pont azok, akik egykor Guillaume de Flore-t ártatlanul elítéltették! S aki talán nem is halt meg! S aki visszatért, és most felzaklatja a hely viszontlátása!

A báró gondolatait azonban Angelo szavai szakították meg, aki az ablaknál állt, és kifelé bámult. A távolban a tanyák halvány fényei világítottak.

- Vajon melyikben lehet Adéle? - nézett Angelo a távolba vágyakozva.

Servier mellé lépett.

- Bármelyik lehet. De olyan túl sok választás nincs. Talán ha tíz-tizenkét tanya van erre.

- És arrafelé? - mutatott a másik irányba De Frane.

- Arra csak erdő van, és pusztaság. Sehol egy ház. Tehát ha itt tartják fogva, Clairchamp-ban, akkor csak errefelé lehet valahol. Itt más ház nincs, csak ez, aztán a Bricoler család birtoka, az egykori Grasset birtok, az is elhagyatott, és a tanyák! Ezek a tanyák nem mind lakottak! Ott bárkit el lehet rejteni, úgy, hogy soha senki nem jön rá!

- Akkor nincs más mód, kockáztatnunk kell! - sóhajtott fel Angelo. - Valahogy ki kell derítenünk, hogy melyik az a ház!

Servier bólintott.

- Persze! De erre jobb lesz majd a holnapi nap! Ma már este van, és semmi értelme, hogy most keresgéljünk! Ebben a házban most jó helyünk lesz, mert már évek óta lakatlan, és senkinek sem jut eszébe, hogy odafigyeljen rá! Innen azonban jól szemmel tarthatjuk a környéket! Ezért hoztam magammal azt a távcsövet, amit a tengeri utazásokon használtam, és még itt van az a két kis messzelátó, amit az Operában és a színházban szoktunk használni!

- Remek! - nevette el magát De Frane. - Ön mindenre gondolt!

- Hát persze! Enélkül nem is indultam volna el!

- S most?

- Szerintem pakoljuk ki a felszerelést, együnk valamit, aztán felmehetünk a nagyobb szobába, ott több ágy is van! S majd meglátjuk, mit hoz a holnap!

A másik két férfi is felállt, s nekilátott, hogy elköltse a nem éppen arisztokratikus vacsorájukat.

Huszonhatodik fejezet - Fantom az éjszakában

Csöndes volt az éjszaka. Telihold volt, fénye bevilágította a tájat. A három férfi fent tartózkodott az emeleten, a berendezett nagyszobában tértek nyugovóra. Csak Angelo nem tudott aludni. A gondolatai összevissza röpködtek, és minduntalan a környékbeli tanyák képzeletbeli képei ugráltak a szeme előtt. Vajon hol lehet Adèle? A fiatal férfi csak nyitott szemmel bámulta a plafont, de képtelen volt elaludni. Csöndesen, nehogy felferje a két társát, halkán felállt, és az ablakhoz lépett. Odakint csönd volt, és nyugalom. A telihold fénye megvilágította a bokrokat, fákat, a házak között kanyargó gyalogutat, és a távoli erdő fáinak koronáját. Angelo sóhajtott egy nagyot, és a tanyák csöndes házait bámulta. Seholy egy fény, vagy bármi, ami azt jelezné, hogy ilyenkor fent van valaki. A kis szalmatetős háznak csak a sötét körvonalait lehetett látni.

Angelo kissé csalódottan bámulta a sötétséget.

- Nem tudsz aludni? - szólalt meg egy hang mellette.

Servier volt.

- Nem! Csak mindenféle ostobaság jár az eszemben! - felelte az intéző.

- Megértelek. Engem is ugyanezek foglalkoztatnak.

Mindketten elhallgattak, és némán bámulták az éjszakai tájat. Talán még az idő is megállt volna, ha ekkor nem történik valami! A házak között kanyargó, a holdfény által megvilágított gyalogúton egy lassan közeledő alak tűnt fel. Arcát nem lehetett látni, mert ahhoz túl sötét volt, de jól láthatóan a Galoire ház felé lépdelt. Angelo vette észre először.

- Nézd csak! Ott! Az úton jön valaki!

- Tényleg! Vajon ki lehet az ilyenkor? Éjjeli egy órakor nem szoktak az emberek sétálgatni! - jegyezte meg Servier.

- Mi az? - ébredt föl álmából De Frane.

- Pierre! Aludjon! - nézett rá a gróf. - Sajnálom, hogy felébresztettük!

A báró legyintett.

- Ne is törődjön vele! Úgyis csak mindenféle zagyvaságot álmodtam! Maguk mit csinálnak?

- Beszélgetünk és nézelődünk.

- Ilyen sötétben?

- Nincs is olyan sötét.

- Valóban? - állt fel az ágyról De Frane, és ő is közelebb jött.

Közben Angelo egész idő alatt a közeledő alakot bámulta, aki már a kapuhoz ért. A spanyol fiatalember lefelé mutogatott.

- Ez a valaki idejön!

A gróf és De Frane is odaálltak Angelo mellé.

- Ez meg ki és mit akar? - kérdezte a báró.

- Ki tudja? Talán betörő! - felelte Angelo.

- Azt kétltem! - felelte Servier. - Egy betörő nem kulccsal jön be!

- Mi?

- Nézzék! A fickónak kulcsa van!

S valóban! Az ismeretlen ember a zsebében kotorászott, és egy kulcsot vett elő. Ez a kulcs tökéletesen illeszkedett a kapu zárjába, és már nyitotta is.

- A fene! - káromkodott Angelo. - Ki ez, és mit akar?

- Egy biztos! Nem valami kis kezdő! Azok átmásznak a kerítésen, és betörnek az ablakot! De ez nem! Ez a fickó már járt itt, és tudja, hogy mit csinál!

- S most? - nézett rá De Frane.

A gróf rögtön döntött.

- Tudom, hogy mit teszünk! Jöjjenek utánam! - felelte, és elindult a szoba túlsó vége felé.

Itt egy kép volt a falon. A gróf benyomta egy helyen, s ettől a fal egy része elfordult, helyet adva egy másik helyiségnek.

- Gyerünk! Ide! - intett Servier, és a többiek kíséretében belépett a szobába.

A helyiség azonban nem volt zárt, hanem egy csigalépcső vezetett lefelé, a földszintre. A lejáró falain csak kicsi, apró ablakok engedték be a fényt. A gróf elindult arrafelé, a többiek utána. A lépcső hamarosan egy kisebb előtérbe ért, ahol több ajtó is elállta az utat. A gróf a szemben lévő ajtóhoz lépett, és hangtalanul elhúzta az ajtó előlapján lévő kis ablakocskát. A többiek is odaálltak mellé. A gróf kifelé mutatott a kis nézőnyíláson. A lenti folyosót lehetett látni, és a bejárati ajtót. Ez a bejárati ajtó épp most nyílt ki, és feltűnt az idegen. Sötét ruhát viselt, nehogy az éjszakában bárki észrevegye. Belépett a folyosóra, és körülnézett. A fején lévő kalapot, és a rajta lévő fekete csuklyát csak itt húzta le az arcáról. A leselkedők legnagyobb csalódottságára épp háttal állt, s az arcát nem lehetett látni. Nem sokáig állt egy helyben, hanem elindult az emeleti lépcső felé.

- Gyerünk, utánam! - intett a gróf, és elindult visszafelé a csigalépcsőn.

A három férfi visszaért a szobába. Míg a társai a falhoz lapultak, Servier hangtalanul nyitotta ki a szoba ajtaját, és az ajtó melletti sarokban lévő, egykori öltözőt takaró vörös függöny mögé bújott. Csend volt. Semmi és senki nem mozdult. Hamarosan már hallani lehetett a folyosó vége felől a földszintről közeledő jövevény lépteinek halk hangját. Az illető tökéletes nyugalomban közeledett, mintha már ismerős lett volna erre felé. Végiglépkedett a folyosón, elhaladt a szobák előtt, és a folyosó másik vége

felé igyekezett. Itt volt egykor Galoire úr irodája. Az illető kinyitotta az iroda ajtaját, és belépett. A három férfi azonnal cselekedett. Előjöttek az árnyékból, és az iroda felé indultak. Az idegen azonban ebből semmit sem vett észre, a szobában álló íróasztalhoz lépett, és kihúzgálta a fiókjait, ismeretlen dolog után kutakodva! A három férfi ekkor lépett elő.

- Ki maga, és mit csinál itt? - kiáltotta el magát hirtelen Angelo.

Az illetőt olyan váratlanul érte a kiáltás, hogy összerezsent, és megpördült. S a három férfi ekkor vette észre, hogy egy nővel állnak szemben. A sötét hajú nő dermedten állt a helyén.

- Nos?! Ki maga, és mit akar itt? - ismételte meg a kérdést Angelo.

A nő nem felelt, csak elsápadt.

- Mit keres a fiókban? - kérdezte a gróf. - Itt semmiféle ékszer, vagy pénzt nem talál!

Az ismeretlen nő hirtelen felugrott, és az ajtó felé rohant, s a három férfi között próbált kiutat találni. De Angelo gyorsabb volt, és elkapta a nő karját.

- Hová olyan sietősen, kisasszony?!

A jövevény nem felelt, csak hangtalanul védekezett. Megpróbált beleharapni a spanyol férfi kezébe, de Angelo észrevette a szándékát, és lefogta a vadul vergődő nőt.

- Csak ne olyan hevesen, kisasszony! Aki idegen házakba jár betörni, az ne ugráljon! - mondta neki.

A nő végre megtalálta a hangját.

- Én nem vagyok betörő! Nem pénzt vagy ékszer keresek!

- Hát akkor? - kérdezte De Frane.

- Iratokat!

- Iratokat? - csodálkozott Angelo.

Servier azonban rögtön kapcsolt.

- Valaki ideküldte magát, hogy ebben az elhagyott házban iratok után kutasson?

- Igen.

- Egy férfi?

- Igen, de...

- A kulcsot is ő adta magának?

- Igen!

- Ez a férfi kimondottan ebbe a szobába, és ehhez az íróasztalhoz küldte magát?

- Igen.

- Talán valami rejtett rekeszt keresett a fiókban?

-Igen.

- Értem! Nos! Most egy kicsit elbeszélgetünk részletesebben! - felelte a gróf, és közelebb lépett a nőhöz.

A nő azt hitte, hogy a férfi bántani akarja, de az egy ujjal sem nyúlt hozzá. Csak mereven rábámult, és kérdezett.

- Ezt a férfit esetleg Claude Espoir-nak hívják?

- Igen! De kik maguk? Talán rendőrök, vagy ilyesmi?

- Az mindegy! Tehát ezt a férfit, aki ide küldte magát, Claude Espoir-nak hívják, és ebből a házból valami iratokat szeretne megszerezni?

- Igen.

- Magát esetleg szólíthatom Pilarnak is?

A nő megdöbbszent.

- Honnan tudja, hogy ez a nevem?

- Én sok mindent tudok, amire maga nem is gondolna! De én most csak egyvalamire vagyok kíváncsi! Ez a Claude Espoir itt tartózkodik, Clairchamp-ban?

- Nem! Nincs itt! Tegnap óta nem is láttam!

- De szokott vele találkozni?

- Igen. Körülbelül két-három naponta látom.

- S ez a férfi a napokban magára bízott egy fiatal lányt is?

A nő hallgatott.

- Feleljen! Ugye nem akarja büdös, és koszos sitten letölteni az elkövetkezendő öt-tíz évet? Emberrablásért elég szép kis büntetést lehet kapni! Nos?!

- Igen. Van nálam egy lány.

- S ezt a lányt ez az Espoir nevű fickó bízta magára?

- Igen, ő.

- Elmondta magának, hogy ki ez a lány, és hogy miért raboltatta el?

- Igen.

- Pontosabban?

- Elmondta, hogy ő azért vette fel velem a kapcsolatot, hogy segítsen nekem bosszút almi azon az emberen, aki miatt meghalt a bátyám! S elmondta, hogy ez a lány annak a férfinak a lánya. A terve az volt, hogy idecsalja a grófot, és a szeme láttára öli meg a lányát!

Servier még közelebb lépett, és a nő szemébe bámult.

- Maga spanyol, ugye?

- Igen.

- És ezzel az Espoir nevű férfival Spanyolországban találkozott?

- Igen. Egy bárban futottunk össze, és bemutatkoztunk egymásnak S ekkor derült ki, hogy ő ismerte a bátyámat, de elmondta azt is, hogy meghalt, és hogy tudja, ki miatt történt!

- Mi a maga teljes neve?

- Pilar Crusada!

A gróf lassan bólintott.

- Értem! S ez a fickó megígérte magának, hogy segít bosszút állnia azon az emberen, aki a maga bátyjának a halálát okozta?
- Igen. Elhozott ide, Franciaországba, és Marseille-be költöztetett.
- És ő?
- Ő gondoskodott arról, hogy az emberei elrabolják Párizsból ennek a Servier grófnak a lányát, akit arra lehetne felhasználni, hogy a grófnak fájdalmat okozzunk, és olyan helyre csaljuk, ahol már nem ér el a hatalma!
- Él még a lány?!
- Él.
- Biztos?!
- Igen. Espoir azt mondta, hogy várjunk még vele egy kicsit, mert még vannak vele tervei!
- Mennyire ismeri maga ezt az Espoir-t?
- Felületesen.
- És meg is bízik benne?
- Nem is tudom. Talán!
- Maga sohasem gondolkodott el azon, hogy ez az ember miért segít magának? Miért segít elrabolni a gróf nevelt lányát?
- De igen!
- És mire jutott? Talán emberbaráti szeretetből tette ezt Espoir?
- Nem tudom!
- És maga most is biztos benne, hogy ez a barátja igazat mond? Valóban segítő szándékkal teszi azt, amit tesz?
- A nő elbizonytalanodott.
- Nem tudom! Az utóbbi időben vannak kétségeim.
- Valóban? És mitől?
- A kislány miatt! Meg amit elmondott nekem!
- Az elrabolt leány?
- Igen.
- Miket mondott magának?
- Az egyik nap véletlenül elmondtam neki, hogy ki vagyok, és miért raboltuk el őt. S amikor megtudta, hogy mi a nevem, azt mondta, hogy semmi sem igaz abból, amit a bátyámról mesélt nekem a társam.
- Pontosabban mit mondott még?
- Azt mondta, hogy tudomása szerint a bátyám nem is egy becsületes hajós volt, hanem egy bérgyilkos! S akit egy másik ember bérelt föl, hogy megölje Maximilien de Servier grófot! S a bátyám akkor halt meg, amikor a rendőrök elől menekült! A szemembe vágta, hogy ne az ő nevelőapját gyűlöljem, hanem azt a férfit, aki felbérelte a bátyámat, és a végzetébe kergette!
- S most kinek hisz? Espoir-nak, vagy Adéle-nak?

- Nem is tudom! A kislány őszintének tűnt! Én kérdeztem tőle, hogy tudja-e, ki volt az az ember, aki Ruiz-t felbérelte a gyilkosságra?

- S ő?

- Azt mondta, hogy nem sokat tud, csak amit az emberek annak idején Párizsban beszéltek! Annyit hallott, hogy valami katonai vezető volt az, aki lefizette a bátyámat!

- Értem! Nos! Ugye nem szeretne évekre börtönbe kerülni?

A nő ijedten tiltakozott.

- Csak azt ne! Bármire hajlandó vagyok, mindent megteszek, csak hagyjanak futni!

- Valóban?

A nő most már végképp azt hitte, hogy civil ruhás rendőrökkel akadt össze.

- Igen! Ha kell, elvezetem magukat az elrabolt kislányhoz, csak ne csukjanak be!

- Nocsak! És mit mondana majd a társának, ha Adéle-nak nyoma vész?

- Nem tudom! Kezd meginni benne a bizalmam!

- És továbbra is tartja magát ahhoz, hogy megkeresse azt az embert, aki miatt meghalt a bátyja?

- Igen. Bár nem tudom, hogy ezek után mit higgyek! De valami azt súgja, hogy a kislány igazat beszél. S ha így van, akkor megkeresem azt a katonatisztet is, ha kell!

A gróf bólintott.

- Nos! Tudja, Pilar, velem lehet egyezkedni! Maga szépen elvezet minket oda, ahol Adéle-t fogva tartja, én pedig megadom magának annak a katonatisztnek a nevét, akit keres!

A nő zavarodottan nézett a három férfira, de látszott rajta, hogy érdekli a dolog.

- Honnan tudja maga, hogy kiről van szó? Mi a biztosíték, hogy nem csap be?

- A biztosíték? Az én magam leszek!

- Nem értem!

A gróf a nő elé lépett, és a szemébe nézett.

- Az a biztosíték, hogy erről az esetről egészen közelről vannak élményeim! Én vagyok az az ember, akit az a tiszt meg akart öletni! A nevem Maximilien de Servier! Én vagyok az a gróf, akinek a lányát elraboltatta! S én pontosan tudom, hogy ki volt az, aki meg akart öletni engem!

- Maga?!

- Én! Csodálkozik? Arra nem gondolt, hogy eljövök, és megtalálom magát?

- Erre nem gondoltam.

- Azt látom! Nos?! Elvezet minket Adéle-hoz?

- Igen! De tudnom kell azt a nevet! - gesztikulált a nő.

A gróf járkálni kezdett.

- Az imént feltettem magának a kérdést, hogy sohasem gondolkodott el azon, hogy Espoir miért segít magának? Ha eddig nem jött rá a válaszra, akkor én most felvilágosítom az elméjét!

- Mi köze van ehhez a társamnak? Ez a bosszú az én személyes ügyem volt! A gróf a fejét rázta.

- Naivítás ezt hinnie! Ez ugyanis nem így van!

- Hogyhogy?

- Az az ember, akit maga keres, közelebb van, mint gondolná! Valóban egy katonatiszt, pontosabban egy dúsgazdag tábornok, egy márkí volt az illető! A neve Jean Legrand!

- Jean Legrand! - ismételte a nő, hogy el ne felejtse.

Servier folytatta.

- Ez a tábornok évekkel ezelőtt kihasznált, és csalással, hamisítással anyagi csődbe döntött egy egész családot! Majd miután a családfő rájött a ténykedésére, őt is meggyilkolta! Mi a véleménye egy ilyen emberről?

- Ez egy aljas alak lehet!

- Az is! Ez a tábornok évekig becsapott, és kihasznált rengeteg embert, s csak én voltam az, aki rájött a ténykedéseire! Ez volt az az ok, ami miatt meg kellett volna halnom! Erre bérelte föl a maga bátyját, aki emiatt halt meg! Csakhogy a merénylet nem sikerült, és a tábornok lelepleződött! Az igazságszolgáltatás elől elszökött, csak elkobozták a vagyona jó részét, és megfosztották a tábornoki rangjától! Miután megtudta, hogy a leleplezésében is részem volt, úgy gondolta, hogy másképp áll bosszút! S ehhez épp magát használta fel! Felkutatta Barcelonában, előállt egy szép mesével, és mint mindig, mással végeztette volna el a piszkos munkát!

- Mi?! Csak nem...?

- De igen! A maga barátját nem Claude Espoir-nak hívják! Az igazi neve Jean Legrand! Ő az a volt tábornok, aki az egész dologért felelős volt, és felelős most is! Hamis névre csináltatott magának okmányokat, és új életet kezdett! Mivel gyáva ahhoz, hogy személyesen öljön meg, ezért ismét a régi módszerhez folyamodott! Felkereste magát, majd elhintette a meséjét, arra számítva, hogy majd maga a bosszúja indítékával elvégzi helyette a piszkos munkát! S amikor az egész véget ér, Claude Espoir eltűnik a semmiben, hogy új néven ismét feltűnjön valahol! Maga pedig börtönbe kerül, és neki az ujját sem kell mozdítania az egészért!

- A rohadék! Végig ott volt mellettem! Bármikor kinyírhattam volna!

A gróf bólintott.

- Ezt bizony elszalasztotta! De még lesz rá alkalma! Hajlandó elvezetni minket a leányhoz?

- Akkor szabadon engednek?

- Igen! S akkor mehet, és megkeresheti ezt az alakot! Nos?!

- Rendben! Mehetünk! - felelte a nő szokatlan határozottsággal.

Angelo és De Frane közrefogták, Servier pedig mögöttük lépkedett. A csoport elindult lefelé a lépcsőn, végig a hosszú földszinti folyosón, majd kiléptek az udvarra. Hamarosan elérték a kis ösvényt, és jó tíz perc gyaloglás után értek a tanyákhoz. A nő itt a jobbra kanyarodó útelágazás felé mutatott.

- Arra!

A jelzett irányba tovább lépkedtek, és ismét hosszabb gyaloglás következett. Hamarosan feltűnt egy régi, de még lakható állapotban lévő parasztház. Minden ajtaja, ablaka zárva. A nő a fejével intett.

- Ott! - felelte.

- A kulcsot! - nézett rá a gróf.

Pilar bólintott. A zsebében kotorászott, majd kezében megcsillant a kulcs. Átnyújtotta Servier-nek. A férfi átvette, és az ajtóhoz lépett.

Egy nagy levegőt vett, és kinyitotta a lakatot, ami az ajtót zárta. Kitérte az ajtót, de odabent koromsötét volt. A férfi felemelte a földről azt a lámpást, amit a kinyitáskor letett, és körbevilágított a helyiségben. Mindenütt kosz, és mocskok vártak. Az egyik sarokban egy fekvőhely látszott. A gróf közelebb ment, hogy megnézzze. S valóban! Egy ócska ágy volt, rajta pedig összekuporodva egy szakadozott ruhát viselő alak feküdt. A lámpa fényére kinyitotta a szemét, és felemelte a fejét. Adéle volt. Arca sápadt, szeme ijedten pislogott a jövevényre.

- Ki az? - kérdezte riadtan, a lámpa fényétől elvakítva.

- Én vagyok az, Adéle! A nevelőapád!

A lányt ez olyan váratlanul érte, hogy rögtön elsírta magát. Felugrott az ágyról, és a férfi nyakába borult.

- Papa! De jó, hogy eljött értem! Azt hittem, soha nem szabadulok ki innen!

- zokogott.

A férfi teljesen elrészkenyült. Bár csak tizenhárom év volt közöttük, Adéle apjaként szólította őt, és ez a szó váratlanul érte a férfit. Szólni sem tudott, csak szorosan ölelte a leányt, aki alig akarta őt elereszteni, s akinek a könnyei a férfi nyakába folytak. De végül csillapodott az érzelmi láng, és a két ember egymásra nézett.

- Eljöttem érted, Adéle! Hiányoztál! - szólt a férfi.

- Nekem is nagyon hiányzott! - borult a férfi vállára a leány.

Servier felállt, és felsegítette Adéle-t is. A lány megfogta a férfi kezét, és kiléptek a szabadba. Odakint három ember várta őket. Amikor kiértek a holdfénybe, a középben álló Pilar nézte a két embert, a fáradt férfit és a sápadt arcú, riadt tekintetű, vékonyka lányát. Látszott az arcán, hogy sajnálja őket, és tulajdonképpen örül, hogy így alakult. Servier gróf a nő

szemébe nézett, és látta rajta a változást. A két férfihoz szólt.

- Állta a szavát! Én is állom az enyémet! Engedjék el!

Angelo és De Frane eleresztették Pilart, aki maga sem hitte el, hogy szabad.

A grófra nézett, de nem igazán tudta, mit mondjon.

- Én... megyek - mondta végül.

- Menjen!

A nő lassan elindult, és alakját elnyelte az éjszaka.

Huszonhetedik fejezet - Hazatérés

Másnap délután két óra felé járt az idő. Amelie idegesen járkált fel-alá a kastély nappalijában. Az épület most olyan üresnek tűnt, hogy a gróf, Adéle és Angelo nem voltak itthon. A grófné tudta, hogy a férje és barátja hová és miért mentek, s épp ez volt az, ami miatt kissé ideges volt. Tudta, hogy a gróf és De Frane úr valami nyomra bukkantak, de a részleteket azonban nem ismerte, és nem is nagyon akarta firtatni. Tudta, hogy a férjének most minden nyugalomra szüksége van ahhoz, hogy megkeresse Adéle-t. De vajon nem hiábavaló ez a keresés? S vajon ki lehetett ilyen lelketlen, hogy ezt tegye?

Sokféle kérdés megfordult Amelie fejében, de egyikre sem tudott válaszolni. Kilépett a napsütötte teraszra, és próbált erőt meríteni a park látványából. Ekkor kopogtak.

- Tessék! - szólalt meg a nő.

Egy inas lépett be.

- Asszonyom! Megérkezett a kocsi! - jelentette.

Amelie azonnal a folyosó felé sietett.

- Megjöttek? - kérdezte.

- Igen! Pierre De Frane úr kocsijával jöttek!

- És eredménnyel jártak?

- Nem tudom, grófné! Még csak most nyitják nekik a kaput! Nem láttam, hányan ülnek a kocsiban.

- Jól van! - felelte Amelie, lábát egy papucsba bújta és lesietett a kastély lépcsőjén, s megállt a feljáró előtti kis kikövezett járdán, ahová épp ekkor kanyarodott be a hintó. Az inasok már ugrottak is, és nyílt a kocsi ajtaja. Kilépett belőle Servier gróf. A feleségére mosolygott, majd kíségtett a kocsiból valakit. A jövevény Adéle volt, aki kicsit sápadtan, kicsit fáradtan, de mosolyogva szállt ki. Amelie ezt látva nem tudta türtőztetni magát, és odaszaladt.

- Adéle! Hát itt vagy?! De jó, hogy újra köztünk vagy! - nevetett, és átölelte

a lányt.

- De jó itthon lenni! - felelte Adéle, és egy nagyot sóhajtott.

A kocsiból közben kiszállt Angelo és De Frane is, s ők is közelebb jöttek. A grófné mosolyogva nézett a három férfira.

- Örülök, hogy ilyen jó barátok veszik körül Adéle-t és Maximilient!

De Frane meghajtotta magát.

- Mi pedig örülünk, hogy hasznos segítőtársaknak bizonyultunk!

Amelie most a férjéhez lépett. A gróf átölelte a feleségét, aki csöndesen szólalt meg.

- Ön, kedvesem, sokkal többet tett Adéle-ért, mint ami emberileg lehetséges!

A férfi megsimogatta a neje arcát.

- Én csak azt tettem, amit tennem kellett.

- Az a lényeg, hogy nincs semmi baja, Maximilien! És ez a fő!

A férfi megcsókolta a felesége kezét, majd a többiekre pillantott.

- Uraim! Itt az ideje, hogy bemenjünk! Ránk fér egy kis pihenés!

A grófné rögtön igyekezett, hogy segítsen az érkezőknek.

- Jöjjenek fel! Azonnal szolgáltatok fel egy kis forró teát! Jót tesz majd egy ilyen hosszú út után!

A társaság elindult fölfelé. Adéle Angelo-ba karolt, és úgy lépkedett fel a lépcsőn. Mögöttük ment Amelie és De Frane beszélgetve. Csak Servier maradt még egy kicsit. Borzasztóan fáradt volt, bár nem fizikailag, hanem lelkileg fáradt el. De tartotta magát, mert úgy érezte, nem engedheti meg magának, hogy elgyengüljön. S most, hogy hazaért, hullafáradt lett. Nézte a gyönyörű épületet, a parkot, és újból otthon érezte magát. De a gondolatait még helyre kellett raknia. Olyan sok mindent tudott meg az elmúlt pár napban, ami fölött napirendre kellett térnie. Ráébredt, hogy az eddigi nyugalmas napok után ismét elkezdődik ugyanaz, ami az előző évben is. Jean Legrand alakja ismét csak feltűnt, és újból bebizonyította, hogy a legaljasabb emberek egyike. Ismét ugyanaz a cselszövő, számító stílus, mint már annyiszor! Ennek egyszer, s mindenkorra véget kell vetnie! Mert ha nem teszi, ez az ember az egész életüket meg fogja mérgezni! A gróf tavaly óta már úgy érezte, hogy végre el kellene felejtenie Jean Legrand-t, és mindent, amit tett! De rá kellett jönnie, hogy ezt nem teheti! Az ex-tábornok láthatóan nem érdemelte meg, hogy elfelejtsék a tetteit! Most sem érzett semmiféle gátlást, amikor magával vitte Adéle-t! Servier elhatározta, hogy ha teheti, örökre lezárja ezt a témát! Ha ehhez egyikük halála kell, akkor azon az áron is! A gróf épp ilyen dolgon törte a fejét, amikor De Frane a lépcső tetejéről lenézett rá.

- Maximilien! Nem jön?

A gróf bólintott.

- De igen! Megyek! - felelte, majd ő is elindult fölfelé.

Huszonnyolcadik fejezet - A szabadítás története

Este volt már, de a gróf és a felesége még nem aludtak. Csak az ágyon feküdtek egymás mellett, és beszélgettek. Amelie kíváncsi volt rá, hogy férje és barátai hogyan akadtak Adéle nyomára. A férfi pedig tudta, hogy most már nem kell kímélnie asszonyát a részletektől, hiszen Legrand aljas személye most már Amelie előtt is ismert volt. S így a férfi úgy döntött, hogy mindent elmesél neki.

- Honnan tudták meg, hogy Marseille-ben kell keresni Adéle-t? - kérdezte a nő.

A férfi az oldalára fordult, és beszélni kezdett.

- Ez tulajdonképpen egy véletlennek is köszönhető! Amikor Baptiste megtalálta azt a vendéglői nyugtát, amit a rabló vesztített el, Angelóval elindultunk oda, hogy információkhoz jussunk! Angelo a tulajdonostól megtudta, hogy abba a kocsmába jár egy Zsugás nevű ember, aki szinte minden nap ugyanazt fogyasztja, amik azon a számlán voltak elszámolva! Tehát már adva volt a rabló személye! Csak azt kellett kívánni, hogy ez a Zsugás megjelenjen a kocsmában. Az egyik este el is jött. A tulaj jelezte is, hogy ki az! Miután a fickó fogyasztott, és fizetett, elindult hazafelé. Mi Angelóval a nyomába eredtünk, majd egy elhagyott környéken elbeszélgettünk vele!

- És?

- Kinyögte, hogy valóban ő volt az, aki elrabolta Adéle-t, és azt is, hogy megbízásból dolgozott. Egy ismeretlen férfi kereste föl többször is, és először csak kisebb munkákat végeztetett vele. Például hamis úti okmányokat kellett készítenie, egy bizonyos Claude Espoir nevére.

- Ez az Espoir lenne a megbízó? - kérdezte a nő.

- Igen! - bólintott a férfi. - De a munkák nem merültek ki abban, hogy hamis papírokat készítsen! Egy nap ez az ember azzal kereste őt fel, hogy egy nagyobb akcióban kell részt vennie! S ez volt az, amit mi közelről is megtapasztaltunk! Adéle elrablása! Azon az estén, amikor az Operában voltunk, bizony ők is ott voltak! A megbízó megmutatta a Zsugásnak, hogy kit kell majd elrabolnia, és megadta neki a pontos címünket is!

Amelie ideges lett.

- Akkor annak az Espoir-nak tudnia kellett, hogy hol lakunk! De honnan tudhatta?! - kérdezte.

- Onnan, hogy egy ismerős!

- Egy ismerős?! Ez komoly?

- Sajnos igen! Először én sem akartam elhinni, hogy igaz lehet, de amikor utánanéztem a dolgoknak bővebben, rájöttem, hogy nem véletlenül történt így a dolog! A Zsugás elmondta, hogy ezt az Espoir nevű embert többször is látta egy Pilar nevű nő társaságában. A megadott napon, amikor eljött hozzánk, és elrabolta Adéle-t, az volt a dolga, hogy itt pár mérfölddel arrébb, a fourqueux-i útelágazásig elvigye. Ott egy fogat várt, amelyből szintén ez a Pilar szállt ki, és átvette Adéle-t.

- Ki lehet ez a Pilar!

A férfi folytatta.

- Először még én sem tudtam, de mégis az ő személye volt az, ami nyomra vezetett! Emlékeztem ugyanis a Pierre-rel folytatott korábbi beszélgetésünkre, pár héttel korábbról! Abban a beszélgetésünkben ugyanis szóba kerültek a tavalyi sajnálatos események, és Legrand tábornokról kezdtünk beszélgetni. Pierre elmondta, hogy megtudta, mit is csinál mostanában Legrand, hogy kegyvesztett lett. Állítólag Marseille-be költözött, és ott él. Tavasszal viszont vett egy jegyet az egyik spanyolországi hajóra, és elutazott Barcelonába. Amikor néhány héttel később visszatért, egy spanyol nőt is hozott magával!

- Egy nőt?

- Igen! Az elején azt gondoltam, biztosan egy új kaland a számára, de amikor Pierre elmesélte azt az esetet, amikor Pármában véletlenül meglátta Legrand-t, már más lett a véleményem! Egy hónappal később De Frane úr Pármába utazott, és ott véletlenül meglátta a tábornokot. Kíváncsiságból utánaeredt, és érdekes dolgokat tudott meg! Legrand-nak ugyanis külföldön hamis néven van több bankszámlája is, amelyekre átmentette a vagyona jó részét, számítva egy itthoni lebukásra, ami be is következett! Tehát az a vagyon, amit itthon kimutattak, és elkoboztak, közel sem a teljes vagyona! Most is akkora összeg áll a rendelkezésére, amekkorát csak akar! S erről itthon senki sem tud! Ő nyugodtan élédegélhet, anélkül, hogy bárkitől vagy bármitől tartania kellene! Nekem ez már gyanúsnak tűnt, és a kapcsolataim útján utánanéztem a kérdéses pármai bankban az említett napon nyitott számláknak! S ott nem szerepelt Jean Legrand neve! De egy másik ismerős név viszont igen! Azon a napon, amikor Pierre megfigyelte Legrand-t, egy bizonyos Claude Espoir névre nyitottak számlát! Ebből egyenesen következik, hogy ki is az a megbízó!

Amelie eddig szótlánul hallgatta a férjét, de most elsápadt.

- Csak nem megint Legrand?!

- De igen! Ő az! És az a spanyol nő, akit Barcelonából hozott magával, nem más lehet, mint az a bizonyos Pilar, akiről a Zsugás is mesélt! Csakis ő lehet! Bár erre akkor sem volt, és most sincsen közvetlen bizonyítékom!

Ennek ellenére mégis tudom, hogy ő az! Ekkor már tudtuk, hogy a szálak Marseille-be vezetnek! Angelo mellett Pierre is felajánlotta, hogy velünk jön, ugyanis neki, mint újságírónak, vannak tippadói sok helyen, többek között Marseille-ben is! Így tehát odautaztunk, és egy kis nyomozással kiderítettük, hogy hol áll az a ház, ahol nem túl rég még ezt a nőt látták! Odamentünk, és kiderült, hogy az egy bérelhető lakás! A tulajdonos szerint az előző nap költöztek ki a bérlők, egy férfi, és két nő!

- A tábornok, Pilar és Adéle!

- Pontosan! Mi azért bementünk, hogy körülnézzünk, hátha ráakadunk valami nyomra. Az a ház borzalmas állapotban volt, koszos, és bűdös! Egy nyomorult kis szoba volt lakható, benne néhány bútorral, és egy ágygal. Az ablakok be voltak deszkázva, hogy arrafelé se lehessen kiszökni! Végül átnéztük a helyiséget, és két dolog segített! Ráakadtunk Adéle elveszett nyakláncára, amiből megtudtuk, hogy valóban ott őrizték! De nem tudtuk, hogy innen hogyan tovább! Végül a kislány talpraesettsége segített! Pierre észrevette, hogy a kandalló melletti falra van valami írva! Adéle kivett a kandallóból egy széndarabot, és azzal egy segélykérő üzenetet írt a falra! Leírta, hogy ki ő, és hogy elrabolták! Megemléktette még, hogy tudomása szerint másnap átviszik Clairchamp-ba!

Amelie felült.

- De hiszen mi is arrafelé laktunk!

A férfi bólintott.

- Igen! És ismét ez volt az, ami segített őt megtalálni! Az öreg ház, ahol évekkel ezelőtt laktak, már évek óta üresen áll, és én tudtam, hogy senkinek sem jut eszébe ott emberek jelenlétére gyanakodni, ha a többiekkel odamegyünk!

- Elmentek az öreg házhoz?

- Igen! Bementünk az épületbe, és felmentünk az emeleti szobába, ami egykor az édesapjáéké volt. Az az egyetlen szoba, ami lakható állapotban van! Onnan szemmel tarthattuk a környéket, mivel ott csak tanyák vannak, ahol bárkit jól el lehet rejtetni!

- És?

- Már a megérkezésünk éjszakáján események történtek! Mivel nem nagyon tudtunk aludni, a környéket bámultuk. S éjjel egy óra körül azt vettük észre, hogy valaki közeledik a házhoz! Egyenesen a kerítéshez jött, és nem kis meglepetésünkre kulccsal nyitotta ki a kaput!

- Kulccsal? Honnan van ahhoz a házhoz másnak kulcsa?

- Ez rejtély volt, de nem sokáig! Angelóékkal elrejtőztünk a sötétben, és megfigyeltük, hogy mit csinál a jövevény!

- S mit akart ott?

- Felment abba a szobába, amelyikben valamikor az édesapja

dolgozószobája volt. Kutakodni kezdett a fiókokban, valamit keresett. Mi ekkor léptünk közbe. S legnagyobb meglepetésünkre a rabló egy nő volt!

- Egy nő?

- Igen! Pilar személyesen!

- Az a spanyol nő?

- Ó bizony!

- S mit keresett a házban, vagy honnan volt a kapuhoz kulcsa?!

A férfi megsimogatta a feleségét.

- Egy kicsit vele is elbeszélgettünk, és érdekes dolgokat tudtunk meg! Ezt a nőt úgy hívják, hogy Pilar Crusada!

- Crusada? Annak a bérgyilkosnak a rokona?

- Igen. A húga. Nos! Elmondása szerint Barcelonában találkozott azzal az emberrel, aki Claude Espoir néven mutatkozott be neki. Ez az ember közölte vele, hogy a bátyja meghalt. Mivel a nő nem tudta, hogy a fivére mivel foglalkozott, egy becsületes hajósnak hitte. S Espoir, akiről most már tudjuk, hogy Legrand, bemesélte neki, hogy tudja, ki ölte meg a bátyját! És természetesen engem nevezett meg!

- Az a hitvány alak! - mérgelődött Amelie.

- Ugye? A fickó felajánlotta neki, hogy segít rajtam bosszút állnia! Persze valójában füttyölt rá, hogy mi van Pilarral, őt csak az érdekelte, hogy engem megalázzon, és fájdalmat okozzon nekem! Ezért hazudott Pilarnak, és így elérte, hogy a nő megbízzon benne! S így tervezték el Adéle elrablását, akit az én szemem láttára akartak megölni!

- Istenem! Ez a legnagyobb aljasság, amit valaha láttam! - suttogta Amelie.

- Az biztos! Csak nem számoltak azzal, hogy Adéle egy kicsit felvilágosítja Pilar elméjét. Elmondta neki, hogy tudomása szerint Ruiz Crusada bérgyilkos volt, és egy katonatiszt bérelte fel, hogy megöljön valakit! S ha a bátyja haláláért felelős embert keresi, akkor inkább keresse meg ezt a tisztet!

- De hiszen ...

- Pilar nem tudta, hogy az általa ismert Espoir azonos azzal a Jean Legrand nevű tiszttel, aki Párizsba hozta Ruiz-t! Erről mi világosítottuk fel, amikor a régi házban rányitottuk az ajtót!

- S ő?

- Erre dühbe gurult, hogy a társa így átverte! Felajánlotta, hogy elvezet minket a házhoz, ahol Adéle-t fogva tartják, cserébe azt kérte, hogy szabadon eltávozhasson!

- És?

- Állta a szavát! Elvitt minket az egyik tanyára, ott találtunk rá Adéle-ra. Legrand nem volt ott, mert napokkal azelőtt elutazott. S ez jól jött nekünk!

- S önök elengedték azt a Pilart?

- Igen! Én nem akartam becstelen lenni azzal, hogy mégis kiadom a hatóságoknak! Így, szabadon talán még a hasznunkra is lehet! Most, hogy megtudta, valójában ki is az ő társa, talán elteszi láb alól! S akkor végre mindenkinek nyugta lesz!

Amelie a férjére nézett.

- S nem lehetne erről felvilágosítani a hatóságokat?

A férfi megrázta a fejét.

- Semmi értelme! Nincs semmilyen kézzelfogható bizonyítékunk Legrand ellen! Ezek a bíróság előtt nem álmák meg a helyüket!

- Az igaz! És most? Tovább kell rettegnünk, hogy ez az ember mikor lép valami aljasat?

- Sajnos igen! Bár az az előnyünk, hogy most már jelentős információkkal rendelkezünk róla, és Pierre-rel megbeszéltük, hogy mindig egyeztetjük az információinkat! Neki az újságírás miatt vannak informátorai, nekem pedig az üzleti ügyeim miatt! S ha ezt a kettőt összeadjuk, talán elég lesz ahhoz, hogy figyelemmel kísérjük Legrand tevékenységét!

- Remélem, így is lesz! - sóhajtott fel a grófné.

- Ne aggódjon, kedvesem! Ennyi rossz után csak jó jöhet!

- Az igaz! - felelte a nő, és átölelte a férjét a szoba sötétjében.

Huszonkilencedik fejezet - Újrakezdés

Az elkövetkező egy hét azzal telt, hogy a család mindenben segítette Adéle-t, hogy túljusson azon a traumán, ami az elrablásakor, és a fogva tartásakor érte őt. A leány eleinte nem nagyon mert kimenni a házból, de lassan kiengedett ez a félelme, hiszen mindig mellette állt valaki! Hol Amelie, hol a gróf, s persze Angelo is! Ő volt az, aki a legtöbb időt töltötte vele. Mivel a leányt sohasem hagyták egyedül, mindig volt mellette valaki, biztonságban érezte magát. És a leány ezen a héten jutott el lélekben odáig, hogy most már ténylegesen családjának érezte a többieket. Amelie úgy állt mellette, mintha a nővére lett volna! Mivel Adéle-nak nem voltak testvérei, nagyon sokat jelentett neki a grófné barátsága. A lány most már végre tudta szeretni a grófot is, nem csak tisztelni. Az, amit a férfi érte megtett, mindennél többet jelentett Adéle számára. Örökbe fogadta, és nemcsak kötelességből! Amikor bajba került, mindent félretéve érte sietett! Ez több, mint amit várt. Érezte, hogy szeretik őt, és befogadták. Tudta, hogyha bármi baja lenne, a többiekhez mindig fordulhat. S ahogy ez az egy hét eltelt, Adéle lelke megnyugodott, és egyre jobban szerette a családját! Külön örömet jelentett számára, hogy Angelo is mindig mellette állt, és Adéle-nak már egy

szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy igent mondjon-e néhány hónap múlva.

Miután a viharfelhők eloszlottak, az élet visszatért a maga rendes ütemébe. Mivel közeledett Antonio Montero és Christine Raquin eljegyzési bálja, ez az esemény napi témává vált, és megkezdődtek az előkészületek az ünnepségre. S ez az esemény ismét lehetőséget adott Adéle-nak arra, hogy valamivel lekösse a figyelmét. Kissé izgult a bál miatt, hiszen nem volt jó táncos, csak néhány alapvető lépést ismert. Attól félt, hogy lebögg a népes társaság előtt, ha kiderül, hogy nem tud táncolni. De emiatt nem kellett aggódnia! A gróf és Amelie vállalták, hogy mindenre megtanítják. S így aztán minden napra jutott egy kis tánclecke. De szerencsére a lány jó tanítványnak bizonyult, és gyorsan haladt a tanulásban. S ahogy érezte, hogy egyre könnyebben megy, úgy nőtt meg az önbizalma is. S a vége felé már nagyon élvezte a dolgot. Jókedvű lett, és sokat nevetett. A többiek, akik ezt szerették volna elérni, elégedetten látták, hogy Adéle végre ismét boldog! S ez mindhármuknak nagyon sokat jelentett. Amikor eljött az a nap, amikor Adéle már nyugodtan mert emberek közé menni, a lány úgy érezte, muszáj egy kicsit kettesben lennie a nevelőapjával, hogy végre úgy jól kibeszélhessék magukat. Amióta a lány a családhoz került, még sohasem volt rá alkalom, hogy egy jót beszélgessenek. S a férfi igazán sokat megtett érte. Másnap kimentek a Bois de Boulogne parkjába, ahol nyugodtan lehetett sétálni és beszélgetni. Ez az erdős, parkos, kisebb tavakkal tarkított terület olyan nyugalmat árasztott, amiért az emberek szívesen jártak erre.

Adéle és a gróf is elindultak a parkban lévő kis sétányokon, ahol mások is jártak, de ők most nem zavartak senkit. A leány a nevelőapjába karolt, és úgy lépdelt a csöndes parkban. Adéle a férfira emelte a tekintetét.

- Nem is tudom, hogyan kezdjem! Nekem elmondhatatlanul sokat jelent, hogy eljött értem, és hogy egyáltalán úgy törődik velem, ahogy eddig senki. Még csak köszönetet sem tudtam mondani!

A férfi visszanézett a leányra.

- Én nem azért kutattam utánad, hogy ezért köszönetet várjak. Számomra az a legfontosabb, hogy körülöttem mindenkit boldognak lássak. Most már te is a családhoz tartozol, és szeretném, ha te is boldog lennél! Sajnos vannak dolgok, amik fölött nincs hatalmunk, és akármennyire is szeretnénk elkerülni, mégis bekövetkeznek. Neked a sors eddig nem adott olyan életet, amilyet megérdemelnél! Egy részeges és erőszakos nevelőapa mellett pokoli lehetett élni! S akkor még nem is beszélünk a kocsnáknak fetrengő részegekről, és az erőszakoskodó Mercantiról. Egy ilyen lány, mint te, nem ezt érdemli! Neked az kell, hogy boldog és kiegyensúlyozott életed legyen! S ugyanez áll Angelo-ra is! Ő a barátom, és látom, hogy mennyit jelentesz neki! S ha én bármit is tehetek azért, hogy ti boldogok legyetek, akkor miért

ne cselekedjem?

Adéle elmosolyodott.

- Örülök, hogy ön lett a nevelőapám, Maximilien! Csak még mindig szoknom kell, hogy nem egy kis cseléd vagyok, aki engedelmeskedik a gazdájának.

- Hát persze! Értelek! Már majdnem egy éve dolgozol a háznál, és én eddig a ház ura voltam, a gazdag és nagy hatalmú gróf. De emiatt ne legyen kisebbségi érzésed! Nyugodtan beszéljess velem, amikor csak akarsz, és akkor szólítasz meg, amikor jólesik!

- Köszönöm! - felelte Adéle.

- Nem kell megköszönnöd. Tudod... a legtöbb gazdag embert a legkevésbé sem érdekli, hogy mi történik az alkalmazottaival, nekik csak az a fontos, hogy maximálisan elvégezzék azt a munkát, amit a főnökük elvár!

- És ön miért nem így tesz? - kérdezte a lány.

A férfi elnevette magát.

- Nem is tudom! Lehet, hogy gazdag vagyok, de lélekben mindig is egy kisember maradtam! Ki tudja?

Adéle egy kis ideig hallgatott, majd ismét a férfira nézett.

- Bocssásson meg, hogy visszatérek az elbrátlásomra, de még mindig nem értem, hogy miként találtak rám?

A férfi a lányra mosolygott.

- Kellett hozzá egy kis nyomozás, egy kis szerencse, és a te lelkirod is!

- Az én lelkirodöm? Nekem olyan talán nincs is? A fogságom alatt végig azt hittem, hogy az lesz az utolsó napom. Azt vártam, hogy mikor jön valaki, hogy megöljön. Csak az a spanyol nő volt ott, aki állandóan engem felügyelt!

A férfi a lányra nézett.

- Hogy tudta meg, hogy az a nő Ruiz Crusada húga? - kérdezte.

- Az egyik délután, amikor eljött, hogy megnézzem, szótárszba keveredtünk, és véletlenül kikutyogta. Úgy tudta, hogy a bátyja egy rendes ember volt, akit ön ölt meg. Hogy ezt ki mesélte be neki, azt nem tudom. Erre én felvilágosítottam róla, hogy nem úgy van az. Elmondtam, amit tudtam. Azt, amiről annak idején az újságok cikkeztek. Hogy Ruiz Crusada egy bérgyilkos volt, akit valami magas rangú katonatiszt bérelt föl, hogy ölje meg önt.

- S ő?

- Először nem akart hinni nekem, de én kitartottam a mondanivalóm mellett! Elmondtam, hogy ez a tiszt gyűlölte önt, és ezért bérelte föl az ő bátyját! S a halálát nem ön okozta, hanem az, amikor a rendőrök elől menekült. S ha mindenáron gyűlölni akar valakit, akkor ne önt keresse, hanem azt a másik férfit.

A férfi a leányra mosolygott.

- Ügyes voltál, Adéle! Büszke vagyok rád!

- Köszönöm! - mosolygott vissza a lány.

- Hogy jutott eszedbe, hogy a szédarabbal a falra írd? - kérdezte a férfi.

- Megtalálták az üzenetet? - csodálkozott Adéle.

- Hát persze! Tulajdonképpen annak köszönhetjük, hogy rád akadtunk! Amikor eltűntél, Angelo-val lenyomoztuk a rabló személyét, és az egyik este az utcán elkaptuk! Kiszedtük belőle, hogy ki bérelte föl erre a munkára! Miután vallott, utánanéztünk annak az embernek is, akit megadott megbízónak!

- Valóban?

- Persze! De kiderült, hogy az a név, amit a megbízó visel, tulajdonképpen nem az igazi neve, csak egy álnév, amit hamis iratokkal igazol. Miután tovább nyomoztunk, rájöttünk, hogy ki is ez a megbízó?

- Erre én is kíváncsi lennék! Többször is hallottam egy férfihangot a házban, de egyszer sem láttam őt szemtől szemben! Vajon miért?

- A válasz egyszerű! Azért, mert megismerted volna!

- Igazán?

- Igen! Az az ember, aki az egészet kitervelte, nem más, mint az a katonatiszt, aki a tavalyi merényletet is szervezte ellenem, s akiről te Pilarnak is beszéltél!

- Ez igaz?! Akkor az a nő hogyhogy épp vele szövetekezett?

- Azért, mert nem tudta, hogy az az ember, akit ő Claude Espoir néven ismer, az az a férfi, akit tulajdonképpen meg kellene ölnie! Mint tudod, ez a bizonyos katonatiszt egy régi összeütközésünk miatt halálosan gyűlöl engem, s mivel a tavalyi merénylete nem sikerült, úgy döntött, hogy más eszközökhöz nyúl! Elutazott Barcelonába, és felkereste Ruiz Crusada családját. Bemesélte nekik, hogy a fiuk miattam halt meg, arra számítva, hogy a bosszúra szomjas család majd helyette elvégzi a piszkos munkát! Ezért hozta magával Pilart, és hogy nekem lelki fájdalmat okozzanak, elraboltattak téged! Ám egyvalamivel nem számoltak! Azzal, hogy te ott, Marseille-ben elmeséled a nőnek az igazat. Pilar bizalma kezdett meginogni! Mi közben lenyomoztuk, hogy melyik házat bérelték a városban, és a többiekkel odasiettünk. De már nem találtunk a házban senkit, mert elővigyázatosságból az elrablóid mindig változtatták a helyüket. Szerencsére neked volt annyi lélekjelenléd, hogy amikor meghallottad, hogy másnap elmentek, a falra írtad azt az üzenetet! Ezt mi megtaláltuk! S onnan már tudtuk, hogy Clairchamp-ba kell mennünk!

A leány a férfira pillantott.

- De ott sem lehetett könnyű azt az egy házat megtalálni.

- Valóban! De volt egy előnyünk! Clairchamp-ot én fiatalabb koromból

ismerem. Van ott egy régi ház, ami egykor Amelie családjáé volt. Ez a ház most üres, bár az én tulajdonomban van. Mivel már évek óta üresen áll, senki sem gyanakodhatott arra, hogy ott három ember meghúzza magát. Mi Angelo-val, és De Frane úrral ott telepedtünk le, s figyeltük a környéket. És itt jött a szerencse! Még aznap éjjel lecsaptunk Pilarra! S végül egyezséget kötöttünk vele. Ő elvezet minket hozzád, és én pedig megadom neki annak az embernek a nevét, akit keresnie kell, és szabadon engedem.

- Belement?

- Igen! Mint már mondtam, korábban meginogott a bizalma a társában, ami a te mesédnek köszönhető! Elmeséltem neki, hogy a gyűlölt ember közelebb van hozzá, mint azt gondolta volna! Felfedtem neki az igazságot, és erre rögtön ráállt az alkura! Elvezetett hozzád, és a többit már tudod!

A lány a férfit mosolygott.

- Köszönöm, Maximilien!

- Ne köszönj semmit! Csak legyél boldog!

- Most már az vagyok! Csak attól tartok, hogy ez az ember még mindig próbálkozni fog!

- Ez lehet, de talán mégsem! Ha szerencsénk van, Pilarral egymásnak ugranak, és kinyírják egymást!

A leány bólintott.

- Talán! De a rossz pénz nem vész el!

- Ez igaz! De ezzel most nem kell törődnöd! Csak arra gondolj, hogy jókedvű légy! S ha eljön a szeptember, megtehetitek az első lépést afelé, hogy Angelo-val boldogok legyetek! És én így akarlak átadni neki!

A leány elmosolyodott.

- Szeretném, ha így lenne!

- Így lesz, majd meglátod!

Adéle elnevette magát.

- Azt hiszem, mostantól ismét megsűrűsödnek a programok! Hamarosan itt lesz Antonio úr, és Christine kisasszony eljegyzési bálja!

- Ez bizony így van! Ha odamegyünk, ott aztán tényleg szépnek kell lenned! Hadd irigykedjen az a sok kikent úrinő!

- Gondolja, hogy irigykedni fognak?

- Miért ne, ha teszünk róla? Az biztos, hogy sokat fognak rólad, vagy rólunk beszélni! Ez egy kicsit nehéz lesz, mert sok közöttük a sznob alak, aki a kákán is csomót keres. De ne aggódj! A sunyi alakok mindig is meglapulnak a háttérben! Az igazi barátok pedig kedvelnek majd téged.

Adéle a férfit emelte a szemét.

- Én is emiatt aggódom! Biztos sokan fogják találgatni, hogy ki és mi vagyok? Ha megtudják, hogy ki voltam előtte, biztos kinéznek majd maguk közül!

- Nem fogják megtudni! - felelte Servier. - Még a legközelebbi barátaim sem tudják, hogy ki vagy! Nehogy azt hidd, hogy az előkelőségek egy-egy partin pont az alkalmazottakat nézik! Egyébként is, ezzel az új frizurával, az új ruhában, kalappal a fejedben, és kisminkelve teljesen más embernek tűnsz! S hidd el nekem, nem azt fogják találgatni, hogy ki ez a kis cseléd lány, hanem azt, hogy ki ez a szép grófkisasszony! Eszükbe sem fog jutni, hogy mást feltételezzenek! Különösen azok alapján nem, ahogyan a Servier nevet ismerik! S a végén mindenki Angelo-t fogja irigyelni, hogy hamarosan ilyen csinos lányt fog az oltárhoz vezetni!

- Ez megnyugtató, de olyan kellemetlen, amikor egy ilyen bálon a jövődő kézfogókról beszélgetnek, mindig úgy beszélnek erről, mint egy üzleti ügyről. Többször is hallottam, ahogy azt tárgyalják, ki mennyi hozománnyal járul hozzá a házassághoz. Ez több dolog miatt is kellemetlen számomra! Én nem szeretnék méltatlan lenni önhöz, Maximilien! Nincs semmim, amit adhatnék! Angelo-nak már van vagyona, de én nem akarok ingyenélőnek tűnni, sem az ön szemében, sem pedig Angelo szemében!

A férfi megállt, és szembefordult a lánnyal.

- Jaj, kislány! Emiatt nem kell, hogy rosszul érezd magad!

Adéle lehajtott a fejét.

- De eddig mit adtam én önöknek? Csak fájdalmat, és aggodást!

A férfi magához ölelte Adéle-t.

- Ó, te kis buta! Nem az számít, hogy mit adtál! Nekünk többet ér az, hogy itt vagy, és élsz! Nekünk, az egész családnak az lesz a te értéked, hogy élsz, és boldog vagy! Amiatt ne aggódj, hogy esetleg méltatlanul kapod meg azt a vagyonrészt, amit neked akarok adni, mert most már a lányom vagy! És én azt akarom, hogy elfogadd! És ha utána hozzámész Angelo-hoz, akkor tényleg boldog emberként élheted le az életedet!

Adéle-t kimondhatatlanul boldog érzés járta át. Egészen átadta magát annak az érzésnek, hogy most már neki is van apja, és családja. Szorosan odabújt a grófhhoz, mert biztonságban érezte magát mellette.

- Köszönöm! - felelte csöndesen.

A férfi továbbra is átölelve tartotta a lányt, és úgy szólt hozzá.

- Én köszönöm! - felelte.

- Mit?

- Amikor rád találtam, apának szólítottál. S az nekem nagyon jól esett.

- Nekem is jól esett kimondani.

Harmincadik fejezet - Sabine és Pierre teóriája

Pierre De Frane elgondolkodva ült a fotelben. Maga elé bámult, mintha ott sem lenne. A feleségének, Sabine-nak feltűnt, hogy a férfi nagyon mélyen elgondolkodott valamin. Rá is kérdezett.

- Nagyon elgondolkodott, Pierre! Mi az, ami ennyire leköti a figyelmét? - nevetett a férfit a nő.

A fiatal újságíró felpillantott.

- Csak néhány különös dolgon járt az agyam, és van egy megérzésem, ami megmagyarázna minden furcsaságot, ami ez elmúlt egy évben történt.

- Mire gondolsz?

A férfi a nejeire tekintett.

- Emlékszik még arra a beszélgetésünkre, tavalyról, amikor ön elmesélte, milyen furcsa dolgot vett észre az esküvőnkön, Servier gróf megérkezésekor?

- Arra gondol, Pierre, amikor észrevettem, hogy Amelie elsápadt, és majdnem összeesett?

- Igen! Akkor még nem tulajdonítottam neki olyan nagy jelentőséget, de ma már másképp látom a dolgokat! A furcsaságok ezzel még nem értek véget! Emlékezzen rá, Sabine! Amíg Servier gróf úr meg nem jelent Párizsban, addig Amelie mindig szomorú, és búskomor volt. S attól kezdve, hogy a gróf felbukkant, Amelie teljesen megváltozott!

- Ez igaz! - bólintott Sabine. - Onnantól kezdve teljesen más lett!

- Na ugye?! És ön nem furcsállotta ezt?

- De igen! Csak az az igazság, hogy nem nagyon érdekelt a miéértje! Örültem, hogy Amelie végre boldog!

- Ez igaz! Csakhogy utána történt még néhány érdekes dolog, ami állandóan foglalkoztat. Én a kezdetek óta éreztem, hogy Jean Legrand tábornok és Servier gróf között valami ellentét feszül! Akkor ezt betudtuk annak, hogy a dolog Amelie miatt van! Mindkét férfi az ő kegyeire pályázott, és ez ellenségekké tette őket! De engem sehogy sem hagyott nyugodni az a gondolat, hogy nem ez az igazi ok!

- Mire gondolsz? - nézett a férjére növekvő érdeklődéssel Sabine.

- Arra, hogy ez a kettejük között lévő gyűlölködés nemcsak Amelie miatt lehetett!

- Hanem?

Pierre próbálta összeszedni a gondolatait.

- Először nem tudtam, hogy mit gondoljak. De aztán jöttek sorra az események. Feltűnt, hogy Maximilien és Amelie úgy néznek egymásra, mintha már évek óta ismernék egymást.

- Az lehetetlen! - felelte Sabine. - Hiszen csak tavaly futottak össze a mi esküvőnkön!

- Nem olyan biztos ez! Én úgy gondolom, hogy ők már régebből ismerik egymást, csak erről valamilyen oknál fogva nem beszélnek!

- Gondolja?

- Igen! S egyre inkább ez a meggyőződésem! Akkor kezdett a dolog megérni bennem, amikor a gróf elkezdte a magánnyomozást a Guillaume de Flore ügyben!

- Mi ebben olyan furcsa?

- Kedvesem! Gondolja, hogy egy szerelmes férfi segít a szíve hölgyének tisztázni az előző vőlegényét? Pont egy olyan embert, aki a vetélytársa is lehetett volna? Ez nem valószínű!

- Ez igaz. De akkor miért?

- Erre a választ talán a későbbi események adhatják meg! Nézzük csak meg, mi is történt utána! A gróf házában töltött délután folyamán kiderül, hogy egykor volt három ember, akik Maximilien elmondása szerint undorító csapdát állítottak neki, ami majdnem az életébe került! Emlékszik erre, Sabine?

- Igen! Most, hogy mondja!

- Igaz, hogy a gróf nem tért ki a részletekre, de talán volt is rá oka! S vajon mi lehetett az az ok? Talán az, hogy valami miatt titkolnia kellett ezeket a dolgokat!

- De miért? Nem azt mondta, hogy akkor, hogy esze ágában sincs lelepleznie őket?

- Azt mondta, mert akkor még úgy gondolta. De közbejött valami!

- Micsoda?

- Hamarosan megtudta, hogy régi ellenségei ismét terveznek valamit, és tudomására jutott az ellene készülő merénylet terve!

A nő elcsodálkozott.

- Csak nem Legrand tábornokra gondol?

- De igen! Pontosan rá! Ezért mondtam önnek korábban, hogy Maximilien és Legrand már régóta ismerik egymást, és van közöttük valami halálos ellentét!

- Ó lenne az egyik azok közül, akiket említett?

- Igen! És a merénylet megghiúsulása után mi történik? A kamarában elindul az etikai vizsgálat a tábornok ellen! És ott mi derül ki?! Az, hogy Legrandnak már korábban is volt két társa, akivel különféle bűncselekményeket követtek el! Tönkretettek egy családot, elsikkasztották a Galoire vagyont, és meggyilkolták Julien urat is! Akárhogy is számoljuk, Legrand, Belloc és Subiat az három ember! S már meg is van az a három illető, akikről Maximilien beszélt!

- Tényleg! De hogy kapcsolódik ő ide?! - csodálkozott a nő.

- Egyszerűen! Gondoljon csak vissza a kamarai tárgyalásra, Sabine! Ott elég sok kényes dologra is fény derült! Subiat leveléből megtudhatta mindenki, hogy annak idején hogyan csalták csapdába aljas módon Amelie korábbi vőlegényét, Guillaumet de Flore-t! Kiderült belőle, hogy Legrand és Subiat kémkedéssel pójtjövendőt kerestek! Aztán megtudtuk, hogy miként sikkasztották el Galoie úr pénzét, és hogyan ölték meg! S amikor az ügy már a tetőpontjához ért, akkor megjelent a színen pénzügyi szakértőként Servier gróf úr! S ezek a dolgok érdekes módon, mind egyszerre derültek ki! Vajon miért?

Sabine széttárta a karját. A férfi azonban válaszolt helyette.

- Azért, mert valaki gondoskodott róla, hogy kiderüljön! S ez pedig Servier gróf volt!

- Azt mondja, Pierre, hogy a gróf mindenről tudott, és amikor jónak látta, kitergette a szennyeset?

- Pontosan!

- De miért tette ezt?

- Talán mert volt mit visszaadnia ennek a három embernek! Nem véletlenül vette meg a régi Galoie házat! Tudta, hogy hová kell mennie, és mit kell ott keresnie! Tudta, hogy hol tárolta Galoie úr a titkos iratait! S ő megkereste, hogy ezzel bizonyítékot szerezzen Legrand és Belloc ellen!

- Honnan tudta volna?

- Talán onnan, hogy már járt ott régebben is! Csak akkor még nem így nézett ki, és nem így hívták!

- Micsoda?

A férfi a feleségére nézett.

- Mi van, ha Guillaume de Flore nem halt meg?

Sabine arca olyan csodálkozó kifejezést öltött, amit leírni nem lehet.

- Lehetséges volna? - kérdezte.

De Frane bólintott.

- Igen. Ez mindent megmagyarázna! Ki tudja hogyan, de túlélte a vihart, és valahogy eljutott külföldre! Ott nem lehetett nehéz dolga, hiszen tudomásom szerint több nyelven is beszélt. S mivel jól értett az üzlethez is, gondolom kezdetben kisebb dolgokkal üzletelni kezdett. Aztán nyilván egyre nőtt a vagyona, és végül óriási tételek kerültek elő! Pár év alatt összeszedett egy óriási vagyont, amivel akár új személyazonosságot is vehetett magának! S amikor elérkezett a megfelelő idő, visszatért Franciaországba! Úgy érezte, hogy bemocskolták a nevét, és mindenképpen tisztára akarta mosni! S mivel nagyon is jól tudta, hogy kik akarják a vesztét, gondoskodott róla, hogy a közelükben maradjon!

Sabine bólintott

- S ott kellett hagynia a szerelmét, Amelie-t is, akinek pont az a Legrand udvarolt, aki az ő vesztét okozta!

- Erről van szó! S mivel a gróf korábban tudott a tábornok és a kapitány kémkedéseiről, most előkerítette a korábban megszerzett és elrejtett bizonyítékot! Ez a teória mindent megmagyaráz! Ezért sápadt el Amelie az esküvői bálon! Megrendült, mert a jövevényben felismerte a halottnak hitt vőlegényét! S mikor már fel tudta dolgozni, boldog lett, mert úgy érezte, hogy az elveszett boldogsága visszatért! De ott volt még a három gazember! Nem tudni, hogy Legrand felismerte-e a grófban az egykori vetélytársát, de már csak az a tény, hogy Amelie a gróft választotta, már az is elég volt arra, hogy ismét ellenségekké váljanak! Legrand-t sértette a gróf jelenléte és sikere Amelie-nél, míg Maximilien-t dühítette, ahogy annak idején elbántak vele! S mivel tudott a kémkedésről is, nyilván gyanította, hogy a Galoire vagyon eltűnésében is szerepük lehetett! S amikor már mindenről tudomást szerzett, kénytelen volt leleplezni ezeket az alakokat, hiába is tervezte az elején másképp! Amikor megtudta, hogy a tábornok Crusada révén merényletet tervez ellene, betelt a pohár! És a gróf lépett!

De Frane befejezte. Sabine elgondolkodva nézett maga elé, majd a férjére pillantott.

- Ön erre mikor jött rá, Pierre?

- Most, pár napja.

- Hogyan?

- Ehhez némileg köze van a marseille-i utazásomnak is.

- A mostani útnak?

- Igen.

- Csodálkoztam is, hogy miért nem árulja el, miért utazik el! Csak annyit felelt, hogy fontos ügyben!

- Persze, mert akkor úgy álltak a dolgok, hogy nem beszélhettem róla.

- És most?

- Most már igen. Az az ügy, ami miatt el kellett mennem, azért volt bizalmas, mert egy ember élete forgott kockán. Pár napja különös dolog történt a gróf birtokán. Egy álarcos ismeretlen behatolt a kastély kertjébe, leütötte a gróf intézőjét, és elrabolta Maximilien nevelt lányát, Adéle kisasszonyt.

- Elrabolták?

- Igen!

- S akkor miért nem szóltak a rendőrségnek?

- Mert nem lehetett! A rabló egy cetlit hagyott a helyszínen, amiben tudatta a gróffal a szándékait! Egy nagyképű, lekezelő hangnemben írott levél volt, amely arról tájékoztatta Maximilien-t, hogy a lányát azért rabolták el, hogy neki fájdalmat okozzanak! S a levél írója azt is kilátásba helyezte, hogy

megöli a lányt, és a holttestét ládában elküldi a grófnak!

- Te jó Isten!

- Látja, Sabine! Ezért nem szólhattunk a hatóságoknak, mert a levél írója azt is kikötötte, hogy ha a rendőrség nyomozást indít, azonnal megöli a lányt, így aztán magunknak kellett kézbe vennünk a nyomozást! S ez az ügy összekapcsolódik azzal, amiről korábban beszéltem.

- A Guillaume de Flore ügy?

- Igen. A nyomozás során véletlenül megtudtam egy érdekes dolgot. Miután Jean Legrand-t megfosztották a címeitől, és a vagyonától, megszökött, odaköltözött Marseille-be. Ott él a mai napig is. Véletlenül a tudomásomra jutott, hogy több külföldi bankban hamis néven bankszámlái vannak, amelyeken hatalmas vagyont halmozott fel!

- Kimentette a vagyonát?

- Pontosan! Itthon hiába fosztották meg a vagyona jó részétől, a külföldön tartott bankbetéteiből rengeteg pénze van még! Ezeket Claude Espoir néven veszi igénybe, amit hamis papírokkal igazol! S ez az információ segített megtalálni Servier elrabolt lányát! A rabló, aki egy felbérelt ember volt, a rablás helyszínén elhagyott valamit, amivel azonosíthatóvá vált! S amikor Angelo és Maximilien megkeresték, mindent bevallott! Elmondta, hogy a megbízója egy bizonyos Claude Espoir nevű ember!

- Jean Legrand?!

- Hát persze! Mivel a tavalyi gyilkossági kísérlete kudarcot vallott, most újra elérkezettnek látta az időt, hogy lépjen! Most már nem csak megölni akarta a vetélytársát, hanem fájdalmat is akart neki okozni! S ehhez jó eszköz volt Adéle! Elraboltatta, hogy utána megalázhassa a lányt, és vele együtt Maximilien-t is! De elkövetett egy hibát! Büntársaként felkutatta Ruiz Crusada húgát, akinek bemesélte, hogy a bátyja halálát Maximilien okozta. De nem számolt azzal, hogy Adéle is elmondja a nőnek a saját verzióját! S ez a történet jóval hihetőbb volt, mint a tábornoké! Mi úgy találtunk rájuk, hogy Adéle egy segélykérő üzenetet hagyott abban a házban, ahol napokig tartották! Miután őt máshová vitték, mi hiába kerestük fel azt a házat, őt nem találtuk! De ráleltünk az üzenetre, amit a falra írt egy széndarabbal. Megtudtuk, hogy Clairchamp-ba vitték.

- De hiszen ott laktak Galoire úrék is!

- Így van! Ott áll a régi házuk is! S én ott jöttem rá, hogy kit is rejt valójában Servier gróf álarca! Megbeszéltük, hogy ott szállunk meg, abban az üres, öreg házban. S amikor bementünk, a grófban megváltozott valami.

- Micsoda?

- Látszott rajta, hogy felzaklatja a ház látványa, és a gondolatai a múltban járnak. Amikor a házról beszélt, úgy tűnt, mintha már évek óta ismerné ezt a helyet! Nem keresgélt, mindig mindenről pontosan tudta, hogy hol van!

- Mert Guillaume de Flore-ként már járt ott korábban!
  - Igen. S amikor ott ültünk, és beszélgettünk, a szavaiból éreztem, hogy fél, hogy megint elveszíthet valakit!
  - A nevelt lányát!
  - Igen. Láthatóan nagyon megszerette, és aggódott érte! S ismét láttam a szemében azt a tüzet, amit akkor vettem észre, amikor a tábornokkal beszélt korábban.
  - Ezt én is észrevettem. S végül hogyan találtak rá Adéle-ra?
  - Szerencsénk is volt. Abban a házban még valószínűleg rejtőznek értékes iratok, amelyekről senki sem tudja, hogy hol lehetnek! Miután a kamarai ülésen kiderült, hogy Maximilien Galoire úr egykori dolgozószobájából halásztta elő a bizonyító papírokat, nyilván Legrand-nak is megmaradt a fejében. S most szeretné őket megszerezni! Az éjszaka folyamán a házhoz küldte ezt a spanyol nőt, a Pilart, hogy keresgéljen a dolgozószobában papírok után. Nyilván azt hitték, hogy a ház üres, hiszen hat éve senki sem lakja. De tévedtek! Mi ott voltunk, és jól láttuk, ahogy közeledik a jövevény! Bement az egykori dolgozószobába, és a régi íróasztal fiókjában keresgélt. Mi ekkor léptünk közbe. Megtutuk, hogy miért történt ez az egész rablás. S mi akkor világosítottuk fel, hogy valójában mi is történt a bátyjával, és felfedtük előtte a társa valódi kilétét. Erre rögtön más irányból kezdett fújni a szél! A nő ígéretet tett rá, hogy elvezet minket Adéle kisasszonyhoz, ha cserébe szabadon engedjük!
  - S önök?
  - Mi belementünk. Ő pedig állta a szavát. Elvitt minket ahhoz a tanyasi házhoz, ahol a lányt őrizte. Mivel Legrand nem volt sehol, vele nem tudtunk, és a mai napig sem tudunk mit kezdeni! De a nőt elengedtük, hátha esetleg megkeresi, és helyettünk is elintézi! S akkor mindenkinek könnyebb lesz!
- Sabine a férjére nézett.
- Mennyire vakok vagyunk mi, Pierre. Éljük az életünket, miközben fogalmunk sincs arról, hogy mennyi minden történik körülöttünk. Soha nem vettük észre a grófon, hogy miket él át! Azt hittük, hogy ez az ellentét közte és a tábornok között csak Amélie-ről szól, miközben annál sokkal mélyebben gyökerezett!
  - Így van! Ő tudta, hogy kik húztak csőbe, tudta, hogy kik tették tönkre Galoire úr vállalatát, de nem beszélhetett róla!
  - Miért nem?
  - Gondoljon csak bele, Sabine! Amélie egész idő alatt barátjának tekintette Legrand-t, mert fogalma sem volt róla, hogy ő tehet Guillaume elítéléséről, a Galoire vagyon elsikkasztásáról, és Julien úr haláláról is! Vajon mit érzett volna Amélie, ha a gróf mindezt egyszerre rázúdítja? Lehet, hogy annyira

összetörik, hogy soha nem áll talpra! És akkor nincs boldogság! Nincs semmi!

- Ez igaz - felelte a nő. - Maximiliennek ez nagyon nehéz időszak lehetett, pedig a legkisebb jele sem látszott.

- Úgy van! Tudja, szívem, engem nem érdekel, hogy ki ő, vagy ki volt azelőtt. Én úgy kedveltem meg őt, ahogyan most ismerem! És én örülök, hogy a barátomnak mondhatom őt! Láttam rajta, hogy egy becsületes ember, láttam, ahogy magához ölelte a nevelt lányát, akit pedig nem is olyan régen ismerhet, aki eddig neki egy idegen volt! Láttam azon, ahogyan a feleségét szereti, ahogyan bánik vele, s ahogyan a barátaival viselkedik. Én sohasem fogok vele erről beszélni, mert neki már ez az új élete van, és ezt boldogan kellene leélnie!

A fiatal nő bólintott.

- Én is pont erre gondoltam! Amikor a tavalyi fesztiválon a tábornok karon ragadott, és bunkó módon felelősségre vont, előttem ő végleg leszerepelt! A gróf százszor jobban megérdemli a feleségét! S Amelie is megérdemli a boldogságot, hiszen akkor sem ment férjhez, amikor már azt hitte, hogy a vőlegénye meghalt! S most, hogy fölbukkant, nem hagyhatjuk, hogy bárki is az ő boldogságuk útjába álljon! Egyezzzünk meg valamiben, Pierre!

- Miben?

- Abban, hogy ha bármi is veszélyeztetné az ő boldogságukat, mi ketten tegyünk ellene!

A férfi a feleségére nevetett.

- Ön egy rendkívüli nő, Sabine!

- Tudom! Látja, ennek már kézzelfogható bizonyítékai is vannak! Ha én nem állok a sarkamra, és nem segítem egy kicsit Antonio és Christine ügyét, lehet, hogy nincs ez a közelgő eljegyzés!

- Ez igaz! De mi lenne, ha most nem mással törődne, hanem mondjuk egy kicsit velem is? - nevetett a férfi.

Sabine átölelte a férfit.

- Én bármire kész vagyok! - mosolygott.

- Csakugyan? - hangzott a kérdés, és a két ember árnyéka összeolvadt, ahogy a lemenő nap vörös fénye megvilágította alakjukat.

Harmincegyedik fejezet - Adéle kétségei

A Servier kastély emeleti erkélyének korlátjánál a két nő, Amelie és Adéle állt, és nézte a naplementét.

- Milyen szép innen a naplemente! - jegyezte meg Adéle.

- Ugye? Én ezért is szeretek itt élni! - felelte Amelie. - Nyugalom és béke vesz körül itt bennünket. Igazán semmi okunk rá, hogy aggódjunk bármi miatt is!

Adéle tovább nézte a gyönyörű parkot, de felsóhajtott, mintha valami nyomasztotta volna. A grófné ezt rögtön megérezte.

- Mi a baj, Adéle? - kérdezte.

- Semmi. Csak úgy sóhajtozom.

- Ó, ne mondd már! Látom, hogy valami nem hagy nyugodni!

- Hát igen...

- Mondd csak! Tudod, hogy mi mindig melletted állunk!

Adéle Amelie-re emelte a tekintetét.

- Semmi komoly, csak . . . olyan szép, és jó most minden, hogy attól félek, egy nap véget ér.

- Ugyan miért érne véget? Hidd már el végre, hogy az életed nehezebb éveinek vége! Most már nem kell félned! Van egy családot, és egy jövődöbeli völegényed, aki szeret! Ennyi esemény után már tényleg el kellene hinned, hogy boldog lehetsz!

Adéle halványan elmosolyodott.

- Talán igen, de nemcsak erről van szó!

- Hanem miről?

A leány ismét nagyot sóhajtott, majd a grófnéra nézett.

- Ti nem szeretnétek saját gyereket? - kérdezte.

Amelie bólintott.

- De igen! Semmi akadály, hogy legyen! Miért kérded?

- Csak azért... mert...

- Mi a baj?

Adéle kerülte a grófné pillantását, az egyre növekvő sötétbe bámult.

- Ugye, nem fogsz engem meggyűlölni? - kérdezte végül.

Amelie átkarolta Adéle-t.

- Én, téged?! Ugyan miért gyűlölnék meg? Hiszen szeretlek, mintha a húgom lennék!

- Igen. Mintha az lennék. De nem vagyok az. Téged egyáltalán nem bánt, hogy az utóbbi időben Maximilien engem tüntet ki a figyelmével, nekem adja a nevét, és egy részt a vagyonából? Hogy velem törődik, aki nem vagyok az igazi gyereke? Úgy érzem, mintha bűnös lennék, mert én idegenként hamarabb kapok abból, ami a még meg sem született fiataloknak, vagy lányotoknak sokkal inkább járna!

Amelie elmosolyodott, és átölelte a lányt.

- Ettől eszed magad? Jaj, Adéle! Emiatt nem kell, hogy bűnösnek érezd magad! Amit kapsz, azt nem a jövődö gyerekek elől veszed el! Ha majd a világra jön egy-két, esetleg több baba a családban, nekik is meglesz

mindenük! Nem attól fognak hiányt szenvedni, mert neked is jutott hozomány! Tudod, mit mondom? Már alig várom, hogy segíts egy kicsit babázni! Ha esetleg úgy alakul, hogy gyermekem születik, te, mint idősebb lánytestvér, segíthetsz az ellátásukban! Elvégre neked is meg kell tanulnod, hogy hogyan kell egy csecsemővel bánni! Egy nap te is anya lehetsz! Még az sem kizárt, hogy egyszerre jön el ez az idő az életünkben!

Adéle végre elmosolyodott.

- Tényleg nem érzed úgy, hogy idegenként befurakodtam a családba?

- Egyáltalán nem! Örülök neki, hogy közénk tartozol! Most már sokkal jobb itt élni, hogy nem csak mi ketten vagyunk itt, Maximiliennel! Itt vagy te, és Angelo is! Ez a kastély elég nagy ahhoz, hogy több ember is elférjen benne! Ha összeházasodtok, itt nagyon jól és boldogan élhetnétek!

- Ez igaz. Bár Angelo tervei között egy saját ház szerepel.

- Az nem baj! De lehet, hogy még meggondolja magát!

- Miből gondolod?

- Abból, ahogyan én is éreztem egykor. Én mindig olyan helyen éltem, ahol mindig voltak körülöttem emberek. Barátok, ismerősök, családtagok. S amikor apámék meghaltak, egyedül maradtam. Pont annyi idős voltam, mint most te. Elviselhetetlenül üressé vált az életem. S ha akkor nem jön Sabine, a barátnőm, hogy meghívjon magukhoz, ki tudja, hogy mi lenne velem! Amikor idekerültem hozzájuk, Párizsba, ismét egy nagy családban laktam. S én szerettem, ha voltak körülöttem emberek. Aztán feleségül mentem Maximilienhez, és ez a kastély, bármennyire is szép, és békés, üres, ha csak mi ketten lakunk benne. Igaz, hogy itt van a személyzet, de az mégsem olyan, mintha egy nagy családban élnél! S amikor idekerült Angelo, és most már te is, olyan, mintha egy család volnánk! S ezt nem cserélném el semmiért! Képzeld el, milyen jó is lenne, ha mindkettőnknek megszületnének a gyermekei! Milyen mozgalmas, és szép lenne itt az élet! Egy nagy család lennénk!

Adéle elképzelte ezt a képet, és ettől jobb kedve lett.

- Igazad van! Ez nagyon jó lenne!

- Ugye? Akkor tegyünk is meg mindent ezért! S te pedig ne pazarold az idődet arra, hogy hiábavaló dolgokon töröd a fejed!

A két nő egymásra nevetett, mert lelki szemeik előtt látták azt a képet, amit az imént még Amelie festett le. S mindketten úgy érezték, ez nem is volna olyan rossz. Minél hamarabb el kell érni!

VÉGE A HARMADIK RÉSZNEK

NEGYEDIK RÉSZ

Harmincketedik fejezet - Eljegyzési bálón

Elérkezett Antonio és Christine eljegyzésének a napja. A St. Germain en Laye környéke egyszerre sokkal forgalmasabb lett, és megtelt a Raquin kastély felé igyekvő fogatokkal. A festői környék hirtelen felbolydult méhkaszhoz hasonlított, amikor az épület környékét ellepték az érkezők. Mivel még kellemes, és napos délután volt, az udvarra vezető ajtókat is kinyitották, s a kertben is állítottak fel asztalokat, hogy a sok vendégnek legyen helye. A meghívottak nagy része már megérkezett, de mindig jöttek újabb és újabb vendégek. A kastély nagyterme már tele volt emberekkel, de a házigazda, Raquin úr még várt a pohárköszöntővel, mert még láthatóan nem volt jelen mindenki. Az ismerősök közül már régen ott volt az ügyész, és az egész családja! Montero úr, és neje már három napja ismét a fővárosban tartózkodtak, hiszen a fiuk eljegyzésére mindenképpen el akartak jönni Spanyolországból. Éppen az ügyészével beszélgettek, amikor megérkezett Servier gróf és a családja. Az ajtónálló szokás szerint, fennhangon jelentette be az érkezők nevét.

- Maximilien de Servier gróf úr, Amelie de Servier grófné, Adéle Merveille de Servier kisasszony, és Angelo Carrone úr!

A tekintetek mind arrafelé fordultak. A grófot és a grófnét már mindenki ismerte, de a mellettük látható fiatal lányt mindenki látni akarta. Adéle, aki először vett részt ilyen eseményen, nagyon izgult. Kissé közelebb húzódott Angelo-hoz, és még jobban markolta a karját. Amikor megérkeztek a bálterembe, szédítően hatott rá az emberek tömege. Rengetegen voltak odabent, főleg olyanok, akikről a leány azt sem tudta, hogy kicsodák. Érezte, hogy reszket a gyomra, de amikor látta maga mellett a többieket, némileg megnyugodott. A következő társaság, akik közelebb jöttek, már ismerős volt. Elsőként Antonio lépett oda hozzájuk.

- Üdvözlét az uraknak, és hódolat a hölgyeknek! - nevetett, és köszöntötte a jövevényeket.

Adéle tudta, hogy Antonio tisztában van vele, hogy ki is ő, s remélte, hogy ezt nem veri majd nagydobra. De emiatt nem kellett aggódnia. Antonio úriember volt, és ekképp is viselkedett.

- Örülök, hogy eljötték, hogy lássák a boldogságom kezdetét!

- Ezt ki nem hagynánk, Antonio! - felelte a gróf, és kezét fogott a barátjával.

- A hölgyek különösen csinosak ma! - folytatta Antonio, és kezét csókolt mindkettejüknek.

- Köszönjük, Antonio! - felelte a grófné. - Most, hogy már idáig eljutott, nagyon vigyázzon Christine-re!

- Azon leszek, asszonyom! - felelte Antonio, miközben helyet adott másoknak is.

Sorban jöttek a többiek, Raquin úrék, Christine, majd az ügyészek, Hermine, Gheron, Sabine és De Frane báró is. Az újságíró Adéle-hoz érve csöndesen, hogy mások meg ne hallják, megjegyezte.

- Örülök, hogy végre jól van, kisasszony! És különösen csinos!

- Köszönöm! - felelte a leány.

Ezalatt a többiek is üdvözölték a jövevényeket, s végül Raquin úr invitálta beljebb őket.

- Jöjjenek! Ismerjenek meg néhány embert a népesebb rokonságból!

A vendégek el is indultak, de a lépcsők felől egy vörösés hajú nő közeledett feléjük. Natalie de Juvénile hercegné volt. A nő persze szokásához híven agyoncicomázott ruhában festett, és olyan illatfelhő szállta körbe, ami még egy orszlánt is távol tartott volna tőle. S a tőle megszokott, erőltetetten kedélyeskedő hangnemben, sipítózó hangján szólt a jövevényekhez.

- Jaj, kedveseim, milyen öröm, hogy láthatom önöket! - nyivákolta. - Végre újra láthatom önt, Amelie asszony, és Maximilien gróf úr! És ez itt nyilván a fiatal Adéle kisasszony, ugyebár?! Már hallottam a gróf úr lányáról, akiről azt beszélük, hogy nagyon csinos!

Ez a zajos érzelmi kitörés persze magára vonta a többi vendég figyelmét is, és néhol érdeklődve, máshol kissé mosolyogva vették tudomásul a hercegné sikolyait. A gróf persze nem tehetett mást, mint az illetnek megfelelően üdvözölte a nőt, és kezét csókolt neki. A túlzott illatfelhő egy kicsit megszádította, de nem lehetett illetlen, s ezért ezt a tényt jól titkolta. Adéle-t zavarba hozta a hercegné stílusa, de szerencsére tartózkodó mosolyát sokan szerénységnek és jólneveltségnek vélték. Ami azt illeti, a párizsi szalonokban az utóbbi időben terjedt el Servier gróf nevelt lányának a híre, és mindenki kíváncsi lett rá. Az emberek látni akarták őt, és amikor megtudták, hogy az eljegyzési bálon ott lesz, már majdnem ott tartott a dolog, hogy Adéle-ra többen voltak kíváncsiak, mint Christine-re és Antonio-ra. Amelie persze gondoskodott róla, hogy még a legkényesebb és legkonzervatívabb úriasszonyok se találjanak a védencén kivetnivalót, s ő személyesen készítette elő Adéle-t. A leány most a legkiválóbb nagystélyi ruhát viselte, olyat, amit még a leggazdagabbak is megirigyeltek. Frizuráját a legjobb fodrász készítette, és a legdivatosabb kalapot viselte a fején, finom kesztyűt a kezén. Adéle érezte a tekinteteket magán, ami kissé zavarba ejtő volt, de ugyanakkor tetszett is a leánynak. Ennyi figyelmet még soha életében nem kapott. Arca kicsit kipirult az izgalomtól, de boldog volt, hogy itt lehet. A nagy hangzavarban nem lehetett hallani ugyan, de a

legkülönbözőbb oldalakról hangzottak el megjegyzések a leányról.

- Na nézd csak! Milyen gyönyörű nevelt lánya van a grófnak?! - mondta valaki.

- Aranyos lány! - jegyezte meg más.

- Csinos! - szólt egy harmadik.

- Ez a lány kedvemre való lesz! - szólt egy fiatal férfi hangja.

Adéle és a grófi család ebből persze semmit sem hallhatott, mert a rengeteg ember beszélgetése az egész termet betöltötte. Miközben az ajtónálló sorban jelentette be a következő vendégeket, az alatt a baráti társaság összeverődött.

- Én nagyon örülök annak, hogy ennek az eseménynek a létrejöttében nekem is elég nagy részem volt! - nevetett Sabine.

- Hogyhogy? - nézett rá a sógora, Gheron úr.

- Egyszerűen. Egy kicsit én is besegítettem abba, hogy Antonio és Christine bátrabban fel merjék vállalni egymást Raquin úrék előtt.

Az építész legyintett.

- Azok után, amik tavaly kiderültek Marc de Belloc-ról, ez nem is volt olyan nagy dolog. Raquin úr és neje az események után már nem is tehettek mást, hiszen a jó híruk forgott kockán.

Sabine a sógorára nézett.

- Ön mindig olyan jól eltalálja, hogy miként ronthatja el a jókedvet!

- Ugyan mivel?

- Én szerettem volna abban az illúzióban ringatni magamat, hogy én is hozzátettem a dolgokhoz a magam részét.

Antonio a nőre nevetett.

- Hozzá is tette, Sabine! Ha ön nem beszél rá, hogy harcoljak Christine-ért, akkor talán nem is állnánk itt!

- Na ugye? - nevetett a nő.

Antonio meghajolt a barátai felé,

- Elnézésüket kell kérnem, de még rengeteg embert kell köszöntenem!

- Menjen csak, Antonio! - felelte az ügyész, majd Servier grófhöz, és családjához fordult.

- Bocsássanak meg, hogy megkérdézem, de ugye a kisasszony még csak most van először ilyen bálon?

Adéle elmosolyodott.

- Igen. Most először.

Osilly úr folytatta.

- Csak azért hoztam szóba, mert ha meg nem sértem a kisasszonyt, szeretném figyelmeztetni arra, nem kizárt, hogy viszonylagos tájékozatlanságát, és látható fiatalságát néhány léhűtő fiatalember megpróbálja majd kihasználni!

A grófné az ügyészre nézett.

- Emiatt nem kell aggódnia, ügyész úr. Az igaz, hogy Adéle-ra elég sokan kíváncsiak, de Maximilien, és Carrone úr is mellette lesznek, úgyhogy a szerencsevadászoknak nem sok alkalmuk lesz próbálkozni. Adéle egyébként is még nem nagykorú, tehát nem tanácsos őt megkötnyézni!

Hermine a többiekre pillantott,

- Még el sem kezdődött a bál, és önök máris mindenféle veszedelemmel ijesztgetik a kisasszonyt! Nem olyan vészes a helyzet! Igaz, hogy van itt néhány szalonképtelen elkényeztetett úrfi, de szerintem a kis hölgynek van annyi esze, hogy rögtön felismerje ezeket!

Adéle elmosolyodott.

- Egy fiatalember szemében többnyire lehet látni, ha nem tiszta szándékkal közeledik! - felelte.

- Valóban? - csodálkozott Gheron. - Akkor mi, férfiak ennyire nyitott könyv vagyunk a hölgyek szemében?

- Általában igen! - nevetett Sabine. - A férfiakat nem mindig a fejük irányítja!

Erre mindenki nevetni kezdett.

- Azt azért remélem, hogy engem többnyire a fejem irányít! - felelte Servier.

- Ezt én nem tudhatom! - kuncogott Sabine. - De amennyire ismerem önt, Maximilien, elég valószínűnek látszik!

- Köszönöm!

Hermine körülpillantott, majd a többiekre nézett.

- Még mindig elég sokan állandóan errefelé bámulnak!

De Frane a sógornőjére pillantott.

- Nyilvánvaló, hogy mindenki Adéle kisasszonyra kíváncsi! S mivel feltűnően csinos, nyilván érzelmeket vált ki! A férfiak megcsodálják, a nők pedig többnyire irigylik!

Adéle az újságíróra nézett.

- Zavarba hoz, De Frane úr!

- Ó, bocsásson meg, kisasszony, de mindig elfelejtem, hogy ön még nincs ehhez hozzászokva!

- Eleinte valóban furcsa, de meg lehet szokni! - felelte a gróf. - Amikor először jöttem Párizsba, és az önök esküvőjén mindenki engem bámult, és rám volt kíváncsi! Emlékezzenek rá, mennyi kérdést zúdítottak rám, s nekem mindegyikre felelnem kellett!

- Ez igaz! - bólintott De Frane. - Sőt! Voltak, akik azt gondolták, hogy egy kicsit meg tudják szorongatni!

Servier bólintott.

- Valóban! De szerencsére ezek az idők már elmúltak! Most annak van itt az ideje, hogy Christine és Antonio jövődő boldogságának örüljünk!

S valóban! Mire a gróf ezt a mondatot befejezte, feltűnt a főhelyen Raquin

úr, és felemelte a kezét. Mindenki elhallgatott. A házigazda pedig egy nagy levegőt vett, elmondta a pohárköszöntőjét, és mindenki a fiatalok egészségére ürítette a poharát.

Harmincharmadik fejezet - Sabine kíváncsisága

Az ünnepi vacsora után megkezdődött a bál. A terem megtelt a táncolókkal. Angelo és Adéle épp befejezte a táncot. A leány a férfira mosolygott.

- Köszönöm, Angelo!

- Szívesen, máskor is, kisasszony! - felelte a férfi.

Közben Sabine csapódott melléjük.

- Na, hogy érzi magát, Adéle? - kérdezte a lánytól.

Adéle elmosolyodott.

- Köszönöm, nagyon jól! Remek a hangulat!

- Az biztos! Én mindig is imádtam ilyen bálokra járni! - felelte a nő. - De az utóbbi időben sajnos nincs túl sok!

- Ennyire szereti az ilyen ünnepi alkalmakat? - kérdezte tőle Angelo.

Sabine bólintott.

- Igen! De sajnos Pierre nem igazán kedveli a bálozást, s így néha nélkülözni kell ezt a fajta szórakozást! Pedig az efféle alkalmakkor rengeteg ismerőst lehet szerezni!

- Úgy van! - felelte Angelo. - Én az elmúlt egy évben ezt elég sokszor tapasztaltam!

- Tényleg, Angelo! Ez alatt az egy év alatt, amióta Maximiliennek dolgozik, ön elég jelentős hírnévre tett szert! Angelo Carrone neve lassan már fogalommal válik!

- Ó, ön kissé túloz, báróné!

- Egyáltalán nem! Azt hallottam, hogy mostanára már bárhová be tud jutni, és sok mindent el tud érni. S állítólag elég jól csinálja a munkáját, amit a gróf önre bíz.

Angelo bólintott.

- Igyekszem jól dolgozni! De ebben a mai világban már csak úgy lehet boldogulni, ha az ember a lehető legtöbbet hozza ki önmagából, és az adott helyzetből!

Sabine Adéle-ra nevetett.

- Látja, Adéle, az intéző úr méltó utóda lehet a gróf úrnak!

Adéle Sabine-ra mosolygott.

- Az sohasem árt, ha egy férfi tudja, hogy mit akar! - felelte.

A báróné elnevette magát.

- Valóban, kedvesem, ez így van! Nincs rosszabb egy pipogya alaknál!

- Remélem, én a legkevesébe sem tűnök ilyennek! - felelte Angelo.

- Egyáltalán nem! - nevetett Adéle. - De azért egy kicsit visszább vehetne a tempóból, hogy egy keveset pihenjen! Még a végén túlhajszolja magát!

Sabine a két fiatalra mosolygott.

- Látja, Angelo, Adéle kisasszony hogy törődik önnel?

Az intéző bólintott.

- Ez igazán hízelgő a számomra! S én remélem, hogy Adéle kisasszony ezt a tulajdonságát akkor sem veszíti el, amikor elérí a nagykorúságot!

Adéle a férfit nevetett.

- Ne aggódjon, Angelo! Nem feledkezem meg önről!

Sabine érdeklődve hallgatta ezt a társalgást, majd a lányhoz fordult.

- Carrone úr ilyen nagy helyet foglal le az ön szívében, Adéle?

A leány bólintott.

- Ezt nem tagadom, báróné!

- Még arra is képes vagyok, hogy megkérjem a kezét! - folytatta Angelo.

- Ez igen dicséretes ajánlat öntől, Angelo, de azt hiszem, ezzel egy ideig még várnia kell! - felelte Sabine. - Úgy hallottam, hogy Adéle kisasszony még nem nagykorú!

Angelo bólintott.

- Igen, így van! De azt a négy hónapot, ami addig még hátravan, igazán kibírom!

- S a gróf úr tud erről?

Adéle Sabine-ra emelte a pillantását.

- Természetesen!

- És mit szól hozzá?

- Úgy tudom, egyáltalán nincs ellenére! Szerintem rajta nem fog múlni a dolog! - felelte Angelo.

- Annál inkább Adéle kisasszonyon! - folytatta Sabine. - Megfontolta már Carrone úr ajánlatát?

Adéle bólintott.

- Gondolkodom rajta. S ha Angelo úr még szeptemberben is fenntartja azt az ajánlatot, hogy menjek hozzá feleségül, akkor rögtön közlöm vele a döntésem, mihelyt itt lesz az ideje!

Sabine elnevette magát.

- Ez aztán a diplomatikus válasz! Ön igazán érett módon gondolkodik, Adéle!

- Köszönöm!

- Csak most már az intéző úrnak kell izgulnia, hogy vajon mit dönt majd a kisasszony! - folytatta Sabine.

Angelo a nőre nézett.

- Amiatt én nem aggódom, báróné! A jövő elég tisztán rajzolódik ki előttem! Sabine elnevette magát.

- Jó jövőbelátást kívánok, Carrone úr!

- Köszönöm!

Ekkor lépett közelebb Servier gróf.

- Látom, egész jól összebarátkoztak! - szólalt meg.

- Á, igen! Adéle kisasszony és Angelo úr remek társaság! Jól lehet velük beszélgetni mindenféléről! - felelte Sabine.

- Ez igaz! Legalább szert tett két új barátra, Sabine!

- Az biztos!

A gróf ismét a többiekre nézett.

- Elnézésüket kell kérnem, de elrabolhatnám Adéle-t egy táncra? - kérdezte.

- Természetesen, Maximilien! - felelte a leány.

- Nekem nincs ellenemre! - felelte Angelo.

- Ennek örülök! - felelte a férfi, és tartotta a kezét a lánynak, Adéle csatlakozott a grófhhoz, és táncolni kezdtek.

Sabine elnézte őket egy darabig, majd Angelo-ra pillantott.

- Úgy tűnik, mindketten boldogok! Maximilien nagyon jól tette, hogy örökbe fogadta ezt az aranyos teremtet! - jegyezte meg Sabine.

- Igen! - felelte Angelo. - Most végre mindenki felhőtlenül boldog lehet! Ha nem jönnek közbe újabb nehézségek, talán ez így is marad!

- Bízson benne, Angelo! - felelte a nő. - S ha Isten is úgy akarja, hogy önök egymáséi legyenek, akkor én sok sikert kívánok hozzá!

- Köszönöm, báróné! - felelte a férfi. - Azon leszünk mindannyian!

- Helyes! Úgy is kell!

- Ha már ilyen jól elbeszélgettünk, akkor felkérhetem egy táncra? - kérdezte Angelo.

Sabine bólintott.

- Természetesen, Carrone úr!

S nem sokkal Adéle és a gróf után ők is elvegyültek a táncolók között.

Harmincnegyedik fejezet - Szoknyavadászok

Nem messze a társaságtól két fiatal férfi álldogált, kezükben pezsgős poharat tartva beszélgettek. Egyikük, körülbelül húsz-huszonegy éves, hátranyalt hajú, szőke fiatalember volt. Unott, kissé pökhendi tekintettel nézegetett körbe. Kifejezetten ellenszenves volt! Láthatóan elkényeztetett úricsemete benyomását keltette. Az egyik helyi előkelőség kisebbik fia volt,

Rodolphe Roublard-nak hívták. Tipikusan az az ember volt, aki megszokta, hogy mindig mindene megvan, és amit akart, azt azonnal akarta. El sem tudta képzelni, hogy a dolgok ne az ő akarata szerint alakuljanak. S ez így volt a nők terén is! Mivel még nem tartott ott, hogy a házasságon gondolkodjon, szülei kérése ellenére sem hagyott fel a kalandor természetével, és kicsapongó életével. A városban sorra járta a kegyeit kereső nők szalonjait, és mindig más nővel töltötte az idejét. Falta a nőket, szórta a pénzt, és nem nagyon törődött a világgal. Ebben az életmódjában követte őt a barátja, Nicolas Blouson, egy tisztviselő fia. Mivel ez a fiatalember nem volt túlságosan merész, ezért mindenhová követte Rodolphe-ot, mert annak merészségéből és fennhéjázó magatartásából merített bátorságot. Ő olyan ember volt, aki ahhoz is gyáva volt, hogy ugyanolyan rossz természetű legyen, mint Rodolphe, de ugyanakkor otthagyni sem merte! S így aztán másodhegedűsként a legtöbb balhéban benne volt. Mivel Rodolphe apja ezeket a dolgokat rendszerint elsimította, a két fiatal mindig mindent megúszott. S ez bátrabbá tette őket, különösen Rodolphe Roublard-t. Így volt ez most is. A szőke fickónak ugyanis megtetszett Adéle. S mivel eddig nem nagyon volt fiatal lány, akit ne kapott volna meg, ezért nem is leplezett érdeklődéssel bámulta a leányt, ahogy Servier gróffal táncolt.

- Te, Nicolas! - fordult a barátjához. - Ez a lány igencsak szemrevaló kis pipi!

- Servier gróf lányára gondolsz?

- Persze! Ki másra? Még sohasem láttam Párizsban, és most így elsőre úgy érzem, tudnék vele mit kezdeni!

- Ne örülj meg, Rodolphe! - felelte Nicolas. - Ezt a lányt nem lehet csak úgy megkapni! Látható, hogy jó helyről jött, és nem is akárki a nevelőapja!

Rodolphe bólintott.

- Az igaz, hogy nem tűnik olyan könnyűvérűnek, mint azok a nők, akikkel az utóbbi időben összefutottam.

- Na látod! Jobb, ha nem kezdesz vele, ha nem akarsz balhéba keveredni Servier gróffal!

Rodolphe legyintett.

- Mit érdekel az engem! Ha én meg akarok szerezni egy nőt, akkor ebben senki sem tud megakadályozni! A grófra meg fűtyülök!

- Azt rosszul teszed! Az az ember rettentő gazdag, és nagyhatalmú! Nem tanácsos vele kezdeni! Ha molesztárod a lányát, ne számíts sok jóra!

- Kit érdekel?! Az én apám képviselő! S ha kell, ő is tud intézkedni!

- Az semmit sem jelent! Jelenleg úgy állnak a dolgok, hogy ebben az országban majdnem Serviernek van a legnagyobb hatalma! Bárkit meg tud venni, és bármit el tud érn!

- Gondolod?

- Nem gondolom, hanem tudom! De ha már mindenképpen ez a lány kell neked, akkor jobban teszed, ha más módszerhez folyamodsz!

- Mire gondolsz?

Nicolas fejével a táncolók felé intett.

- Mi lenne, ha nem csak egyszeri alkalomra szerezned meg?

- Ezt hogy érted?

- Egyszerűen! Lehet, hogy sokkal több előnyöd származik a dologból, ha megpróbálsz őt véglegesen magadhoz láncolni!

- Csak nem arra gondolsz, hogy udvaroljak neki, majd vegyem feleségül? Az nem az én stílusom!

- Miért ne? Servier gróf multimilliárdos, és ha ez így van, akkor nyilván a lánya is szép örökséget birtokolhat, még ha csak a nevelt lánya is!

- Kezdelek érteni! Van neked eszed, Nicolas!

- Na ugye?! Szépen lassan elkezdhetsz neki udvarolgatni, aztán egyre többször megfordulsz a házukban, és el kell azt érned, hogy megszeressen! Rádadásul te is arisztokrata vagy, tehát nyilván lenne a dolognak esélye! S ha el tudnád érni, hogy ez a lány megszeressen, akkor már csak egy lépés választ el attól, hogy megkérdd a kezét! S akkor nyert ügyed van! Ott lesz a nő is és a pénze is!

Rodolphe a barátjára emelte a szemét.

- Fog ez menni! - felelte. - Csakhogy először azt kellene megtudnunk, hogy nincs-e valami vetélytárs a közelben! Mert ha igen, akkor nehezebb lesz a dolgunk! Ott van például ez a merész intéző, ez a Carrone! Ő Servier gróf intézője, s amikor megérkeztek, ő kísérte a lányt! Vajon van közöttük valami érzelmi kapcsolat, vagy ez csak egy baráti viszony?

Nicolas vállat vont.

- Ki tudja? Láthatóan jól megértik egymást, de kétkem, hogy ez több lenne.

- Miért?

- Mert azt nem gondolnám, hogy Servier gróf egy egyszerű személyi titkárnak adná a lányát. De hát ezt neked nem kell magyaráznom. Nem illenek össze! Egy gazdag grófkisasszonyt nem adnak egy sima alkalmazottnak! Te viszont ugyanabba a társadalmi rétegbe tartozol, és a családot ne is ismert! Ezek a főnemesekek mindig ügyelnek arra, hogy megfelelő módon házasítsák meg a gyermekeiket! Neked csak az a dolgod, hogy a végletekig udvarias, kellemes, barátságos, szeretetreméltó ember benyomását keltsd! Egy ilyen embert könnyen megszeretnek! S ha odáig már eljutottál, onnan már csak egy pár lépés, hogy megkérdd Adéle kisasszony kezét!

Rodolphe elgondolkodott a barátja szavain, és elmosolyodott.

- Ez egy remek ötlet! Tudod mit? Mostantól kizárólag erre a műveletre

fogok koncentrálni! Be kell házasodnom a Servier családba! Ott annyi pénz van, ami akár egész életemben elég lehet! S ha a dolog sikerül, rólad sem feledkezem meg, Nicolas!

A barátja bólintott.

- Már éppen említeni akartam! Az ötlet tőlem származik, tehát én is kaphatok valamit abból a kis hozományból!

- Ne aggódj! Megkapod! De ha el akarom kerülni azt a látszatot, mintha direkt a grófékhoz indulnék, akkor ki kell találnunk valamit, amitől úgy tűnik, mintha csak véletlenül történne a találkozás!

Nicolas letette a poharat.

- Nem rohanatsz rögtön oda! Először csak azt érd el, hogy emlékezzen rád!

- De hogyan?

- Figyeld meg, mikor találod őt éppen egyedül, akkor menj oda hozzá! A lehető legnagyobb udvariassággal mutakozz be neki, és mondd azt, hogy megtiszteltetés lenne számodra, ha felkérhetnéd egy táncra! Ahogy elnézem, kimondottan jó modorú a hölgy, és nem valószínű, hogy nemet mond! S addig táncolj vele, amíg ő engedi!

- S utána?

- Egy a lényeg! Emlékezzen a nevedre, az arcodra és arra, hogy milyen kitűnő a modorod, és milyen udvarias vagy! S ha ezen a bálon is adódik még lehetőség, akkor ne szalaszd el!

- És ha nem lesz rá ma alkalom?

- Akkor sincs vész. A Servier család tagjai elég sokszor járnak ki a Bois de Boulogne-ba, főleg az Allée de Longchamp környékére. Adéle kisasszony elég sokszor megfordul ott. Igaz, többnyire ismerősök és barátok társaságában, de néha egyedül is! S neked ott a helyed! Leszólítod, és ő persze emlékezni fog rád. Vele sétálsz, beszélgetek, és szépen lassan megkedvelteted magad vele! Csak így lehet célhoz érni! Ha rögtön örült módjára rohansz előre, akkor biztos a pofára esés!

- Jó ötleteket adtál, Nicolas! Még ma elkezdem az előkészületeket!

- Helyes! De nehogy hibát kövess el!

- Ugyan már! Én sem estem a fejem lágyára! Az a remek lehetőség, amit ez a lány nekem biztosíthat, megér annyit, hogy eljártsszam neki a Don Juant! S most itt az ideje, hogy apáméknál is jó pontokat szerezzek!

- Hogy gondolod?

- Beadagolom nekik, hogy most már szeretnék végre megállapodni! Így is már elég régóta eszik a fejemet, hogy végre keressek magamnak egy megfelelő, és vagyonos lányt! S ha ez megvan, akkor ő a nevemben engedélyt kér ahhoz, hogy én udvarolni járjak! Ettől eddig borsódzott a hátam, de most végre kedvem támadt hozzá! Ez a lány elég jó kis nő, és elképesztően gazdag! Ha az enyém lehetne, semmi gondom nem akadna az

életben!

- Sok szerencsét!

- Köszönöm! - felelte Rodolphe, körülpillantott a mulatozó vendégseregen, és elindult, hogy tervét megvalósítsa.

Harmincötödik fejezet - Hármasban

A gróf befejezte a táncot Adéle-lal. A lány a nevelőapjára mosolygott.

- Köszönöm a táncot! - mondta.

- Én is köszönöm! - felelte a férfi, majd az asztalok felé pillantott.

- Nem eszünk egy kis süteményt? - kérdezte.

Adéle a férfit nézett.

- Miért ne? Én egyébként is nagyon szeretem a süteményeket!

- Csak aztán el ne hízzál tőle! - tartotta a lány felé a tálcát a férfi.

- Az kizárt dolog! - kuncogott a leány, és elvett egy süteményt.

A férfi a lányra nézett.

- Végre azt láthatom, hogy jól érzed magad! Örülök neki!

Adéle a férfit emelte a tekintetét.

- Ezt önnek és Amélie-nek köszönhetem! Igyekszem nem méltatlan lenni ehhez!

- Emiatt ne törd magad! - felelte Servier. - Csak azzal törődj, hogy boldog légy!

- Remélem, nem látott az itteni viselkedésemben semmi olyat, ami önre vagy a családra rossz fényt vethetne!

A férfi megrázta a fejét.

- Nyugodt lehatsz! Eddig mindent jól csináltál! Ha már a hercegné előtt is higgadt tudtál maradni, akkor a többi már csak gyerekjáték!

Adéle bólintott.

- Hát igen! Madame Juvénile valóban elég furcsa hölgy!

- Én mondtam! Csak a nyávogását, meg az elképesztő kényeskedését kell kibírni!

Amíg így beszélgettek, De Frane báró lépett közelebb.

- Remélem, nem zavarok! - kezdte.

A gróf a barátjára nézett.

- Jöjjön csak, Pierre! Nem zavar!

A férfi hozzájuk lépett.

- Látom, Adéle kisasszony már jól érzi magát! - jegyezte meg.

A leány bólintott.

- Igen, De Frane úr! Szerencsére igazi barátok között lehetek, és ez nagyon

- Önnek szüksége van a barátaira, kisasszony! - felelte De Frane. - Egy ilyen elbűvölő hölgynek, mint ön, nem lehetnek üresek a napjai!

Adéle elnevette magát.

- Ön bókol nekem, báró úr?

A férfi széttárta a karját.

- Én csak az igazat mondom!

A leány mosolyogva bólintott.

- Köszönöm! És borzasztóan röstellem, de még meg sem köszöntem önnek, hogy segített nekem kiszabadulni a fogságból!

A férfi a leányra nézett.

- Örömmel segítettém, kisasszony! Mivel Maximilien a barátom, magától értetődik, hogy segítettém neki! S önt nem hagyhattuk a gazemberek kezében!

Adéle elgondolkodva nézett maga elé.

- Ez olyan sorsszerű. Mindig mindenki engem talál meg, hogy felhasználjon valamire.

- Ez többé már nem lesz így - felelte a gróf.

- És ha ez a tábornok ismét felbukkan, hogy megint elkövessen ön ellen valamit? - nézett Adèle Servierre.

A férfi bólintott.

- Ez előfordulhat. De nem élhetünk úgy, hogy minden percben a lehetséges gazemberektől félünk. Most, hogy már tudjuk, hogy mi is a dolgok lényege, könnyebben szembe tudunk vele szállni! Egyértelmű, hogy Legrand tábornok mindenképpen a vesztetet akarja! Csakhogy azzal, hogy Pilart az új információkkal szabadjára engedték, egy olyan kakukkfőként ejtettünk el a fészekben, amire ő sem számíthat!

- Ez igaz! - bólintott De Frane. - Az a nő megszállottan kereste eddig is a felelősöket a bátyja halálában! S most, hogy megtudta az igazat, nem valószínű, hogy meghátrálna!

Adéle a két férfira pillantott.

- Az a nő nem olyan gonosz, mint először hittem. Éreztem, hogy ha nem hitte volna azt, hogy én a bátyja gyilkosának a lánya vagyok, talán szabadon is engedett volna! Tőle már nem tartok! Ha újból a kezébe kerülnék, már tudnám, hogy miként gyengítsem meg az akaratát! De az a férfi! Ott sohasem találkoztam vele, csak a hangját hallottam! Tudtam, hogy ismerem valahonnan, de erre csak akkor jöttem rá, amikor Maximilien elmondta, hogy ki is ő!

- Jean Legrand tábornok! Illetve most már csak volt tábornok! - felelte De Frane.

- De az az ember még így is ijesztő és veszedelmes! Amikor hallottam őt

beszélni, sokszor az volt az érzésem, hogy lassan kezd megőrülni! Biztos, hogy nem teljesen épeszű! - mondta Adéle.

- Miből gondolod? - nézett rá Servier.

- Nem is tudom! A hangjában olyan sötét harag, és megvetés van, amelyet még nem hallottam! Megszállottként beszél, és gesztikulál! S ha valami olyasmi történik, ami nem az ő akarata szerint történik, akkor rögtön gyilkos haragra gerjed! Ezt nem lehet mással magyarázni!

A báró a lányra nézett.

- Annak az embernek nem az agya sötét, hanem a lelke!

Adéle felsóhajtott.

- Remélem, nem minket talál meg, ha ismét rájön düh! Mert akkor veszedelmes!

A két férfi nem felelt, de teljes mértékben egyetértettek a leánnyal, aki igazán csak most kezdett rájönni, hogy milyen veszélyben is forgott az élete. Ha a tábornokot előnti a gróf iránti gyűlölete, bármire képes lehet.

Harminchatodik fejezet - Rodolphe akcióba lép

Nem sokkal a barátjával történt beszélgetés után Rodolphe Roublard elhatározta, hogy valamiképpen szóba elegyedik Adéle-lal. Olyan sokat nem is kellett várnia, mivel a leányt újabban Juvénile hercegné tartotta szóval, és a lány láthatóan nem tudott tőle szabadulni. A fiatal férfi pedig arra gondolt, hogy a leány hátha hálás lesz neki, amiért megszabadítja attól a levakarhatatlan nőtől. Elindult feléjük, de már messziről elért hozzá a hercegné nyivákoló hangja.

- Jaj, kedvesem, én úgy örülök, hogy megismerhettem önt! - sipította a nő. - A szalonokban és az összejöveteleken olyan sokat beszélnek önről!

- Igazán? Remélem, nem rosszakat! - felelte Adéle.

A nő a lány felé fordította túlzottan kifestett arcát.

- Ó, nem! Csak mindenki, aki számít, nagyon kíváncsi volt önre! Azt találgattuk, hogy vajon hogy nézhet ki! De meg kell, hogy mondjam, senki sem találta el! - nevetgélт erőltetetten a hercegné.

- Akkor csalódást okoztam? - szólalt meg ismét Adéle, nehogy azt mondják, hogy szóba sem áll a nővel.

A hercegné legyezni kezdte magát a legyezőjével.

- Ó, dehogy! Ön igazán a kedvemre való hölgy! Talán még egy társaságba is járhatnánk! Én szinte minden héten más estélyekre járok, és ott rengeteg emberrel találkozom! Oda igazán eljöhethetne ön is, Adéle!

A lány már kezdte nagyon unni ezt a bájcsevegést, de nem tehetett ellene

semmit, mert nem akarta megsérteni a nőt. De ekkor valaki közelebb lépett. Egy fiatal férfi volt. Láthatóan az asztalon lévő süteményes tálcához igyekezett, amit Juvénile hercegné alakja eltakart.

- Bocsánat, hölgyeim! - szólalt meg a fiatalember, aki nem volt más, mint Rodolphe Roublard.

Ez a nem várt momentum félbeszakította Juvénile hercegné gondolatmenetét.

- Ó, elnézést, fiatalember! Én olyan figyelmetlen vagyok! - sipákolta, majd ismét Adéle-ra pillantott.

- Itt kell, hogy hagyjam önt, kisasszony, mert szeretnék váltani egy pár szót a barátnőmmel! De később még visszajövök! - szónokolt, majd elment.

Adéle végre felsóhajthatott. Nem tudta, hogy miként szabadulhatna meg a nőtől, de ez a helyzet most nagyon jól jött. A fiatalember, aki megszakította a csevegést, a leányra mosolygott, meghajolt, és bemutatkozott.

- Bocsánat, kisasszony! Engedje meg, hogy bemutatkozzam! A nevem Rodolphe Roublard. Nem szándékoztam megszakítani a beszélgetésüket.

Adéle a fejével a férfi felé biccentett.

- Nem zavart meg semmit, Roublard úr. Az az igazság, hogy a hercegné egy kicsit sokat beszélt, és én pedig nem akartam megsérteni azzal, hogy félbeszakítom.

- Ó! Akkor tulajdonképpen jól tettem, hogy félbeszakítottam a beszélgetést?

- Így is mondhatjuk! - felelte a lány.

- Ennek örülök! - felelte Rodolphe. - Ugye, nem zavarja, hogy bemutatkoztam önnek?

- Egyáltalán nem! Ezen a bálon sok olyan ember van jelen, akiket még nem ismerek, így önt most már legalább ismerem! De milyen minőségben is van itt ön? - kérdezte Adéle.

- Apám, Robert Roublard, a képviselőházban dolgozik. A külügyi bizottság elnöke! Az idősebb Raquin úrral már fiatalkoruk óta ismerik egymást. És ön?

Adéle a férfit mosolygott.

- Látja, én is elfeledkeztem a bemutatkozásról! A nevem Adéle Merveille de Servier. Maximilien de Servier gróf úr lánya vagyok.

- Ó, ha meg nem sértem, elárulom, nem is tudtam, hogy a gróf úrnak ilyen csinos lánya van! Hallottam már önről, de még csak most látom először!

Adéle a férfit nézett.

- Köszönöm! Ami pedig engem illet, eddig még nem nagyon jártam társaságba, s talán ez az oka, hogy még nem láthatott.

Rodolphe tovább szötte a beszélgetés fonalát.

- Pedig egy ilyen csinos hölgynek, mint ön, vétek kihagyni a társasági összejöveteleket! A virág mindig akkor virít a legszebben, ha a neki

megfelelő helyre ültetik! - bókolt a lánynak.

Adéle észrevette, hogy a fiatalember a kedvében akar járni, s ebben nem is látott semmi kivetnivalót.

- Ön udvarol nekem, Roublard úr? - kérdezte kíváncsian.

A fiatalember eljátszotta a szégyellős, tetten ért fiatal.

- Zavarba hoz, kisasszony. Nem akartam önt megsérteni, de az az igazság, hogy ön nagyon szép. Remélem, nem veszi tolakodásnak ezt a megjegyzésemet!

Mivel Adéle jószívű, és tiszta lelkű volt, megsajnálta a bűnbánó képet vágó Rodolphe-ot.

- Dehogyan bántott meg, Roublard úr! Csak azt hittem, hogy többet akar tőlem, mint amit illendő!

A fiatalember tovább színészkedett.

- Eszembe sem jutott, hogy illetlen legyek önnel. Tulajdonképpen fel szerettem volna kérni táncolni, csak nem volt hozzá bátorságom!

Adéle elmosolyodott.

- Pedig egy felkérés nem is olyan bonyolult művelet!

- Akkor ha lehet, én megpróbálnám! - felelte Rodolphe, és ismét meghajolt a nő felé. - Kisasszony, szabad egy táncra?

- Szabad! - hangzott a felelet, és a két fiatal elvegyült a sok, parketten táncoló pár között.

Harminchetedik fejezet - Angelo féltékeny

Angelo eközben De Frane báróval beszélgetett. De az újságírónak feltűnt, hogy az intéző nem nagyon figyel a szavaira, minduntalan a távolba tekintget. Meg is jegyezte.

- Carrone úr! Mintha nem egészen lenne most itt! - mondta neki.

Angelo a báróra pillantott.

- Mit is mondott?

De Frane elmosolyodott.

- Úgy látom, barátom, hogy önnek most egészen máshol jár az esze! Mi az, ami ennyire leköti a figyelmét?

Angelo a társára nézett.

- Az az igazság, hogy látok valamit, ami nem igazán tetszik!

- Mégpedig?

Angelo a fejével a távolba intett.

- Az a kinyalt ficsúr, aki Adéle-lal táncol!

A báró arrafelé pillantott.

- Na és? Az ott egy gazdag ember fia! Rodolphe Roublard! Nyilván felkérte őt, és a hölgy nem akarta visszaautasítani. Mi ebben olyan rossz? Nem mondhatja meg a kisasszonynak, hogy kivel táncoljon.

- Ez igaz, nem is az zavar, hogy táncolnak.

- Hanem?

- Nem is tudom! Ez a fickó szerintem nem jár tisztességes úton!

- Miből gondolja?

- A szemén látom! Úgy bámulja Adéle-t, mintha máris a magáévá akarná tenni! És az az ostoba bájvigyor a képén! Ilyen pofát azok szoktak vágni, akik az ágyukba akarják vinni a nőt!

- Ön képzelődik, Angelo!

A titkár megrázta a fejét.

- Azt nem hinném! Ugyanis már korábban észrevettem, hogy ez a fickó a barátjával együtt egész idő alatt csak Adéle-t bámulta!

- A barátjával?

- Igen. Az a fekete hajú illető, ott szemben, a lépcsőnél.

- Ezt honnan tudja?

Angelo a báróra nézett.

- Kiszúrtam magamnak őket. Már az első percekben feltűnt, hogy ez a két fickó ott oldalt állva beszélget. Senkihez nem mentek oda, egy hölgyet sem kértek föl táncolni, csak egymás között sutyorogtak, és egész idő alatt Adéle-t bámulták.

- Biztos ebben?

- Persze! Annyira feltűnő volt, hogy lehetetlen volt nem észrevenni! Ez a két figura nagyon elmélyülten beszélgetett egymás között, miközben állandóan Adéle-t nézték. Az a szőke, aki most vele táncol, nem is egyszer arrafelé intett, így volt ez akkor is, amikor én Adéle-lal voltam. Észre is vettem, csak nem szóltam neki.

- S gondolja, hogy rossz szándékkal közeledik ez a fickó Adéle-hoz?

- Persze! Látom, amit látok! Adéle még fiatal, és hajadon!

- S ráadásul még gazdag is! - tette hozzá De Frane.

Angelo bólintott.

- Látom, kezd érteni engem, báró úr!

- Gondolja, hogy erre megy ki a játék?

- Valószínű. Nézze, Pierre! Adéle elég nagy feltűnést keltett, amikor megjöttünk. Már egy ideje csak róla beszélnek mindenhol. Mindenki látni, hallani, ismerni akarja! És ez alól pont a fiatal aranyifjak lennének kivételek? Ezt ön sem gondolja komolyan!

- Lehetségesnek látszik.

- Ugye? Ebben a közegben mindenki arra törekszik, hogy a lehető legelőnyösebb házasságot kösse meg! Hiába élünk a modern, polgári

világban, ezek a rossz beidegződések, amelyek a régi, monarchikus társadalomban alakultak ki, még nem múltak el! S ha ez a Rodolphe valóban egy gazdag ember fia, akkor nyilván ő is efféle előnyös üzletet keres!

- Ez lehet! Úgy tudom, hogy még nőtlen.

- Valóban? És ki ő? Vagy kinek a fia?

De Frane nekitámaszkodott az árkádot tartó egyik oszlopnak, és beszélni kezdett.

- Az apja a képviselőházban dolgozik, Robert Roublard-nak hívják. Ha jól tudom, a külügyi bizottság elnöke. Elég tekintélyes ember, tulajdonképpen még a forradalom idején szerzett magának vagyont, és hírnevet. A nemesi címet Napóleontól kapta. Rodolphe a legkisebb fia.

- Akkor ez a Robert úr nem fiatal.

- Valóban nem. Hatvanöt év körül lehet.

- És a többi fia?

- Ők már megházasodtak, illetve egy fia meghalt tüdőbajban. Már csak Rodolphe az, aki még nem állapodott meg.

- S a többi fiú hogy házasodott?

- Elég jól! A nagyobbik egy üzletember lányát vette el, a második fiú meghalt. A harmadik pedig Juvénile herceg lányával kötött eljegyzést. Már csak Rodolphe van egyedül.

- Értem. A családra tehát elég rossz fényt vetne, ha a legkisebb fiú rangon alul házasodna!

- Valószínű.

- Ha ez így van, akkor viszont keresnie kell egy olyan lányt, aki nemesi családból származik, vagyona is van, és ezáltal biztosíthatja a Roublard família számára a vagyon és a hírnév folytonosságát!

- Ez könnyen lehet! De még semmi sem bizonyítja, hogy ez lenne a fickó szándéka! Hiszen még csak egy kölyök!

- Ez igaz, de Adéle sem felnőtt még teljesen! Szép szavakkal, udvarias modorral könnyen le lehet venni a lábáról! És ha elcsábul, akkor annak rossz vége lehet!

De Frane az intézőre nézett.

- Ön rendkívül féltékeny!

- Talán csodálkozik rajta?

- Azt nem, de azért óva inteném önt attól, hogy elhamarkodott cselekedetekre ragadtassa magát! Adéle kisasszony láthatóan szereti önt! De ha valami ostobaságot találna csinálni, ez könnyen megváltozhat! Ne feledje, ez a dolog még eléggé ingatag! Ahhoz, hogy önnek ne kelljen aggódnia, többet kell tennie Adéle kisasszonyért! S ha már itt van ez a Rodolphe Roublard, akkor keljen vele versenyre! Bizonyítsa be a

kisasszonynak, hogy önt kell választania! Lássuk, ki a jobb! Ha Adéle valóban önt szereti, akkor meg kell őt erősíteni ebben az érzésében!

Angelo felsóhajtott.

- Lehet, hogy ezt kell tennem. De van itt még valami, ami engem nem hagy nyugodni.

- Mégpedig?

- Ez a Rodolphe arisztokrata, én pedig nem! Nem tudom, hogy Maximilien nem adná-e szívesebben Adéle-t egy nemeshez, mint egy egyszerű intézőhöz!

De Frane megrázta a fejét.

- Ezt nem hinném! Úgy ismeri ön a grófot?

- Nem.

- Na látja! Maximilien boldognak akarja látni a lányát, és akkor önnek be kell bizonyítania, hogy Adéle kisasszony csak önnel lehet boldog!

Angelo a báróra nézett.

- Igaza van! - szólalt meg.

- Látja? Csak egy kis higgadt gondolkodás kell, és máris minden könnyebb lesz! - felelte a báró, és kiitta a poharát.

Harmincnyolcadik fejezet - Elővigyázatossági intézkedések

Néhány perc múlva De Frane barátja, Servier gróf mellé csapódott. A gróf a férfira pillantott.

- Ön nem megy táncolni? - kérdezte. - Már legalább egy órája csak ide-oda járkál.

Az újságíró bólintott.

- Ez igaz. Tulajdonképpen csak az embereket figyelem.

- Valóban? S mi az, ami ennyire érdekes bennük?

- Ó, semmi különös, csak így szemlélődve elég érdekes dolgokat lehet észrevenni!

- És látott valami különöset?

- Hát persze! Amikor Adéle kisasszonyt felkérte egy másik fiatalember táncolni, Carrone úr igencsak savanyú képet vágott.

- Ez érthető! Hiszen szereti Adéle-t!

- Ez igaz, de a titkár úrnak az a véleménye, hogy az az illető többet akar Adéle kisasszonytól, mint amit illendő lenne!

- Tényleg? S ezt miből gondolja?

- Azt mondja, hogy az illető olyan képet vág, mint aki máris az ágyába akarja vinni.

A gróf bólintott.

- Ez már komoly érv!

- Gondolja?

- Persze! Nyilvánvaló, hogy Angelo kissé féltékeny, de azt nem hinném, hogy ekkora tévedésbe esne! És azt sem szabad szem elől tévesztenünk, hogy Adéle még fiatal, és ártatlan! Ráadásul most először van bálon, és a fél arisztokrácia kíváncsi rá! Nyilvánvaló, hogy a nőtlen fiatalurak is meg szeretnének vele ismerkedni! Egy tánc ugyan még nem a világ, de azért jó lesz, ha egy kicsit odafigyelek Adéle-ra. Ha egy ifjú túl sokat van a közelében, az nem szülhet jót. Ebben a társaságban rögtön elindulhat a pletyka, a találgatás. Ő egyelőre még nincs eladósorban!

De Frane bólintott.

- Ez igaz! De abból azért nem lehet baj, ha egy arisztokrata fiatallal táncol. Rodolphe Roublard úr jó nevű családból származik!

- Az még semmit sem jelent!

- S mit akar tenni?

- Egyelőre csak távolról vigyázok Adéle-ra. Nem mehetek oda hozzá, hogy megszabjam számára, hogy kivel táncolhat, és kivel nem! A fiú apja ráadásul egy tekintélyes ember, és elég jól is ismerem. Egyelőre nem tudhatjuk, hogy a fia szándékai mennyiben komolyak, vagy mennyiben nem. Persze ez azzal jár, hogy nem téveszthetem szem elől.

- És ha egy nap ez a Rodolphe engedélyt kér öntől, hogy rendszeres látogatást tegyen önöknél? Akkor mit felel?

- Nem tudom! Lehet, hogy ez az egész csak jól fel van fűjva, és valójában csak egy ártatlan dolog. S ha így van, akkor nem kell félni attól, hogy ez a Rodolphe nem illendő dolgot tesz. Ha viszont folytatódna ezek az udvarló magatartások, meg kell ismernem Adéle véleményét. S aszerint fogok dönteni! Lehet, hogy az lenne a legcélszerűbb, ha Adéle magától gondolná azt, hogy ettől a Rodolphe-től semmit sem akar!

- Elérhető ez?

- Szerintem igen! Úgy látom, hogy Adéle Angelo-t szereti, és ha ő nem csinál valami ostobaságot, akkor igent mond majd neki.

De Frane bólintott.

- Értem! De ha az intéző úr féltékenységeben valami csúnya dologra ragadtatja magát, akkor ezzel könnyen elveszízheti a kisasszony szeretetét!

- Úgy van! Épp ezért fontos, hogy mindhárman a szemünk előtt legyenek! Roublard azért, hogy ne hozza rossz hírbe a családot, és Adéle-t. A kisasszony azért, nehogy a fiatalsága és a naivitása bajba sodorja. Angelo pedig azért, nehogy véletlenül meggondolatlanságot csináljon!

- Igaza van, gróf úr! De ezt elég nehéz lesz véghezvinnie!

- Ne aggódjon, Pierre! Mire valók a mi jól bevált embereink?

Az újságíró arca felderült.

- Igaza van! Ez a dolog kezd egyre érdekesebbé válni!

- Ez igaz! Csak aztán nagy buzgalmában nehogy véletlenül cikket írjon róla a lapjában!

- Eszemben sincs! De ez azért érdekes dolog lesz!

- Az lehet! De nehéz is! Adéle-nak nem szabad azt éreznie, hogy én szabom meg neki, hogy kivel álljon szóba, és kivel ne! Nem tudhatom, hogy az a szeretet, amit most Angelo iránt érez, meddig tart! S ha esetleg elmúlik, van-e jogom ahhoz, hogy ezért elítéljem őt? Nem hinném! Angelo pedig azért nehéz ügy, mert elég makacs, és nehézfejű ember! S épp emiatt kell rá vigyázni! Azt pedig viszonylag könnyen le lehet ellenőrizni, hogy ez a Rodolphe találkozik-e Adéle-lal. Ha mi otthon vagyunk, és ott keresi föl, akkor könnyű a dolog, hiszen egy hajadon lányt soha nem hagynak egyedül az udvarlójával. Ez alól eddig csak Angelo volt kivétel.

- És ha Rodolphe akkor próbál találkozni Adéle-lal, amikor sétálni megy a parkba?

- Erre jók az embereim! Ők mindenütt ott lesznek, ha kell! Ez egyébként is időszerűvé vált! Nem is igazán emiatt az úri gyerek miatt, hanem leginkább Jean Legrand miatt! Amióta megtudtuk, hogy ő áll a rablás hátterében, nagyon kockázatos Adéle-t egy rövid időre is egyedül hagyni! De én nem akarom, hogy az legyen az érzése, hogy sehová nem mehet egyedül. Nem érezheti azt, hogy korlátozzák a szabadságában. Ha ki akar menni a Bois de Boulogne-ba, vagy a Tuillériák kertjébe, én nem állok az útjába! De egy embert mindig megbízok, hogy tisztességes távolból figyelje őt, és vigyázzon rá! Így talán elkerülhető, hogy ez a Rodolphe, vagy akár Legrand bármivel is próbálkozzon!

- Gondolja, hogy Legrand folytatja, amit elkezdett?

- Sajnos igen! Nem tudhatjuk, hogy hol van, és mit csinál most, hogy rájött, Pilar cserbenhagyta! S ha dühbe gurul, akkor teljesen elveszti az eszt! Én azt sem tartom kizártnak, hogy újból ide utazik, Párizsba, hogy személyesen vegye át a dolgok irányítását. Eddig akárhány embert bízott meg, mindegyikben csalódott, mert mindegyiküknek volt gyenge pontja, amit ki lehetett használni! De ő már nem veszíthet semmit! S ha mindenre elszánja magát, nagyon veszélyes lehet!

- Igaza van! - felelte a báró. - Csak nem jutnak idáig a dolgok!

- Remélem! - hangzott a végszó.

Harminckilencedik fejezet - Társasági élet

A bál ideje alatt Adéle nagyon jól érezte magát, de arra ő sem számított, hogy egyszerre olyan sok fiatalember rohanja le, mint az a legutóbbi félórában történt. Miután táncolt az ifjú Roublard-dal, azt vette észre, hogy hat-nyolc fiatalember veszi körül, és mindannyian az ő kedvében akarnak járni, és vele akarnak táncolni. A leány nem tudta, hogyan kezelje ezt a dolgot, de szerencséjére Amelie képében megérkezett a felmentő sereg.

- A fiatalurak nyilván megértik, hogy Adéle kisasszonynak most szüksége van egy kis pihenésre! - szólalt meg a grófné. - Nem várhatják el tőle, hogy mindannyiukkal egyszerre táncoljon!

A fiatal férfiak lassan szétszéledtek, s Adéle mosolyogva nézett Amelie-re.

- De jó, hogy jöttél! Már nem tudtam, hogyan rázzam le őket!

A grófné a lányra mosolygott.

- Nem olyan bonyolult dolog az! Udvariasan kijelented, hogy egy kicsit elfáradtál, és most pihenni szeretnél! Ha egy fiatalember jól nevelt, akkor ez ellen nem fog szót emelni!

Adéle bólintott.

- Azért még elég sok időnek kell eltelnie ahhoz, hogy úgy tudjam kezelni ezeket a helyzeteket, mint te, vagy Maximilien!

- Belejössz majd! - mosolygott a lányra Amelie, majd Adéle-lal az oldalán a csoportba összeverődött baráti társasághoz lépett.

Gheron báró máris megjegyezte.

- Adéle kisasszony elég népszerű lett a fiatalurak körében!

A lány a férfit nézett.

- Pedig én igazán semmit sem tettem érte.

- Az lehet! - felelte a férfi. - De egy csinos hölgy mindig felkelti a férfiak figyelmét!

Adéle elmosolyodott.

- Végére is nem csúfíthatom el magam, hogy ezt elkerüljem! Elzavarni pedig udvariatlanság lett volna őket!

- Végül Amelie kiválóan megoldotta a dolgot! - nevetett Sabine.

Az idősebb Montero úr a nőre mosolygott.

- Azért önt sem kell féltetni, ha valami kényesebb dolgot kell megoldania, Sabine!

- Ó, Antonio-ra és Christine-re céloz?

- Természetesen! Ha ön nem bátorítja az én fiamat, akkor most nem lennénk itt!

- És Christine most Marc de Belloc vőlegénye lenne! - tette hozzá Gheron.

- Az maga lenne a csapás Christine számára! - jegyezte meg Maria asszony.

- Nyilván! - felelte Gheron. - De előbb, vagy utóbb úgyis kiderült volna az a botrány!

- Ez igaz! - jegyezte meg Hermine. - De Belloc úr azóta úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el! Ki tudja, hol lehet?

- Nyilván bujkál valahol! - felelte Osilly úr. - Ha nem én lennék a legfőbb ügyész, azt mondanám, hogy nem érdekel, hol van, és azt csinál, amit akar! De így?

- S a hatóság nem tudott a nyomára akadni? - kérdezte Antonio.

- Sajnos nem! Pedig nagyon szeretnénk őt elkapni, és felelősségre vonni!

De Frane és Servier tekintete erre összevillant. Az újságíró rögtön az apósára nézett.

- Ha Marc de Belloc-ot akarják elkapni, én az önök helyében körülnéznék Marseille-ben!

- Miért épp ott?

- Marc de Belloc-ot néhány ottani újságíró barátom egyszer látta az egyik helyi vendéglőben.

- Vajon mit keresett ott? - kérdezte Sabine.

- Ki tudja? Talán azt gondolja, hogy ott jól el tud rejtőzni! De az is lehet, hogy mások segítségét is igénybe veszi!

- Kire gondol, Pierre? - nézett a férjére Sabine.

- Marc de Belloc azon a napon, amikor Marseille-ben látták, a vendéglő kerthelyiségében Jean Legrand-nal találkozott!

- Már megint készülnek valamire? - kérdezte Hermine.

De Frane megrázta a fejét.

- Azt nem hinném! Legalábbis ami Belloc-ot illeti. Láthatóan elege volt Legrand-ból, és idegesen vitázott vele. De ami az ex-tábornokot illeti, arról nem vagyok meggyőződve, hogy tisztességes úton jár!

- Gondolja? - nézett rá Montero úr.

- Igen! Tudják azt, hogy Legrand úrnak több milliós összegű átmentett vagyona van Itáliában? Ez a pénz már évek óta áramlik az egyik páрмаi bankba, azzal a céllal, hogy egy esetleges itthoni lelepleződés esetére átmentse Legrand vagyonának jókora részét külföldre!

- Valóban? - csodálkozott Hermine.

- Hát persze! Legrand tudta, hogy itthon egyszer majd forró lehet a talaj, s ezért bebiztosította magát! Hamis személyazonossággal számlát nyitott Pármában, és az a pénz most is érintetlenül a rendelkezésére áll! Azon kívül, hogy elvesztette a tábornoki rangját, és a kamarai tagságát, tulajdonképpen elég olcsón megúszott egy kémkedési ügyet, egy gyilkosságot, egy sikkasztást! Mintha semmi sem történt volna! A szökése után valahogy sikerült a legfelsőbb szinteken a háttérből elsimítania az ügyét. Elvégre a hatalomtól sem lehet elvárni azt, hogy elítélje azt az embert, aki a

tevékenységével hozzájuttatta őket a hatalomhoz! A kamara döntése csak etikai döntés lehet, a politikai döntéseket magasabb szinteken hozzák. S ezt Legrand is tudja! Ha akar, bármikor visszatérhet Párizsba! Senki és semmi nem akadályozhatja meg. Elvették ugyan az itthoni vagyonát, megfosztották a rangjától, és a mentelmi jogától! De ezek csak látszatintézkedések voltak. S most már ezek nélkül is jól megélhet itthon! Elképzelhető, hogy egy nap ismét feltűnik Párizsban, vesz magának egy házat, és éldegél az átmentett vagyonából!

- S nem lehet ez ellen tenni semmit? - kérdezte Christine.

De Frane megrázta a fejét.

- Nem hinném! A vagyonek Kobzás után már senkinek semmi köze hozzá, hogy az elítélt személy utána hogyan szerez ismét vagyont! Mivel a vagyonek Kobzást már végrehajtották, a többihez már nincs köze az igazságszolgáltatásnak. Az pedig az ő szuverén joga, hogy hová költözik! Ha ő úgy dönt, hogy visszatér ide, abban senki sem akadályozhatja meg!

- De ha vissza is tér ide, már nem nagyon tudna érvényesülni! A város szemében ő már lejáratva magát, és senki sem vállalná fel vele a közösséget! - jegyezte meg Gheron.

- Nem olyan biztos az, André! - szólalt meg Servier. - Az igaz, hogy a hadseregben és a politikában már nem tudna karriert csinálni, de a pénze és az egykori kapcsolatrendszere még mindig fennáll. Rengeteg ember van még ma is, akik a lekötelezettjei, és egy kis pénzért bármit megtennének neki! S őt már nem vonzza a hatalom! Őt csak egyvalami érdekli! Az, hogy a legyőzhetetlenség, az elpusztíthatatlanság látszatát keltse! Azzal, ha esetleg visszatérne a fővárosba, azt akarná elérni, hogy látványosan megmutassa:

„Itt vagyok, és visszatértem! Engem nem tudtok legyőzni!”

- Gondolja?

- Igen!

- Ha ez így van, akkor ismét várható, hogy olyan események történnek, amik megint foglalkoztatják majd Párizst!

- Talán nem! - felelte Raquin úr. - Ne is foglalkozzunk Legrand úrral! Inkább érezzük jól magunkat! Elvégre eljegyzésen vagyunk!

A társaság ebben teljességgel egyetértett, és ismét belevetették magukat az ünneplésbe, s a bál egész hajnalig tartott.

Negyvenedik fejezet - Meglepetés Legrandnak

Az iménti események után térjünk vissza Marseille-be! Az elmúlt hetekben

itt is jelentős változás történt. Miután Pilar megmutatta Serviernek és De Frane-nak azt a tanyát, ahol Adèle-t fogva tartották, a dolgok gyökeresen megváltoztak. A nő visszament Marseille belvárosába, és a kikötő mellett bérelt magának egy lakást. Erre azért volt szüksége, mert innen akarta megfigyelni, hogy az időközben Itáliába utazott Legrand mikor tér haza. Ez a szabadítás utáni második napon meg is történt. Az ex-tábornok megérkezett az első hajóval, és a szomszédos szállodába költözött. De Pilar bármennyire is szeretne volna nyomon követni őt, elveszítette. A férfi ugyanis került a feltűnést, és az este leple alatt gyalogolt ki a tanyához, amelyikről azt hitte, hogy a társa ott tartja fogva Adèle-t. Ám a házhoz érve szokatlan volt a csend. A férfi az ajtóhoz lépett, hogy kinyissa. Ám ekkor valami kemény tárgyra lépett rá. Lehajolt, hogy megnézzze. A lakat volt! Még a kulcs is benne volt. A férfi felállt, és sarokig kitérte az ajtót. Odabent teljes csönd és üresség fogadta.

- Mi a fene történt itt? - morogta a férfi. - Ezek meg hová tűntek?

S valóban! A kis viskóban nem volt senki. A férfi mérgesen nézett körül.

- Hogy történhetett ez?! De magától meg nem szökhettek, mert a zár érintetlen! Csak úgy mehetett el innen a lány, ha valaki kiengedte! - gondolkodott magában Legrand.

- Pilar keze is benne volna? - tépelődött. - De miért?

Ahogy felemelte a lámpát, az ajtófélfája belső oldalába késsel egy papírlap volt tűzve. Ez a helyzet ismerős volt a férfi számára. A leány elrablása után ő is ilyen módon hagyott üzenetet. Legrand megjegyzi! Érezte, hogy mi lehet azon a papíron! De a kíváncsisága erősebb volt a félelménél, és kihúzta a kést a fából, s a lámpa fényénél elolvasta a levelet.

*„Előlem nem tudsz elbújni, gazember! Eljöttem a lányomért, és elvittem magammal! Nincs a világnak egyetlen olyan pontja sem, ahová egy ilyen aljas alak, mint te, elrejtőzhetne! Valóban azt hitted, olyan ostoba vagyok, hogy megvárom, amíg te lépsz először? Akkor nagyon rosszul ismersz! Pilart ne keresd, mert még a végén rosszul járhatsz! Vele egészen jól lehet egyezkedni! Ha pedig a véretem akarod, akkor végezd el a piszkos munkát te magad! Ne mások háta mögé bújj! Mivel nagyon jól ismerlek, tudom, hogy alig várod, találkozhass velem, és hogy ismét Párizsba jöhess! Gyere, és ölj meg, ha tudsz!
Guillaume de Flore”*

Legrand ideges arccal bámulta a papírlapot, és szinte nem is hitte el, hogy a lehető legtökéletesebbnek hitt terve ilyen gyorsan kudarcot vallott. Szokásához híven most is örült düh tódult az agyába, és tehetetlenségében vadul üvöltözött, a papírlapot darabokra tépkedte, és a földbe taposta. Végül

lassan visszanyerte az önuralmát, és magában morgott.

- Hát legyen! Ha ennyire vágyasz rá, hogy engem láthass, akkor én megyek is!

S a tábornok be is váltotta a szavát. Claude Espoir nevét továbbra is fenntartotta, és a fővárosba utazott. S közben egész úton a lehetséges megoldásokon járt az esze. Elérkezett ahhoz a ponthoz, amikor végre rájött, hogy ha eredményt akar elérni, akkor csakis teljesen egyedül kell cselekednie! S Legrand elhatározta, hogy ezentúl nem bízik meg senkiben. Minden tervét egyedül fogja kidolgozni, és végrehajtani. Bármekkora is a vetélytárs hatalma, a fejébe még ő sem láthat bele! S ez a gondolat újra fellelkesítette a tábornokot! Erőt adott neki a terve, és most már tudta, hogy mindent egyedül fog csinálni! Nem törődik senkivel és semmivel! Nem is fogja megpróbálni eltitkolni, hogy visszatért! Most már csak azért is nyíltan tér vissza! Hadd lássa egész Párizs! S legfőképp, lássa azt Servier gróf is, és az a csalfa neje is! Lássa mindenki, hogy Jean Legrand-t nem lehet eltiporni! Visszatér, és mindenkinek megmutatja, hogy mégiscsak ő győz!

- S akkor előkerül újra a vagyon, és pofátlanul fogom szórni a pénzt, hogy lássák, én még most is megtehetem ezt! - kavargtak a dühvel átszótt, betegesen indulatos gondolatok a férfi fejében.

Felállt, körülnézett az egyre sűrűsödő sötétben, majd sarkon fordult, és komor, de indulatos léptekkel elindult a gyalogúton, a város felé.

Negyvenegyedik fejezet - Legrand újra Párizsban

Két nappal az eljegyzési bál után az élet ismét a maga egyhangúságával folyt tovább. A gróf nem tartózkodott otthon, hanem az irodájában ült, és az üzleti ügyeit intézte. Elmélyülten jegyzetelt, amikor kopogtak. A személyzetis volt.

- Gróf úr! Pierre de Frane báró úr van itt! - jelentette.

- Engedje be! - intett Servier.

Az ajtóban hamarosan meg is jelent a férfi. A gróf a kezét nyújtotta neki.

- Jó reggelt, Pierre! - köszöntötte. - Mi újság?

- Remélem, nem zavarom, gróf úr!

- Nem zavar! Jöjjön be! - fogott kezét a két férfi.

De Frane leült a felkínált fotelbe, és a barátjára pillantott.

- Tulajdonképpen azért jöttem, hogy figyelmeztessem önt!

- Figyelmeztessen? Mire?

- Jean Legrand úr ma reggel ismét feltűnt Párizsban, és információim szerint vett magának egy elég előkelő házat!

- Értem! Tehát le akar telepedni?
- Nagyon úgy tűnik!
- Ha így van, akkor nagyon úgy néz ki, hogy már nem igazán érdekli, hogy látják őt!

De Frane bólintott.

- Én is pont erre gondoltam! Most már nincs félnivalója! A kamara ítélete semmire nem kötelezi őt, a legfőbb hatalom meg nem törődik vele, s így most már senkinek semmi köze hozzá, hogy ezek után honnan szerez újra vagyont!

- Pontosan! Most már újra élhet ugyanazon az életszínvonalon, mint korábban, csak most már nem lesz tábornoki rangja és mentelmi joga!

- Igen! De ezek nélkül is jól meg lehet élni! Pénze ismét van elég, csupán abból megélhet, ha a pénz egy részét életjáradékba fekteti! De tudomásom szerint régebben értékpapírokkal is foglalkozott!

- Ezt ma is megteheti! És amíg jogszerűen teszi, addig mi sem tehetünk semmit! Talán jobb is, hogy ismét itt van!

- Miért?

- Mert így jobban szem előtt van!

- Ez igaz, de lehet, hogy van benne egy jókora adag dac és kihívás! Ami önnek szól!

Servier bólintott.

- Nagyon valószínű! Nem tudom elképzelni, hogy ne találta volna meg azt a papírt, amit ott hagytam neki!

- Tulajdonképpen mi volt abban a levélben, amit az ajtófélfára tűzött?

- Egy üzenet, amit személyesen neki írtam. Tudattam vele, hogy tisztában vagyok az ő szerepével ebben az ügyben.

De Frane elgondolkodott.

- Értem! Akkor most már ő is tudja, hogy mi hoztuk el Adéle kisasszonyt?

- Igen.

- De az a tény, hogy a fickó itt van, az azt jelenti, hogy Pilar még nem találta rá!

- Vagy már találkoztak, és Legrand elhallgattatta a nőt.

- Gondolja?

- Tőle kitelik. De lehet, hogy elkerülték egymást.

- Az is lehet!

- Szerintem teljesen mindegy, hogy találkoztak-e vagy nem! Most az a lényeg, hogy ennek ellenére itt van! S ez csak egyet jelenthet! Azt, hogy ő tudatni akarja velem, hogy felveszi az elé dobott kesztyűt!

- Ez nagyon is valószínű!

- Persze! Most már nyílt a harc, és ő ezt egy cseppet sem tagadja!

- Akkor viszont kétszeresen is érvényes az, hogy nagyon kell figyelni Adéle

kisasszonyra! Rodolphe Roublard mellett most már itt lesz Legrand is!

- Igen. De ha lehet, ebből Adéle ne vegyen észre semmit! Nem akarom megrémisztetni!

- Talán menni is fog, de elképzelhető, hogy a kisasszony valahol megpillantja Legrand-t. S akkor hiába próbáljuk eltitkolni.

- Ez igaz, de amíg nem muszáj, addig nem beszélek erről!

De Frane elgondolkodott.

- Vajon mit akarhat itt?

- Ki tudja? Lehet, hogy csak tüntetőleg akarja mutatni, hogy ő még mindig itt van, és hogy őt nem lehet legyőzni!

- Nekem még mindig az jár az eszemben, amit Adéle kisasszony említett nemrég!

- Mire gondol?

- Arra, hogy a hölgy szerint az az ember örült. Lehet, hogy igaza van!

Servier bólintott.

- Ez nekem is eszembe jutott, már régebben. Betegesen gondolkodik és cselekszik. Minden cselekedetét indulat vezérli, és ettől olyan veszedelmes.

- Gondolja, hogy várhatunk tőle újabb lépéseket?

- Valószínű! De egyelőre csak várjunk! Hamarosan úgyis kiderül, hogy mit keres itt. S ha tervez valamit, azt biztosan a tudomásomra hozza!

- És ha megint hátulról támad, mint a régi esetekben?

- Ez is elképzelhető, de nem valószínű!

- Miért?

- Azért, mert most már annyira gyűlöl, hogy ragaszkodik hozzá, hogy én tudjam, hogy ő az, aki tönkre akar tenni! Ez afféle presztízskérdés nála!

- De ha nyíltan támad, akkor nagyobb a veszélye, hogy ismét lelepleződik!

- Nem olyan biztos az! Ő szereti úgy intézni a dolgait, hogy én tudjam, hogy ő volt az ügy mögött, de bizonyíték ne legyen rá! Én most is valami hasonlóra számítok!

De Frane felsóhajtott.

- Nem tudom, mi lesz így, ha ez az ember állandóan keveri a kártyát! Ez már beteges!

- Ez az! De nem tehetünk ellene semmit! El kell tűrnünk! Addig, amíg nem csinál semmi törvényellenes dolgot, addig nincs sok választásunk!

Az újságíró a barátjára pillantott, s tudta, a grófnak igaza van.

Negyvenkettedik fejezet - Rodolphe váratlan lépése

Estefelé járt az idő. Roland Roublard gróf épp hazaért a külügyi bizottság

üléséről, amelynek az elnöke volt. A házba belépve az inas fogadta, aki lesegítette a férfi felöltőjét. Roublard úr a fiatal férfira nézett.

- Rodolphe itthon van, vagy megint tekereg valahol?

Az inas meghajolt a gróf felé.

- A fiatalúr itthon tartózkodik!

- Na ez meglepetés! Talán beteg?

- Nem beteg, excellenciás uram! Az tény, hogy egy kicsit furcsa!

- Furcsa? Ezt hogy érti?

- Nem úgy viselkedik, mint máskor! Most jókedvűnek láttam! Még mosolygott is, pedig sohasem szokott! Többször is kérdezte tőlem, hogy ön megjött-e már!

- Igazán? Na, akkor ennek utánajárunk! Szóljon a fiamnak, hogy megérkeztem, és beszédem van vele!

Az inas meghajolt,

- Igen uram! - felelte, és kiment.

A férfi átsétált a nagy asztal túlsó oldalára, és behuppant a kedvenc karosszékébe. Egy szivart vett elő, és rágyújtott. Némán bámulta a kékes füstöt, s közben elmélkedett. A fián járt az esze. A férfi számára úgy tűnt, hogy Rodolphe feje lágya sohasem nő be. Mindig csak az élvezetek, a nők és az ital után rohangu. A gróf azonban azt szerette volna, ha végre megállapodik. Több menyasszonyjelöltet is kinézett már a fiának, akik mind rang szempontjából, és vagyoni szempontból is tökéletesen megfeleltek volna Rodolphe-nak. Ám a fiú valahogy sehogyan sem tudta rávenni magát, hogy engedelmességen apjának, és fejet hajtson egy olyan házasság előtt, amely véleménye szerint igába hajtana őt.

Roublard úr sóhajtott egy nagyot. Ezt a dolgot valahogy meg kellene oldani! De a férfinak fogalma sem volt, hogy miként kezdjen hozzá. Gondolatait nem is szöhetette tovább, mert nyílt az ajtó, és belépett Rodolphe.

- Jó estét, apám!

- Szervusz, fiam! - felelte a férfi, és a fiára pillantott. - Hogy telt a napod? Hány frankot játszottál el? Vagy hány pillangót fektettél le?

A fiatalember leült az egyik székbe, az apjával szemben.

- Ma nem voltam sehol, csak Blousonéknál. Szinte egész nap csak itthon ültem.

Az apa a fiára emelte a tekintetét.

- Ezt is megértük!

- Miért mondja ezt, apám?

- Hogy miért? Te is tudod a választ! Tisztában vagy vele, hogy mi a véleményem arról az életmódról, ahogy te élsz! Semmi hasznodat nem veszem! Egész nap csak az ivás, a szerencsejáték és a nők töltik ki az életedet! Így nem lehet élni! Egy nap neked is meg kell házasodnod, és

családot kell alapítanod! S utána őket el is kell tartanod! Tudod te, milyen nagy erőfeszítesembe került, hogy a te zűrös életed ne kerüljön nyilvánosságra?! Hogy ne legyen téma a szalonokban, és társasági összejöveteleken?! Ezzel a felelőtlen magatartásoddal az én karrieremet is veszélyezteted! Egy külügyi bizottsági elnöknek feddhetetlennek kell lennie! S ha kiderül, hogy te miket művelsz, akkor nekem végem! Az, amit itt látsz, a ház, a vagyon, a tekintély, minden annak köszönhető, hogy én megküzdöttem érte! És ezt te a felelőtlenségeddel szétrombolnád?

Rodolphe az apjára emelte a pillantását.

- Apám! Az igaz, hogy eddig nem voltam az erkölcs és a jó modor mintapéldája, de változtatni akarok rajta.

- Azt szeretném én látni! Nem csak szavakkal kell dobálózni, hanem tenned is kell érte, fiam!

Rodolphe állta az apja tekintetét.

- Én is pont ezt szeretném!

- Hogyan?

- Tulajdonképpen gondolkodtam rajta, amit édesapámék mondtak. Lehet, hogy itt az ideje, hogy megállapodjak. Úgy érzem, most már elég érett vagyok arra, hogy eljárjak egy családhoz, hogy a lányuknak udvaroljak!

A családfő nagyot nézett.

- Nocsak! Mi ez a hirtelen változás?

Rodolphe remekül játszott a megjavult fiút.

- A hirtelen változás be sem következett volna, ha a Raquin féle eljegyzésen meg nem ismerek egy csinos fiatal hölgyet!

- Csakugyan?

- Igen. Önök eddig régóta ütötték a fejemet, hogy majd keresnek nekem egy olyan gazdag és előkelő családot, akiknek valamelyik lányával előnyös és egyáltalán nem rangon aluli házasságot köthetek.

- És most mi változott?

- Eddig legalább egy tucat család és lány jött szóba, de nekem egyik sem tetszett!

- Ez nem mindig arról szól, hogy neked ki tetszik! A házasság üzlet is!

- Ezzel tisztában vagyok, édesapám! De ha ez azzal párosul, hogy a lány szép is, akkor ez dupla nyereség!

- Á, értelek! Akkor az a tánc, amit Servier kisasszonnyal lejtettél, nem is volt véletlen!

- Nem volt az! Tulajdonképpen Adéle kisasszony megtetszett nekem! S az sem mellékes, hogy milyen családból származik!

- Ez igaz! A Servier család a leggazdagabbak egyike!

- Úgy van! Önök mindig sok időt fordítottak arra, hogy megfelelő lányt találjanak számomra! Hát most itt van a megfelelő alany! Szép is, gazdag is,

előkelő is!

- Ez mind nagyon szép, de elég kitartónak érzed magad ahhoz, hogy ezt végigcsináld?

- Természetesen! Minden vágyam az, hogy ezt a lányt egyszer feleségül vehessem! S őerte hajlandó lennék lemondani minden rossz dologról! Az ivásról, a rossz nőkről, és a szerencsejátékról! - színészkedett Rodolphe, tudva, hogy ez az utolsó mondat megteszi a hatását.

S az apja bele is esett ebbe a csapdába. Ha a fia végre megállapodna, akkor már nem kellene attól félnie, hogy a család jóhírén folt esik. S végre megtetszett neki egy lány, akivel előnyös házasságot lehetne kötni. Roublard úr elégedett volt a hallottakkal.

- Ezt örömmel hallom, fiam! De komolyan is gondolod?

- Halál komolyan!

- Helyes! És Adéle kisasszony hogy viszonyul hozzád? Mert ez sem mellékes!

- Én úgy vettem észre, hogy nem vagyok neki ellenszenves. Amikor beszélgettem vele, végig kedves volt, és amikor felkértem táncolni, akkor sem mondott nemet.

Az apja bólintott.

- Ez ígéretesen hangzik. Tehát akkor eldöntötted, hogy Adéle kisasszonynak szeretnél udvarolni?

- Igen!

- Jól van! Nekem nincs ellenemre! De nem mehetsz csak úgy oda, hogy szeretnél udvarolni a hölgynek!

- Ez igaz. De akkor mit lehetne tenni?

Roublard gróf a fiára pillantott.

- Előbb, vagy utóbb te is belekerülsz ebbe az üzleti világba, és ott meg is kell állnod a helyedet! Ha itt és most megígéred nekem, hogy megváltozol, és végigcsinálsz, amit kell, akkor felveszlek az üzletbe, és személyes titkáromként te fogod intézni azokat az üzleti ügyeket, amiket Servier gróffal folytatok! Ez remek alkalom lesz arra, hogy bebizonyítsd a rátermettségedet, és jó kapcsolatba kerülj velük!

Rodolphe az apjára mosolygott.

- Ön tényleg igazi diplomata! A politikában is így szervezi a dolgokat, és én ezért tisztetem önt!

Roublard úrnak jól estek a fia szavai, és elhatározta, hogy megházasítja őt.

Negyvenharmadik fejezet - Pilar Párizsban

A Párizst Fontainebleau-vel összekötő úton egy fogat közeledett. Az utasterében csak egyetlen ember ült. Egy nő. Sötét haja kissé kócosan keretezte napbarnította, elszánt arcát, szemei fürkészően kutatták a tájat. Pilar volt az, Ruiz Crusada húga, A nő Párizsba tartott. S hogy miként jutott eszébe ez az utazás? Talán könnyen kitalálható, hogy ezúttal is ugyanaz a cél hozta ide, mint annak idején Marseille-be. Csak most más ember volt a célpont. Miután a kikötővárosban már nem volt maradása, eldöntötte, hogy bármi áron is, de felkutatja egykori társát. Mivel nem akadt a nyomára, úgy gondolta, jobb lesz, ha Párizsba utazik. Az általa Claude Espoir-ként megismert ember többször is utalt rá, hogy a fővárosba kell menniük. Miután kiderült, hogy a társa átverte, és nem is Espoir a neve, logikusnak látszott a nő számára, hogy az egykori tábornok, és milliomos most is a fővárost választja lakhelyéül. S Pilar megérzései nem csaltak. Miután a férfi lelépett, a nő számára ott maradt az a bankszámla, amit még az év elején vett birtokba. S ez most nagyon jól jött neki. Mivel a Marseille-i bankszámla felől mindketten rendelkeztek, és bármelyikük meg is szüntethette, Pilar attól tartott, hogy az ex-tábornok ezzel a pénzzel is átveri és lelép. Éppen ezért megszüntette a Marseille-i bankszámlát, és zsebében az összeggel elindult Párizs felé. Elhatározta, hogy a főváros egyik nagy bankjában befekteti. Pilart most csak egyetlen cél vezérelte. Megtalálni és megbüntetni Jean Legrand-t. A nő tudta, hogy nehéz dolga lesz, de minden áldozatra hajlandó volt, hogy a kitűzött célját elérje. Egyvalamitől tartott csupán. Az az ember, akinek elrabolták a lányát, Maximilien de Servier gróf ismerte őt. A nő attól tartott, hogy a férfi esetleg ráküldi a hatóságokat, de ahogy visszagondolt arra a napra, amikor alkut kötöttek, úgy érezte, az az ember egyáltalán nem becsstelen. Amikor megkapta a lányát, tartotta a szavát. Elengedte őt, pedig átadhatta volna a rendőröknek. Pilar arra gondolt, talán még kölcsönösen segíthetnek is egymásnak a gróffal. Hiszen van egy közös ellenfelük! Jean Legrand! Ez a gondolat fellelkesítette a nőt, és már alig várta, hogy a fővárosba érjen. Tudta, hogy a párizsi közegben el kell tűnnie, és ezért nem lóghat ki idegen ruházatával, és hajviseletével. Abból a pénzből, amit a bankból vett föl, jócskán költött ruhákra, és egy fodrászhoz is elment, akitől azt kérte, hogy a legújabb párizsi divat szerint csinálja meg a haját. Miután elégedett volt a külsejével, kocsit bérelt, és elindult észak felé. Miután áthaladt a városkapun, megkönnyebbülten sóhajtott föl. Tekintete izgatottan szemlélte a szebbnél szebb épületeket, boulevard-okat, tereket és kastélyokat. Ám a bérkocsi haladt tovább. Miután megérkeztek az egyik középosztálybelieknek való szállodához, a kocsis

leszállt a bakról, és kinyitotta a hintó ajtaját.

- Megérkeztünk, hölgyem! - jelentette ki.

- Köszönöm! - felelte Pilar, és kiszállt a kocsiból.

A nő körülpillantott a környéken, egy nagyot sóhajtott, és elindult az épület irányába. Léptei ütemesen koppantak az utca macskaköves burkolatán. Megérkezett.

Negyvennegyedik fejezet - Az idősebb Subiat látogatása

Dél is elmúlt már, amikor a Servier család végzett az ebéddel. Miután elhagyták az ebédlőt, a gróf a hölgyekre pillantott.

- Mi a ma délutáni programjuk, hölgyeim? - kérdezte.

Amelie a férjére nézett.

- Én ma egész délután el leszek foglalva. Ma jön a portréfestő!

- Ó, igaz, el is felejtettem! De azért nem irigylem önt, kedvesem! Elég hosszú ideig kell az előtt a kandalló előtt pózban ülnie, hogy a művész úr portrét készítsen önről!

A nő a férfira nevetett.

- Nem baj, Maximilien! Ennyit igazán megér, hogy a család minden tagjáról legyen egy festmény a falon! Hamarosan ön is sorra kerül, és Adéle sem kerülheti el a sorsát!

A férfi elnevette magát.

- Ez igaz. De azért én nem bánnám, ha a művész úr gyorsan végezne, amikor majd engem fog lefesteni.

A grófné a férjére mosolygott.

- Ebben ne bízson! Ha túl gyorsan dolgozik, lehet, hogy elrontja a portréját! S a végén még ön sem ismer rá saját magát.

- Ezt azért én sem szeretném. Inkább kibírom azt a pár órát.

Adéle a grófnére tekintett.

- Engem is lefest majd a festő? - csodálkozott.

Amelie bólintott.

- Hát persze! S a képed majd itt fog lógni valahol a nappaliban! - mosolygott.

Adéle elnevette magát.

- Elég furcsa lesz majd szembenézni saját magammal - felelte. - S ha vendégek jönnek, nekik is szemet fog szúrni a festmény.

A gróf bólintott.

- Hát persze. De ezen senki sem fog meglepődni. A legtöbb helyen mindig megörökítik a család tagjait az utókor számára! Ha majd gyerekeid lesznek,

nekik majd megmutathatod, hogy így nézett ki az édesanyjuk fiatal korában!

A lány elmosolyodott.

- Ha ez így van, akkor előre kijelentem, hogy öreg koromban nem festetem le magam.

Amelie átkarolta a lány vállát.

- Az még messze van, Adéle! Most még fiatal vagy és szép! S most még érdemes lefesteni téged!

Mielőtt a leány válaszolt volna, kopogtak az ajtón.

- Tessék! - szólalt meg a gróf.

Baptiste lépett be.

- Engedelmmükkel! Egy úr van itt?

- Egy úr?

- Igen. Henri Subiatként mutatkozott be.

A név hallatán a gróf és a neje elcsodálkozott.

- Henri Subiat? Mennyi idős ez az úr?

- Idős ember. Több mint hatvan éves - felelte a komornyik.

- Jól van! Engedje be!

A férfi bólintott és kiment. A grófné kérdően nézett a férjére, de a gróf sem tudta, miről van szó.

- Ki lehet ez az úr? - kérdezte Amelie. - Talán rokona a kapitánynak?

- Valószínű! - felelte a gróf. - Talán az édesapja!

- Mit akarhat?

- Hamarosan megtudjuk.

Nemsokára nyílt az ajtó. Egy idősödő, de határozott tekintetű, és büszke tartású férfi lépett be. Őszülő haja hullámosan keretezte arcát, hófehér bajusza szigorú vonalként húzódott a szája fölött. Kifogástalan öltözetet viselt, egyike volt azoknak a régi vágású öreguraknak, akikből egyre kevesebbet lehetett látni. Amikor belépett, meghajtotta a fejét, majd a házigazdára nézett.

- Maximilien de Servier gróf úrhoz van szerencsém? - kérdezte.

- Én vagyok. Subiat úr?

- Igen. A nevem Henri Subiat. Talán ismerős önnek ez a név. Ha jól tudom, ön ismerte a fiamat.

- Igen, ismertem, bár csak felszínesen.

- Beszélhetnék róla?

- Természetesen! Fáradjon beljebb! - invitálta beljebb a gróf az öregurat, majd intett az inasnak, de Subiat úr megelőzte.

- Köszönöm, gróf úr, de nem kérek semmit! Én csak tudni szeretnék pár dolgot a fiamról. És azt hiszem, ön az, akivel erről beszélhetek.

- Fáradjon be!

Az öreg meghajtotta a fejét a két hölgy előtt is.

- Bemutatom önnek a feleségemet, Amelie de Servier grófnét, és a lányomat Adéle Merveille de Servier kisasszonyt! - mutatta be a családtagjait a gróf.

Az öreg kezét csókolt nekik.

- Örülök, hogy megismerhetem önöket, hölgyeim!

- Én úgyszintén örülök! - felelte Amelie.

- Üdvözlöm, Subiat úr! - köszöntötte őt Adéle is.

Subiat úr tekintete körülpillantott a kastély pompázatos nappalijában. Mivel ritkán járt efféle helyeken, zavarban volt, nem igazán tudta, hogy mit csináljon. Látva az öregúr zavarát, Amelie a két férfit nézett.

- Bocsássanak meg, uraim, de Adéle-lal félrevonulunk, nem szeretnénk megzavarni a beszélgetésüket!

Subiat úr a nőre pillantott.

- Köszönöm a kedvességét, asszonyom! Talán megbocsátja nekem, hogy egy kicsit furcsán viselkedem, de személyes dolgokról szeretnék beszélgetni a gróf úrral!

- Ez csak természetes, Subiat úr! - bólintott Amelie, és Adéle-lal együtt elhagyták a nappalit a szalonba vezető ajtón át.

Csend lett, amit végül Servier tört meg.

- Most már egyedül vagyunk, Subiat úr - szólalt meg, és az egyik kényelmes ülőhelyet kínálta a vendégének.

Leültek. Az öreg a házigazdára nézett.

- Úgy tudom, ön ismerte a fiamat.

- Igen. Bár nem ismertem túl jól. Egy párszor összefutottunk a közös ismerőseink társaságában. De itt volt az esküvőnkön is.

- Ó, igen! Az az esküvő akkoriban igencsak nagy érdeklődést keltett!

- Valóban.

Az öreg elgondolkodott. Szinte az idő is megállni látszott, ahogy gondolkodott. Végül megszólalt.

- Tudja, gróf úr, én haragban voltam a fiammal. S most, hogy ő nincs, másképp látom a dolgokat. Egy apának az a legrosszabb, ha el kell temetnie a saját fiát. Bárcsak odafigyeltem volna rá, amikor szüksége volt rám! De ezt már nem lehet visszacsinálni. A halála előtt nem sokkal felkeresett engem, hogy beszéljünk egymással egy kicsit. Én goromba voltam vele, de meghallgattam. Láttam rajta, hogy furcsán viselkedik, hogy valami baja van. A beszélgetésünk végül ismét veszekedésbe torkollott, ahogy máskor is. Pedig ő csak azt szerette volna, ha tíz év után ismét szóba állunk egymással. De én nem akartam róla hallani. Amikor elment, csak annyit mondott, hogy ha vele valami történne, keressem meg őnt. Amikor meghalt, borzasztóan elkeseredtem. Magamat okoltam mindenért. Azért, hogy félresiklott a fiam élete, s hogy nem tudtam őt boldoggá tenni. Több mint

nyolc hónapomba telt, hogy végre összeszedjem magam, és eljöjjenek önhöz. Most itt vagyok, és szeretnék többet tudni a fiamról! Ön személyesen ismerte őt, ön találta meg az utcán, amikor leszúrták, és ön volt az egyik szakértő abban az ügyben, amelyekben ezt tárgyalták. Önnek ismernie kell a körülményeket, hogy mi vezetett a fiam halálához! Én évek óta semmit sem tudtam róla, s most tudnom kell, hogy mi vitte őt a sírba! Kérem, világosítson fel, gróf úr!

Servier szóltanul hallgatta végig Subiat úr szavait, és ahogy ott ült az öreg, összetörten, a fiáról beszélve, nagyon megsajnálta. Bár Subiat kapitány volt a három cimbora közül az egyetlen, akinek felébredt a lelkiismerete, és akit nem büntetett meg Servier hatalma, a gróf mégis úgy érezte, felelős a haláláért. Vagy csak a sors akarta így? Hiszen azon a bizonyos napon, amikor megkapta a kapitány figyelmeztető levelét, megbocsátott neki. S amikor az esküvői bálon elbeszélgettek, a gróf érezte, hogy a tiszt megváltozott. Mégis meg kellett hálnia! Hogyan lehetett volna ezt elkerülni? Talán sehogy. De aki ezért az egészért felelős, még mindig vígan él! Servier gróf nagy dilemma elé került. Mit mondjon el az apának? Ha elmondja neki a kapitány bűnös múltját, akkor talán szétrombolja azt a pozitív képet, amit a férfi a fiáról őriz. Ha pedig elhallgatja előtte, akkor az öreg saját magát fogja vádolni azért, hogy nem figyelt eléggé a fiára, amikor szüksége lett volna rá. Végül Subiat úr törte meg a csendet.

- Én mindig is éreztem, hogy Henri olyan dolgokba keveredett, amiknek nem lehet jó vége! Amikor Provance-ba került, akkortól változott meg. Rideg és kíméletlen lett. Alig beszélt velünk. Állandóan azzal az ezredessel járkált mindenhová. Úgy tisztelte, mint egy istent. S végül ez vitte őt a sírba. Ez az ember ölte meg végül. De miért? Hogy fordulhatott ez elő?!

A gróf végül megtalálta a hangját.

- Az ön fia áldozatul esett egy kíméletlen, és erkölcsi normákkal nem rendelkező embernek. S itt most nemcsak a gyilkosságról beszélek, hanem azokról az évekről, amikről ön is beszélt az imént.

- A provance-i évek?

- Igen. Ez az ezredes, akit ön is említett, akkor egy titkos katonai egység parancsnoka volt. Ez az ember bűnös dolgokra vette rá az ön fiát, és így a markában tartotta.

- De miért?! Hogyhogy a fiam nem érezte, mekkora hibát követ el?!

- Azért nem érezte, mert fiatal volt, hiszékeny, és becsvágyó. Ez az ezredes a gazdagság, a jólét és a szebb élet reményével csábította a rossz útra. Az ön fia be akarta bizonyítani, hogy ő is ér valamit. S ezt a gyengeségét megérezte ez a tiszt is, és kihasználta! S ez az örvény végül magával ragadta a fiát! Gyilkosságokba, hamis tanúskodásba, és kémkedésbe keveredett.

Az öreg a tükörfényes padlót bámulta.

- Akkor ezek szerint igaz, amit hallottam?
- Igen.
- Én évek óta Provance-ban élek, itt senkit sem ismerek. Igaz, hogy az az ember, aki megölte Henrit, most már tábornok?
- Igen. Ugyanaz az ezredes, akit egykor az ön fia olyan nagyon tisztelt, most már tábornoki ranggal büszkélkedhetett.
- Ez borzasztó! S mit követett el a fiam, hogy ez az ember kioltotta az életét?
- Egyszerű, de nemes dolgot tett. Elege lett abból a bűnös életből, amit addig folytatott, és fel akart hagyni vele. Ám ez a tábornoknak nem tetszett, hiszen ő a tábornoki rangját ezeknek a csalásoknak, gyilkosságoknak köszönhette! S most féltetni kezdte a rangját, a tekintélyét és az életét. Ha ez még nem lett volna elég, Henri újabb lépéssel vonta magára a tábornok haragját.
- Mit tett?
- Tudomást szerzett egy készülő gyilkosságról, amit a tábornok készített elő egy bérgyilkos segítségével.
- Gyilkosság?!
- Igen. A tábornok örülten szerelmes volt egy hölgybe, aki viszont nem viszonzta az érzelmeit, hanem egy másik férfinak adta a kezét. Ezért a tábornok elhatározta, hogy elteszi láb alól a vetélytársát, és megöleti. Ám ez az ön fiának a fülébe jutott, és egy névtelen levélben előre figyelmeztette a leendő áldozatot, így a gyilkosság kudarcba fulladt, de a tábornoknak a tudomására jutott a névtelen levél. S ezzel az ön fia végképp aláírta a halálos ítéletét.

Az öreg hallgatott. Végül alig hallhatóan szólalt meg újra.

- Ez borzalmas. De miért figyelmeztette Henri azt az illetőt a készülő gyilkosságról? Hiszen csak egy idegen volt? Vagy ismerős?
- Igen, ismerte őt. De ez a levél, amit írt, nem a férfi miatt íródott, hanem a hölgy miatt!
- A hölgy miatt?
- Igen.
- Hogyhogy?
- Henri egykor borzasztó bűnt követett el a hölgygel szemben. Évekkel korábban segített a hölgy családjának a vagyonának az elsikkasztásában, és a vőlegényének az elítéltetésében, természetesen hamis vádak alapján. A család kihalt, a hölgy pedig magára maradt. Az ön fiának azonban évekkel később felébredt a jobbik éneje, és rájött, hogy mekkora bűnt követett el. Megsajnálta a láthatóan boldogtalan és örökké szomorú hölgyet, és elhatározta, hogy mindenképpen törleszt a bűnéből. Eltervezte, hogy segíti a hölgyet, hogy az újból boldog legyen. S amikor a hölgy évek múlva

szerelmes lett egy férfiba, látta, hogy itt az idő! Ám ez a szerelem szemet szúrt az addigra már tábornokként feszítő ezredesnek is. Ugyanis a hölgy családjának a tönkretételét ő irányította, hogy megszerezze a vagyont, és a kisasszonyt is. Ám amikor a hölgy beleszeretett abba a másik férfiba, elúszni látta minden tervét! Ez az a gyilkossági terv, amiről az imént beszéltem önnek!

- Értem! Tehát Henri ezért érezte úgy, hogy meg kell akadályoznia a gyilkosságot!

- Pontosan! Ha megmenti annak a férfinak az életét, akit a hölgy szeret, akkor végre elérheti a célját! A kisasszonyt ismét boldognak láthatja azok után, hogy korábban bünt követett el ellene.

Az öreg hallgatott. Teljes csend lett, csak a nagy falióra ketyegése hallatszott. Végül alig hallhatóan szólalt meg az öreg.

- És a fiam elérte a célját? Ez a hölgy boldog lett?

A gróf bólintott.

- Igen. Feleségül ment a férfihoz, és boldog házasságban élnek.

Subiat úr megkönnyebbülten sóhajtott fel.

- Ezt örömmel hallom, így a fiam halála nem volt hiábavaló.

- Így van. A hölgy az ön fiának köszönheti, hogy boldog lehet. S most már talán az Isten is megbocsátott neki.

Az öreg mereven bámult ki az ablakon, ahol a balkon korlátjára egy galamb repült rá, és ott bűgött percekig.

- A hölgy tudja, hogy mit tett a fiam? - törte meg végül a csendet.

A gróf bólintott.

- Igen. Mindent tud. Azt is tudja, hogy mit vétett ellene a múltban, és azt is, hogy mi az a jó tett, amit neki köszönhet.

- Vajon megbocsátott ez a hölgy a fiamnak?

- Igen. Megbocsátott neki.

- Akkor most már nyugodt lélekkel halhatok meg - hangzott a felelet, és az öreg felállt.

- Köszönöm, hogy szakított rám időt, gróf úr!

S azzal a férfi elindult kifelé. Servier kikísérte. De az öreg még megállt.

- Mi lett ezzel a tábornokkal? - kérdezte.

A gróf felsóhajtott.

- Megfosztották a rangjától, a vagyona egy részétől, és a mentelmi jogától.

- Csak ennyi?!

- Sajnos igen. Mivel nemesi rangja volt, és tagja volt a PAIR-ek kamarájának, és a hatalommal is jóban volt, nagyobb büntetés nem érte.

- Tehát még él?

-Igen.

- Párizsban?

- Igen.

- Hogy hívják?

A gróf felsóhajtott.

- Subiat úr! Biztos, hogy tudni akarja?

- Igen! Tudni akarom! A szemébe akarok nézni annak a senkiházi alaknak!

- Nehogy felelőtlen dolgot kövessen el! Ne essen ugyanabba a hibába, mint a fia!

- Ne aggódjon miattam, gróf úr! Lehet, hogy öreg vagyok, de nem ostoba! Nem fogom én megölni őt! Csak a szemébe akarok nézni! De ahhoz tudnom kell a nevét! Kérem! Ha tudja, hogy ki ő, mondja el!

- Rendben. A férfit Jean Legrand márkinak hívják. Eddig a francia hadsereg egyik tábornoka volt. De az ítélet után már csak egy egyszerű közemberré vált. A palotáját eladták, és most nem tudom, hogy hol lakik. De Párizsban van, az biztos.

- Köszönöm, monsieur Servier! Nekem ennyi elég! - felelte a férfi, kezét fogott a gróffal, majd fáradt léptekkel távozott.

A gróf még állt egy darabig a nappali ajtajában, és nézte, ahogy az öregúr alakja eltávolodik a hosszú, piros szőnyeggel borított folyosón.

VÉGE A NEGYEDIK RÉSZNEK

ÖTÖDIK RÉSZ

Negyvenötödik fejezet - Legrand új élete

Reggel nyolc óra volt. Jean Legrand a tükörhöz lépett, és megkötötte a nyakkendőjét. Miután végzett vele, megszemlélte magát a tükörben. Elégedett volt a külsejével. Úgy döntött, hogy ideje elkezdni az új életét. Claude Espoir megszületett, és elindult, hogy beteljesítse mindazt, amit előre eltervezett. Tulajdonképpen azt sem bánta, hogy mindent újra kellett kezdenie, hiszen így minden eddigi teheről megszabadulhatott. Ez persze nem jelentette azt, hogy feladta volna azt az elképzelését, hogy legfőbb riválisát elintézzze. Ez a cél most is fejében volt, de előbb azt akarta elérni, hogy minden elérhető eszközzel tönkretégye a család életét. Ehhez már meg is tette az első lépést. A férfinak rögtön megragadta a figyelmét az a hirdetés, amit az egyik napilapban pillantott meg. A hirdetés szerint a Servier-házba szobalányt keresnek. S Legrand elhatározta, hogy egy jól fizetett kénművészt bejuttatja oda! Mindent tudni akart a Servier család életéről, terveikről, és a gyenge pontjaikról is! S ha ez a terve sikerül, végleg pontot tehet ennek az ügynek a végére. Ahogy ennek a gondolatnak a végéhez ért, máris kopogtak az ajtón.

- Gyere be! - szólt fennhangon a férfi.

Nyílt az ajtó, és egy vörösés hajú fiatal nő lépett be rajta.

- Jó reggelt, Legrand úr! Itt vagyok időben, ahogy tetszett mondani! - kezdte.

- Jöjjön be, Jaqueline! - intett a férfi.

A nő becsukta az ajtót, és megállt a férfi előtt. Legrand a nőre emelte a tekintetét.

- Maga mindig is jó munkaerőnek bizonyult, kisasszony! - szólalt meg.

- Köszönöm, uram!

- Eddig is mindig elégedett voltam a munkájával! S azt hiszem, ezt én elég jól megfizettem!

- Igen, Legrand úr! Nem volt okom panaszkodni!

- Helyes! Ha eddig jól keresett, Jaqueline, akkor most kétszer annyit is kaphat, ha jól végzi a munkáját!

- Bármire készen állok, uram!

- Azt gondoltam! De most sokkal nehezebb, és sokkal több dolga lesz, mint eddig!

- Mit kell csinálnom!

- Egy gazdag ember házába keresnek szobalányt! Oda fog jelentkezni,

természetesen a legjobb képesítést adó papírokat is a rendelkezésére bocsátom! Ha munkába állt, lehetőleg a legjobb formáját kell hoznia! Tegyen meg mindent, hogy a háziak elégedettek legyenek a munkájával! Mindent csináljon meg, amire csak utasítják! De nem ez lesz a legfőbb feladata!

- Ugyanaz, mint tavaly Sapin úréknál? - kérdezte a nő.

- Majdnem! Itt sokkal több mindenre kell figyelnie! Ön Maximilien de Servier gróf úr házába jelentkezik szobalánynak! Ott sokat fog keresni, de ha nekem értékes információkat szállít, akkor a fizetését kiegészítem egy hasonló összeggel! A feladata a következő: Tudni akarom a család minden tagjának a napi menetrendjét, szokásait. Tudni akarom, hogy ki mikor nincs otthon, és ha elmennek otthonról, azt mikor teszik! Mindemellett minden olyan dologról tudni akarok, ami érdekes lehet! Ha teheti, mindenképpen figyelje meg, hogy ha a család tagjai egymás között beszélgetnek, miről diskurálnak! Tudni akarok a szokásaikról, és minden olyan dologról, ami számomra érdekes lehet! Ha tehát valami érdekes újdonságot hall, Jaqueline, akkor azt mindenképpen jelentse nekem! Értette?

- Igen, uram!

- Helyes! Amikor az érdekes hírekről beszéltem, az alatt a különféle titkokat, és a család gyenge pontjait értettem! Mindenre figyeljen!

- Igen, uram!

- Jól van! - felelte a férfi, és egy papirost nyújtott át a nőnek.

- Ez itt a képesítésről szóló papírja! Pénzt is adok, fogjon egy bérkocsit, és induljon a Servier-kastélyhoz! Amikor legközelebb kimenőt kap, akkor feltétlenül keressen föl! Akkor megbeszéljük, hogy mikor és hol találkozunk! Ezeken a találkozókon mindenről beszámol nekem, amit csak hallott a Servier családnál!

- Értem, Legrand úr!

- És még valami! Engem nem is ismer! Soha nem is hallotta a nevemet! Én Claude Espoir vagyok! Értette?

- Igen, uram!

- Jól van! Bármennyit is fizet magának a gróf, maga nekem dolgozik! Értette?!

- Igen!

- Remek! Akkor induljon!

A Jaqueline-nak nevezett nő még egy utolsó pillantást vetett a férfira és távozott. Jean Legrand elégedett vigyorral a képén nézett utána.

Ahogy a lány kilépett a kapun, és eltávolodott, a férfi elégedetten dörzsölte össze a tenyerét. Már érezte is azt a bizsergést, amit a hatalom csúcsán érzett egykor! Rendkívül élvezte, ha a különféle helyekre bejuttatott titkos emberei ellátták őt különböző információkkal, amit szinte mindig

felhasználta mások ellen! Most is erre számított! Alig várta, hogy a nő jelentkezzen az első hírekkel Servier gróf házából, amiket majd szépen felhasználhat riválisa ellen!

- No, Guillaume de Flore! Lehet, hogy az első csatát te nyerted, de a háborút én fogom megnyerni! - gondolta elégedetten.

Negyvenhatodik fejezet - Adéle új feladatai

Az ebéd után a Servier család a nappaliban leült, hogy egy kicsit beszélgessenek. Ma kivételes nap volt, hiszen mindenkinek szabad volt a napja, és sem a grófnak, sem pedig Angelo-nak nem akadt semmi dolga. Ez a mai nap a pihenésé volt.

- Végre nem csak fél napokra láthatom önt, Maximilien! - mosolygott a grófné a férjére.

A férfi a feleségére tekintett.

- Azt hiszem, most nem is vágyom másra, mint egy kis pihenésre. Az utóbbi időben annyi minden történt, hogy végiggondolni is sok! - felelte.

Adéle a többiekre pillantott.

- Én viszont úgy érzem magam, mint egy ötödik kerék. Amíg dolgoztam, vagy csináltam valamit, hasznosnak éreztem magam. De most! Nem akarok ingyenélőnek tűnni.

A gróf a lányra nevetett.

- Azt hiszem, te egy jó ideig még nem fogsz megszabadulni ettől az érzéstől! De ne aggódj! Ha úgy érzed, hogy csinálnod kell valami hasznosat, miért nem szállsz be Amelie-hez? Ő elég sok dolgot intéz!

A grófné a férjére nevetett.

- Ez remek gondolat, Maximilien. Erre nem is gondoltam. Adéle tényleg sok dologban segíthetne nekem.

- Miben segíthetnék? - érdeklődött a lány.

Amelie Adéle-hez fordult.

- Nincs kedved velem együtt intézni az árvaház ügyeit? Hetente három alkalommal ellátogatok oda, hogy leellenőrizzem, rendben mennek-e a dolgok. Nem mindegy, hogy az árvaház hogyan költi el azt a pénzt, amit tőlünk kap támogatásként! Pár hét alatt belejössz, és ha úgy érzed, hogy egyedül is tudod csinálni, akkor rád bízom az árvaház felügyeletét!

Adéle a nőre mosolygott.

- Ez jól hangzik! Nekem lenne hozzá kedvem.

- Ez remek! - felelte a grófné. - Betanítalak, hogy mit, és hogyan kell csinálnod! S ha jól megy, végleg a tiéd lesz az árvaház felügyelete! Nekem

egyébként is sok lenne, hiszen mellette én járom végig a kulturális intézményeket, a színházakat, a kórházat, és a klubokat!

Angelo Adéle-ra nevetett.

- Örülök, Adéle, hogy megtalálta az önnek való foglalatosságot!

A lány bólintott.

- Végre úgy érzem, hogy én is teszek valamit a családjáért, nem csak lógotom a lábam! Ez az árvaházi munka pedig épp azért tetszene nekem, mert én nagyon könnyen át tudom érezni ezeknek a gyerekeknek a sorsát! Ha valakinek nincsenek szülei, az borzasztó dolog!

- Ez igaz! - felelte a gróf. - De gondolj arra, hogy mostantól neked is lesz részed abban, ha ezeknek az árváknak könnyebb lesz a dolga!

- Igyekezni fogok!

- Holnap délelőtt el is kezdhethetjük! - nézett a grófné Adéle-ra. - Elmegyünk, és én megmutatok neked mindent, amit tudnod kell! Az urak pedig addig végzik a maguk munkáját!

Ekkor kopogtak. A komornyik volt.

- Mi az, Baptiste úr? - nézett rá a grófné.

- Elnézést asszonyom, de egy hölgy jelentkezett a meghirdetett szobalányi állásra.

- Ah, remek! Mindjárt megnézzük, hogy milyen is az illető, és mit tud! - állt fel Amelie, és Adéle-ra tekintett.

- Gyere, nézzük meg, hátha alkalmazható lesz a hölgy! S ha igen, tájékoztasd a feladatairól, a kötelességeiről, és ha nem bánod, rád bízom őt!

- Kíváncsi vagyok rá! Elnézést, uraim! Mehetünk! - állt fel Adéle is, és a grófné társaságában elhagyták a szobát.

A két férfi magára maradt. Angelo egy pillanatig nézte a csukott ajtót, majd a grófra tekintett.

- Meg kell, hogy mondjam neked, most egy kicsit örülök, hogy a hölgyek elmentek. Van itt valami, amit szeretnék veled megbeszélni, és nem szeretném, ha Amelie vagy Adéle tudnának róla!

Servier érdeklődve nézett a barátjára.

- Valami nyugtalanít, látom rajtad! Ugye?

- Igen.

- Mégis mi az, ami ennyire fontos neked?

Angelo felsóhajtott.

- Lenne egy kérdésem, de remélem, nem haragszol meg érte!

- Hallgatlak!

- Tegnap, amikor bementem a városba, intézni az angliai értékpapírok ügyét, a kapun épp egy fogat fordult be ide az udvarba. Én úgy láttam, hogy a Roublard család címere volt az oldalán. S ami a legmeglepőbb volt a számomra, az az, hogy nem az idősebb Roublard urat láttam az utastérben,

hanem a fiát, Rodolphe-ot. Mit keresett itt?

A gróf különös tekintetet vetett a barátjára.

- Rodolphe Roublard valóban itt járt tegnap. Engem is meglepett, hogy ő jött el az apja helyett, de Roublard úr átadta az üzleti ügyeinek egy részét a fiának, s rábízta ezek intézését.

- Értem! Tehát akkor ...

- Az utóbbi időben elég sokszor fogunk itt találkozni Rodolphe Roublard fiatalúrral, hiszen mostantól vele kell tárgyalnunk! Az apja ügyeit ő viszi majd!

- Nem meglepő! - jegyezte meg epésen Angelo.

- No mi az, Angelo? - nézett rá a gróf. - Már megint ugyanaz jár a fejedben, mint az eljegyzési ünnepségen?

- Persze, hogy az! Ha láttad volna, hogy ez a fickó micsoda szemeket meresztett Adéle-ra, akkor most te is aggódnál!

- Nyugalom! Én sem estem a fejem lágyára! Tisztában vagyok azzal, hogy Adéle hirtelen felbukkanása, és mesés hozománya úgy vonzza az önjelölt kéréket, mint az édesség a méheket! S Rodolphe Roublard sem kivétel ez alól.

- Hát akkor?

A gróf a barátjára nézett.

- Nem gondolhatod komolyan, hogy én most nekiállok Rodolphe Roublard-nak, és egyenesen megtiltom neki, hogy a házamba jöjjön, azzal az indokkal, hogy biztosan Adéle pénzére pályázik?! Nem! Amíg itt van, biztosan nem lehet kettesben Adéle-lal! Emiatt nem kell aggódnod! Az ember úgy is lehet óvatos, hogy nem veszíti el az udvariasságát!

- Az lehet, de én mégis aggódom! Félek, hogy behálózza Adéle-t!

A gróf a barátjára pillantott.

- Lehet, hogy megpróbálja, de neked bíznod kell Adéle-ban! Ha ő téged szeret, akkor nincs miért aggódnod! Neked nem Rodolphe-től kell tartanod, hanem a saját robbanékony természetedtől! Ne ábrándítsd ki Adéle-t azzal, hogy örökké ezzel a Roublard fiúval nyaggatod!

Angelo bólintott.

- Talán igazad van! Jobb lesz, ha kívádjuk, mi történik!

Servier helyeselt.

- Mást nem is tehetünk! Ha Rodolphe akar valamit Adéle-tól, az úgyis kiderül!

Ez a mondat végszónak is beillett.

Negyvenhetedik fejezet - Az utcán

Másnap délelőtt Adéle ismét a városban járt, megtekintette a Servier család által támogatott gyerekotthont. Miután végzett, kilépett az intézet kapuján, és elindult a Secousse Boulevard felé. Alig tett meg ötven métert, egy fiatal férfi csapódott mellé. Rodolphe Roublard volt.

- Üdvözlöm, kisasszony! - köszöntötte a lányt.

- Jó napot, Roublard úr! - mosolygott rá Adéle. - Hogyhogy itt futunk össze?

- Az egyik barátomnál jártam, és miután eljöttem tőlük, megpillantottam önt, és gondoltam, nem veszi rossz néven, ha megszólítom!

- Ó, dehogy veszem rossz néven! Legalább ismerőst láthatok!

Rodolphe felvette a legrokonszenvesebb ember arckifejezését.

- És ön? Mi járatban van errefelé?

A lány a mögötte látható épület felé intett.

- Én itt jártam a gyermekotthonban, leellenőrizni, hogyan haladnak a fejlesztések!

- Fejlesztések?

- Igen. A családuk jelentős pénzzel támogatja ezt az intézményt, és nem mindegy, hogy megfelelően költik-e el ezt az összeget!

- Ez igaz! Én büszke vagyok önre, Adéle, hogy ilyen felelősségteljes munkát végez!

- Ön hízeleg nekem, Roublard úr?

A fiatalember megállt.

- Zavarja, ha azt mondom, hogy igen?

A leány elnevette magát.

- Nem zavar, csak nem igazán értem. Hiszen alig ismer engem! S én sem igazán ismerem önt.

Rodolphe folytatta a behízelgő manővereit.

- Ön téved, kisasszony! Én már elsőre tudtam, hogy ön egy rendkívüli hölgy!

- Ne mondja! Talán csak azt hiszi, hogy így van!

Rodolphe a fejét rázta.

- Nem egészen! Tudja, Adéle, én eddig csak udvariasságból kerülgettem a témát, de most már meg kell, hogy ismerje az érzéseimet! Ön nagyon tetszik nekem! Sőt! Talán már...

- Csak azt ne mondja, hogy szeret! - emelte a fiatalemberre Adéle a tekintetét.

- De igen.

- Az lehetetlen.

- Miért volna lehetetlen?

- Pont azért, amiről az imént beszélgettünk! Ön nem is ismer engem, és én sem ismerem önt! Talán csak elképzelt engem valamilyennek, amilyen valójában nem is vagyok!

- Miért lenne ez baj?

A lány Rodolphe-ra nézett.

- Azért, mert az ember a „szeretet” szóval nem dobálózik csak úgy! Egy hete még azt sem tudta, hogy ki vagyok, ma pedig már szerelmet is vallana? Ez nem jó így, Roublard úr!

- Miért nem?

- Azért, mert ellentmond minden ésszerűségnek, és az illem szabályainak is!

- Talán attól fél, kisasszony, hogy a szalonokban az emberek a szájukra veszik, amiért velem látják?

Adéle Rodolphe-ra pillantott.

- Ez csak az egyik ok! Én nem hozhatok szégyent a nevelőapámra, és egyáltalán nem illendő, hogy idegen férfiakkal mutatkozzam! A másik oka pedig ennél sokkal konkrétabb! Nekem már van egy vőlegényem, és hozzá szándékozom menni!

Rodolphe bólintott.

- Értem. Ha nem csal a megérzésem, akkor Angelo Carrone úrról van szó, a gróf úr titkáráról.

- Igen.

- Ez elég érdekes!

- Miért?

A férfi elindult a járdán, Adéle pedig mellette lépkedett. Rodolphe folytatta a beszédét.

- Tudja, Adéle, én nem egészen értem önt. Párizsban, legfőképp azokban a körökben, ahol az ön nevelőapja megfordul, elég rosszul fogadják, ha valaki rangon alul házасodik. Ön az imént azt mondta, hogy a gróf úr jó hírét is szem előtt kell tartama. Gondolja, hogy jót fog tenni neki, ha ön egy egyszerű intézőnek adja a kezét? Ki tudja, hányan fognak monsieur Servier háta mögött összesűgni ezek után?

- Miért mond nekem ilyeneket, Roublard úr? - szeppent meg egy kissé Adéle.

- Hogy miért? Azért, mert ez az igazság! Önnek az apja után főúri rangja van, de Carrone úr csak egy egyszerű alkalmazott! S ráadásul nem is francia! Ha ön hozzámegy, szégyent hoz Servier grófra! Ez az apja ellenségeinek hamar a fülébe jut majd!

Adéle elsírta magát, és kétségbeesetten fogta be mindkét fülét.

- Elég! Ne mondjon többet, Roublard úr! A lelkembe tipor ezekkel a szavakkal!

Rodolphe érezte, hogy most jött el a pillanat, amikor enyhíthet a szorításon.
- Sajnálom, hogy így elragadott a hév. De ki kellett mondanom, amit gondoltam.

A lány a férfira emelte a tekintetét.

- Ha ezek a gondolatok jártak a fejében, akkor én okkal gondolhatom azt, hogy ön a saját érdekeit tartotta szem előtt, amikor ezekről a dolgokról beszélt nekem. Önnek nyilván jól jöhet, ha engem megingathat.

Rodolphe bólintott.

- Ezt én nem is tagadhatom. Valóban megfordult a fejemben, hogy udvarolni kezdek önnek. De ez még nem jelent semmit! Tehetek én bármit, ha önnek továbbra is Carrone úr kell! De ettől még a tény tény marad! Carrone úr bármilyen jó intéző, akkor is csak egy egyszerű alkalmazott marad! S én nem szeretném önnek elmondani, hogy milyen kellemetlen lesz, ha a társasági életben azt kezdik majd el sutogni, hogy Carrone úr önt csak a pénze miatt veszi el!

- Ez borzasztó! - mondta Adéle. - Angelo egyáltalán nem olyan ember!

- Én elhiszem! De mások ezt nem tudják! És füttyölnek majd rá! Ön csak egyféleképpen kímélheti meg a botránytól az apját! Ha nem megy hozzá Carrone úrhoz!

- Ez lehetetlen!

- Pedig így van! Az életben néha áldozatokat is kell hoznunk!

Adéle nem tudott mit felelni, könnyein keresztül alig látta az utcán sétáló embereket. Nem szólt egy szót sem, elindult az utca túloldalán várakozó hintó felé, és elhajtattott a Forét d'Marly felé.

Negyvennyolcadik fejezet - A kémnő jelentése

Két nap múlva, délután Jaqueline, Legrand kémnője meg is jelent a férfi lakásán. A férfi már alig várta, hogy végre valami hírt kapjon vetélytársa házából.

- Nos, Jaqueline? Tud nekem valami érdekes dolgot mesélni? - kérdezte a nőt.

Jaqueline bólintott.

- Igen! Több dolgot is megtudtam!

- Például?

- Például azt, hogy a gróf intézője, Angelo Carrone szerelmes a kisasszonyba, Adéle-be.

- És?

- Feleségül szeretné venni a lányt, és a kisasszonyban is meglenne a

hajlandóság, de van itt egy kis probléma!

- Mégpedig?

- A kisasszony körül feltűnt egy másik férfi is, aki szintén a hölgyet szeretné magának!

- Valóban?! Ezt honnan tudja?

- Törölgetés és rendrakás közben sok mindent lehet hallani. De a konyhán is mesélték, hogy az egyik bálon egy gazdag ember fia felfigyelt Adéle kisasszonyra, és ezt az intéző úr igencsak rossz néven veszi!

- Ez nem is rossz? Tud részleteket is?

- Igen. Bár nem tudom, hogy ezek közül melyik információ valódi.

- Nem baj, kezdjen bele!

- Jó! Úgy hallottam, hogy néhány nappal az én munkába állásom előtt volt egy bál Raquin úrnéknál!

- Igen. Egy eljegyzési bál. No és?

- Ez volt az a bál, amelyiken a kisasszony életében először részt vett. S mint az várható volt, az emberek nagyon kíváncsiak lettek rá. Körülrajongták a hölgyet, és fiatal emberek egész hada próbálta őt körüludvarolni.

- Értem! S ez Carrone úrnak nem tetszett!

- Ez még nem is lett volna nagy baj, mert a grófné távol tartotta a szerencselovagokat a nevelt lányától. De volt ott egy fiatalember, akinek sikerült vele közelebbi barátságba kerülni, hosszasan elbeszélgettek, majd felkérte Adéle-t táncolni.

- És?

- Állítólag az intéző úrnak ez nem tetszett, és hangot adott annak a meggyőződésének, hogy ez az ifjú többet is akar a hölgytől!

- Értem! Tehát akkor féltékeny!

- Igen. De egyáltalán nem véletlenül! Ez a fiatalúr egy gazdag ember fia. Roland Roublard úré.

- A külügyi bizottság elnökének a fia?!

- Igen! És láthatóan állandóan Adéle kisasszony nyomában volt. S állítólag a napokban ismét összefutottak a városban.

Legrand elégedett volt.

- Ez nem is rossz! Tehát Carrone úr vetélytársra lelt az ifjú Rodolphe Roublard személyében!

- Igen! És van itt még más is!

- Mégpedig?

- Carrone úr attól fél, hogy a közöttük lévő társadalmi különbség miatt Adéle kisasszony nem lehet a felesége! Attól tart, hogy a hölgy inkább egy arisztokratának adja a kezét, nehogy kibeszéljék őket Párizsban.

- Á, értem! Tehát akkor ez a bizonyos arisztokrata kérő akár Rodolphe Roublard úr is lehetne?

- Igen. Elvégre az utóbbi időben többször is járt a Servier-kastélyban, mivel apja átadta neki az ügyei egy részét. Tehát megvan rá az esély, hogy összefut a hölgygel.

Legrand elégedetten nézett a nőre.

- Remek munkát végzett, Jaqueline! Itt a pénz, amit ígértem!

- Köszönöm, uram!

- Továbbra is tartsa nyitva a szemét és a fülét! A megbeszélte időpontokban ismét találkozunk!

- Igen, uram! - felelte a nő, és távozott.

Jean Legrand pedig csak állt egy helyben, és elégedetten elvigyorodott.

Negyvenkilencedik fejezet - Találkozás az őrülttel

A következő nap délelőtt Adéle ismét a városban járt, de ezúttal csak sétálni ment, hogy egy kicsit egyedül maradjon a gondolataival, és végiggondolja mindazt, amit Rodolphe Roublard mondott neki pár napja. Az Allée de Longchamp környékén mindig jókat lehetett sétálni, és a park környéke nyugodt hangulatot biztosított. A lány agya akörül forgott, hogy most mitévő legyen. Szerette Angelo-t, és hozzá akart menni feleségül. De félt, hogy ezzel pletykák célpontjává teszi a gróft és a feleségét. Sajnos az úri sznobizmus még mindig divatban volt, és ez ellen nem lehetett tenni semmit! Mi ilyenkor a teendő? Füttyüljön az emberekre, és adja a kezét a fiatalembernek? De ha így tesz, akkor rosszat tesz azoknak, akiknek mindent köszönhet! Mi ebből a helyzetből a kiút? A lány talán tovább is szötte volna a gondolatait, de ekkor megszólította egy érdekes férfihang.

- Nagy meggondolatlanság így egyedül sétálgatnia, kisasszony! - hangzott a lány mellől.

Adéle felpillantott, és az ereiben kis híján meghűlt a vér. Jean Legrand állt mellette. A férfi gonoszul vigyorgott. A lány ijedten nézett rá.

- Legrand úr?! Mit akar tőlem?!

A férfi meredten bámult a lány szemébe.

- Semmi különösöt nem akarok, csak egy kicsit magára ijeszteni!

- Miért csinálja ezt?! Azt hiszi, nem tudom, hogy maga volt az, aki elraboltatott otthonról?!

A férfi ijesztően közelebb lépett.

- S ezt ki tudja bebizonyítani? Talán ön? Látta az arcomat?

Adéle-ben felgyülemlett a düh, és dacosan válaszolt a férfinak.

- Nem láttam, de hallottam a hangját! És azt ezer hang közül is fel tudnám ismerni!

- Valóban? Az emberrabló el is torzíthatta a hangját, hogy fel ne ismerjék! Ne legyen ilyen naív, kisasszony! Ezt a világ egyetlen bírósága sem fogadja el bizonyítékként!

A lány reszketve nézett a férfira.

- Nem értem magát, tábornok úr! Miért nem tud megbékélni önmagával?! Önt csak egyetlen érzés élteti, a Maximilien iránti gyűlölet! S egy nap önt a saját gyűlölete fogja elpusztítani!

A férfit meglepetésként érte, hogy a lány ilyen bátran felelt neki. De a sértett önérzete ezt nem engedhette meg.

- Nem fél attól, hogy most megint teszek ön ellen valamit? - hajolt közelebb a lányhoz.

A lány Legrand-ra nézett.

- Nem! És tudja, hogy miért? Mert maga valójában csak egy gyáva alak, aki szemtől szemben nem mer kiállni, hanem mindig másokkal végezteti el a piszkos munkát! Ha most lenne elég bátorsága, hogy itt, az utcán tegyen ellenem valamit, akkor már régen megtehetette volna!

A férfi dühös lett.

- No, nézd csak! A kisasszonynak hogy kinyílt a szája! Úgy látszik, Servier gróf nevelt lányának lenni jól jövedelmező dolog! Ön azzal, hogy bekerült a gróf családjába, nyilván jó kis pénzhez jutott, és rögtön beképzelt emberre vált! De ne feledje, kisasszony, innen magasról nagyot lehet zuhanni!

- Ahogy ezt ön is megtapasztalta tavaly!!

Legrand megmarkolta a lány karját.

- Ami tavaly történt, azt az ön nevelőapjának köszönhetem! És addig nem nyugszom, amíg az egész családjukat tönkre nem teszem! S ön ne is álmodjon arról, hogy Angelo Carrone úr felesége lesz! Kár, hogy ez a szép álmom hamarosan véget ér! Engem csak egyetlen dolog érdekel! Tönkretenni a maguk egész családját! S nekem valami azt súgja, hogy a gróf úr sem sokáig birtokolja ezt a szép vagyont, amelyik vagyonért a csalfa felesége is hozzáment! Ki tudja, egy nap valamelyikük ismeretlen okból beteg lesz, és meghal! S ha ez véletlenül pont a gróf lesz, akkor az lesz az én legszebb napom!

A lány most már végképp megijedt.

- Maga örült!

- Az lehet! De egy cseppet sem érdekel! Nekem csak egyetlen dolog okoz örömet! Ha Servier grófnak fájdalmat okozhatok! És ha meghallja, hogy találkoztunk, akkor is fájdalmat fog érezni, mert félti önt! És nekem épp ez kell!

Adéle már nem bírta hallgatni ezt a tébolyult beszédet.

- Elég! Maga megörült! - kiáltott, majd sírva elszaladt.

Lélekszakadva rohant, de a park a déli órákra teljesen kiürült, így senki sem

láthatta, ahogy a lány csak futott, hogy megszabaduljon ettől a rémálomtól. Addig szaladt, amíg teljesen ki nem fulladt.

Végül lelassított, és térdre rogyott az egyik fa mellett. Kétségbeesetten zokogott, átkarolta a fa törzsét, sírása azonban elveszett a fák között fújó szél zúgása mellett. Adéle a szeme előtt egyre csak ezt az örült arcot látta, és most még jobban félt, mint amikor elrabolták. Hosszú percekig sírt, amikor halk léptek hallatszottak, és valaki leguggolt a lányhoz.

- Valami baj van? Miért sír, kisasszony? - kérdezte egy női hang.

Adéle felpillantott. Nem hitt a szemének! Pilar állt mellette.

- Maga az? - nézett rá ijedten.

- Adéle! - lepődött meg a spanyol nő is.

Adéle ijedt arccal nézett Pilarra, s egy szót sem bírt kinyögni. A nő látta, hogy a lány szeme piros a sírástól, és a szem is riadtan nézeget körbe az ijedtségtől. Látta, hogy valami nagyon megijesztette őt.

Pilarnak nem volt ideje a sors különös játékán gondolkodni, hogy ismét összefutottak, úgy érezte, hogy tartozik valamivel a lánynak. Megsajnálta.

- Ne féljen! Nem akarok öntől semmit! - szólalt meg végre. - Segíteni szeretnék!

Adéle lassan visszanyerte az önuralmát.

- Valóban segítő szándékkal jött?

- Igen. Tartozom ennyivel.

- Köszönöm!

Pilar kissé kényelmetlenül érezte magát ebben a szituációban, hogy most pont azt a lányt sajnálta meg, akit nemrég még naponta felpofozott.

- Mi történt? Mi az oka ennek a sírásnak? - kérdezte végül.

Adéle megtörölte a szemét, és felállt.

- Nem gondoltam volna, hogy az a rémálom, amit nemrég át kellett élnem, idáig is elkísér. A maga egykori társa, Jean Legrand zaklat.

- Legrand, itt?! - nézett körül Pilar.

Adéle a távolba bámult.

- Pár perce még itt volt. De már elment.

Pilar mérgesen nézett körül.

- A pokolba! Itt volt, ilyen közel, és én észre sem vettem! De kár! És mit akart magától, Adéle?

- Amit máskor is. Meg akarja keseríteni a családjunk életét. S ehhez én vagyok az eszköz. Ha az apám fülébe jut, hogy összefutottam a tábornokkal, azzal újabb tövist szúrhat Maximilien és Amelie szívébe.

Pilar az előzmények miatt nem nagyon mert a lány szemébe nézni, de végül erőt vett magán.

- Segíteni szeretnék magának, de nem tudom, hogy megtehetem-e.

Adéle a nőre nézett.

- Én már nem haragszom magára, ha erre gondol.

Pilar felsóhajtott.

- Most én köszönöm! Lehet, hogy nem a legjobb utat választottam, de sajnós én is bedőltem ennek az embernek. De amikor kiderült, hogy ő az, aki leginkább megérdemli a halált, el kellett jönnöm Párizsba! Meg kell találnom azt az embert!

Adéle a nőre emelte a pillantását.

- Ne kövessen el újabb hibát! Az az ember olyan elvakultan gonosz, hogy előbb, vagy utóbb saját magát fogja elpusztítani! Magának még van rá esélye, hogy normális életet éljen!

Pilar felsóhajtott.

- Talán így van. De amíg ez az ember él és mozog, addig sem az ön apjának, sem önnek, sem pedig nekem sem lesz nyugtunk! Valamit tenni kell!

- De ne aktívan tegye! Ne ön legyen az, aki Jean Legrand előtt állva meghúzza a ravaszt, vagy a szívébe mártja a kést! Az az ember előbb, vagy utóbb önmagát sodorja a szakadék szélére! Csak ki kell várnunk!

Pilar elgondolkodott, majd bólintott.

- Talán igaza van, kisasszony! De ahhoz, hogy ezt én nyugodt lélekkel végigcsináljam, tudnom kell, hogy ön, és a családja nem gyűlöl-e engem a múlt miatt!

Adéle felsóhajtott.

- Ön azzal, hogy belátta a hibáját, és most idejött segíteni, még ha véletlenül is, azzal számomra világossá tette, hogy nem kell gyűlölöm önt! S az apámnak sem!

Pilar mintha elmosolyodott volna. Adéle el is csodálkozott rajta, hiszen azelőtt sohasem látta a nőt mosolyogni. A spanyol nő ismét megszólalt.

- Ha nem félnék az ön apjának a haragjától, még haza is kísérném, nehogy ismét összefusson ezzel az undorító féreggel.

- Mi akadálya van? - nézett rá a lány. - Úgyis épp hazafelé készültem!

- Ha elkísérem hazáig, a gróf nem fog kidobni?

- Nem hiszem. Ha haragudna magára, akkor már régen feladta volna, ott Marseille-ben.

- Ez igaz, de azóta már eltelt egy kis idő, és meg is gondolhatta magát.

- Maximilien nem olyan ember, aki állandóan meggondolja magát.

Következetes marad ahhoz, amit kimond.

- Ha így van, akkor remélem nem bánja, hogy hazakísérem!

- Mehetünk!

- Megkérdezhetem, miért járkal ilyen helyen egyedül?

- Sohasem szoktam egyedül járkalni, mindig van velem valaki, aki elkísér. Többnyire mindig a fogat közelében maradok, de ma bérkocsival jöttem, mert annak a hintónak, amellyel a városban járok, eltört a tengelye, és meg

kell javíttatni.

- Akkor most is bérkocsit kell fogni!

- Nem kell, itt van, nem messze, az egyik utcában. Amikor megjöttem, szóltam a kocsisnak, hogy várjon meg.

- Induljunk! De most én fizetem a haza utat!

A két nő lassan lépdelve eltávolodott a parktól, és alakjukat elnyelte a város egyik mellékutcája.

Ötvenedik fejezet - Lóversenyen

Szinte ugyanebben az időben, a parktól nem messze, a lóversenytéren kint volt az ifjú Rodolphe Roublard is. Bármennyire is megígérte az apjának, hogy felhagy a kétes étellel, a szerencsejátékkal és a rosszlányokkal, nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy ismét ki ne menjen a derbire. Jó pénzért fogadott, de bármennyire is drukolt annak a lónak, amelyre pénzt áldozott, az csak harmadikként futott be. S ahogy telt az idő, Rodolphe-nak egyre rosszabb kedve lett. Mérgelődve ült a helyén, amikor leült mellé egy ember.

- Rosszul állnak a dolgai? - kérdezte az idegen.

- Igen - felelte a fiatalember. - Sajnos nem jött be a tippem!

A negyvenvalahány éves férfi Rodolphe-ra emelte a tekintetét.

- Jegyezze meg, uram, hogy csak úgy szabad kockáztatni, ha biztosak vagyunk a sikerünkben!

A fiatalember legyintett.

- A szerencsejátékban soha nem mehetünk biztosra.

Az idegen bólintott.

- Hát persze! Ezért nem szabad soha a szerencsejátékra bízni a boldogulásunkat!

Rodolphe elnevette magát.

- Ha így gondolja, akkor ön miért van itt?

A férfi fürkészően nézett rá.

- Két dolog miatt is. Kiülök ide, nézelődöm, figyelem az embereket, a futamokat, és érdekes dolgokat láthatok.

- És a másik ok?

- A másik ok az, hogy most céltudatosan önhöz jöttem.

- Hozzám?! - csodálkozott Rodolphe. - Ismerjük egymást?

A férfi meredten bámult.

- Én ismerem magát, de ön engem nem. Ugyebár ön Rodolphe Roublard úr?

- Én vagyok! De miért, ki maga?

- Az nem lényeges! Sokkal fontosabb az, hogy miért is kerestem fel magát!

- Nem értem!

- Mindjárt elmagyarázom. Nekünk, kettőnknek közösek az érdekeink. S ha együttműködünk, hamar célhoz érhetünk!

- Mit akar ez jelenteni?

Az idegen gúnyosan elvigyorodott.

- Azt jelenti, hogy önnek nincs más választása, csak az, hogy megtegye, amit mondok magának!

- Miért tenném? - fortyant fel Rodolphe.

- Hogy miért? Egyszerű! Csak ez az egyetlen módja, hogy megszerezze az ifjú Adéle kisasszony kezét!

- Honnan tud ön erről?!

- Lényegtelen! Önnek kell a Servier lány keze, s én hozzásegíthetem ehhez! Ez csak úgy működhet, ha szó nélkül megteszi, amit mondok! Különben a gróf és a családja véletlenül tudomást szerez a maga vagyonszerzési céljairól, és a szép terveinek lóttek, fiatalúr!

- Mit akar ez jelenteni?! Zsarolni akar?

A férfi elvigyorodott.

- Pontosan! Csak semmi meggondolatlanság! Ön segít nekem, én pedig segítek önnek! Ha nem teszi, akkor nem lennék a maga helyében!

- Miért?! Mi ebből az egészből a maga haszna?

- Azt magának nem kell tudni! Az én terveim az önéből következnek! Elég, ha azt teszi, amit mondok magának!

Rodolphe látta, hogy nem nagyon tehet mást, ezért megadta magát.

- Jól van. Mit akar?

Az idegen beszélni kezdett.

- Úgy tudom, hogy ön szeretné megszerezni Adéle kisasszony kezét, hogy beházasodhasson a Servier családba.

- Igen - felelte megadóan Rodolphe.

- Ezek a tervek azonban nem kivitelezhetőek, mert van ön előtt egy nagy akadály! Egy ember! Nem más, mint Angelo Carrone, a gróf titkára! Így van?

- Igen.

- Az akadály azért van, hogy eltávolítsuk! Ha Carrone úr nincs, akkor ön előtt tiszta lesz a terep!

- Jó, de hogyan távolítsuk el! Előre szólok, hogy a gyilkosságba nem megyek bele!

Az idegen legyintett.

- Ki beszél itt gyilkosságról? Más módja is van, hogy egy ember eltűnjön a színről.

- Mit kell tennem?

- Először is tegyük tisztába, hogy milyen kapcsolatban van ön a Servier

családdal! Ha jól tudom, ön egy ideje átvette az édesapjától az üzleti ügyek egy részét!

- Igen.

- Helyes! A napokban tehát találkozik majd a gróffal?

- Igen, többször is.

- Nagyszerű! S az üzletek jó részét a gróf titkárán, Angelo Carrone-n keresztül bonyolítja?

- Igen.

- Remek! Ha így áll a helyzet, akkor a szerződéseken többször is látta a gróf, és a titkár aláírását!

- Láttam! Miért?

Az idegen szűrös tekintettel nézett vissza rá.

- Hogy miért? Ha egy nap kiderülne, hogy a gróf nagyra becsült titkára sikkasztott a gazdája vagyonából, hamar lapátra kerülne! A gróf azonnal kirúgná, és nyilván a kisasszony bizalma is megrendülne benne!

- Ez kockázatos. Hogyan lehet megcsinálni?

- Egyszerűen! Én majd gondoskodom mindenről! A legjobb hamisítót szerzem meg! Elkészül egy hamis bankszámla Angelo Carrone úr nevével, amire persze az önnel bonyolított üzletből származó pénz vándorol át! S egy nap véletlenül kiderül, hogy a titkár úr mit csinált! S ha ez megtörténik, a játéknak hamar vége szakad! De magának eszébe se jusson, hogy kiszáll! Egyetlen hibás lépés, és én is cselekedni fogok! Tehát semmi meggondolatlanság! Az ön sorsa az én kezembe van letéve, Roublard úr! Ön megteszi, amit mondok, és azzal kikövezi az én sikeremhez az utat! Ez a kölcsönösség mindkettőnknek pénzt és elégedettséget hozhat! De ha belekezdett, akkor nincs kiszállás! Megértette?!

Rodolphe némán ült a helyén, és borzongva nézte a mellette ülő férfit, akinek a szeméből szinte sátáni gonoszság, és örület sugárzott.

Ötvenegyedik fejezet - Pilar a Servier kastélyban

Alig fél óra telhetett el az imént leírt események után. Servier gróf és Amelie kint álltak a kastély lépcsőfeljárójánál. A grófné a férjére tekintett.

- Szegény Adéle! Már jó idő eltelt azóta, hogy a családunk tagja lett, de még mindig kétségek gyötrik! - mondta a férjének.

- Tényleg? - kérdezte a férfi. - Pedig én azt hittem, hogy már megnyugodott végre! Semmi oka nincs rá, hogy féljen!

Amelie bólintott.

- Ez igaz, de őt mégis zavarja valami.

- Valóban? Micsoda?

A grófné elmosolyodott.

- Néhány hete, az egyik délután beszélgettünk egy kicsit. Csak bámulta a naplementét, és én láttam rajta, hogy nyomasztja valami. Rákérdeztem, de először nem akart felelni. Végül kihúztam belőle, hogy mi aggasztja.

- Ez kezd érdekelni!

Amelie folytatta.

- Végül kiderült, hogy attól félt, hogy én meg fogom őt gyűlölni!

- Meggyűlölni? Miért?

A nő a férje szemébe nézett.

- Attól félt, hogy túl sok figyelmet kap, és azáltal, hogy ő is örökös lett, én rossz érzéseket fogok táplálni az irányába, mert ő érdemtelenül kap mindabból, ami a kettőnk jövődöbeli gyermekeinek járna. Félt, hogy őt csak egy koloncnek tartjuk emiatt!

A férfi szeretettel nézett a feleségére és felsóhajtott.

- Ez az én vétkem! Megállás nélkül csak arra gondoltam, hogy kettejüknek boldogságot adjak, s közben önre nem gondoltam! Eszembe sem jutott, hogy mit érezhet, hogy én másokkal törődöm!

Amelie megfogta a férje kezét.

- Ne aggódjon, szerelmem! Nincs miért! Semmi olyat nem tett, amit én is meg ne tettem volna! Adéle és Angelo megérdemlik, hogy boldogok legyenek! S én mindenben támogatom önt, amivel ezt akarja elősegíteni!

A férfi tőle szokatlanul halkán szólalt meg ismét.

- Lehet, hogy igaza van, Amelie, de az utóbbi időben annyira elfoglaltak a különféle ügyek, hogy elmulasztottam olyan dolgokat, amelyeket jó férj soha nem mulaszt el. Keveset voltam önnel. És ezért joggal haragudhat rám! Talán az én hibám, hogy még a közös gyerekek esetleges születése nem nagyon került szóba. Soha meg nem kérdeztem, hogy szeretné-e, hogy mennyire vágyik rá!

A grófné szembe állt a férfival, és a szemébe nézett.

- Maximilien! Nem ismerek önre! Hová lett Servier gróf, a magabiztos ember, a rendíthetetlen családfő? Ne kételkedjen bennem, s a szeretetemben! Látja az arcomon a szemrehányásnak a leghalványabb szikráját is? Mi társak vagyunk, az életben, a szerelemben, s minden másban! Miért haragudnék arra az emberre, akit a világon a legjobban szeretek?

A gróf elnézte a felesége gyönyörű, királynői szépségű alakját. Szemében szeretetet, és erőt érzett. De nem tudott megszólalni.

Amelie azonban folytatta.

- Ha a sors úgy akarja, ad nekünk gyermeket, akár többet is! Nekünk csak arra kell törekednünk, hogy ez minél hamarabb bekövetkezzen!

A férfi most már elmosolyodott, és magához ölelte a feleségét. Ám ezt a pillanatot hamar félbeszakította valami. A birtok bejáratánál nyílt a főkapu, és egy bérkocsi gördült be rajta. Végighajtott a kaputól a kastélyig vezető úton, bekanyarodott az épület előtti kis térre, és megállt.

- Megérkezett Adéle! - szólalt meg a grófné, és férjével a lépcsőkhöz lépett. A kocsis leszállt a bakról, és kinyitotta a hintó ajtaját. Nemsokára kiszállt Adéle, és vele valaki. A lépcsőknél álló két ember nem láthatta az arcát, mert a jövevény lehajtotta a fejét, és kerek kalapot is viselt. De jól látható volt, hogy egy polgári ruhát viselő nő az illető. A gróf és a felesége elindultak lefelé a lépcsőn. Mikor elérték az alját, megálltak.

Adéle arcán és szemeiben furcsa pirosság árulkodott arról, hogy nemrég még sírt. Láthatóan furcsa tekintettel nézett a nevelőszüleire.

- Valami baj van? - kérdezte a férfi.

- Nincs semmi! - felelte Adéle csöndesen.

A másik nő most emelte föl a fejét.

- A kisasszonyt zaklatták a városban, és ezért azt gondoltam, hazakísérem, hogy ne legyen egyedül! - felelte a jövevény.

A gróf csak most ismerte föl Pilart.

- Maga az? - kérdezte csodálkozó tekintettel.

- Én! - hangzott a felelet. - De csak hazakísértem a kis hölgyet, és már megyek is! Nem akarok zavarni!

Pilar már indult is volna, Adéle azonban a nőre emelte a tekintetét.

- Ne menjen el csak így, Pilar! Köszönettel tartozom magának!

- Mi történt? - szólalt meg most Amelie is.

Pilar folytatta a mondanivalóját, de szavait inkább a grófhöz intézte.

- A Longchamp sétányon találtam rá a kisasszonyra. Egy fa tövében térdelt és sírt. Odamentem, hogy segítsék. S csak akkor láttam meg, hogy ő az. Véletlenül.

A gróf bólintott.

- Jól van. De mi történt?

Adéle megint pityeregni kezdett.

- Megint összefutottam azzal az undorító alakkal, azzal a volt tábornokkal!

- Legrand?! - villant a férfi szeme.

- Igen! Az az ember teljesen eszelős! Úgy beszélt, mint egy örült! Egész idő alatt csak a családot szidta, és arról beszélt, hogy milyen nagy boldogságot fog érezni, ha tönkreteset minket! Engem is ócsárolt, hogy ugyanolyan csalfa hozományvadász vagyok, mint Amelie! És arról is beszélt, hogy egy nap talán valamelyikünk furcsa betegségben fog meghalni! S ha ez véletlenül pont Maximilien lesz, akkor az lesz az ő élete legboldogabb napja! Egy idő után már nem bírtam hallgatni azt az örültet, és elszaladtam! A férfi idegesen csóválta a fejét.

- Ez hihetetlen! Ez az ember csak nem fér a bőrébe! Ha már a családuk tagjait is zaklatja, akkor valóban készül valamire!

- De mire?! - nézett a férjére ijedt arccal Amelie. - Csak nem akar megölni valakit a családból?!

- Az sem elképzelhetetlen - felelte a férfi. - De nekem sehogyan sem fér a fejembe, hogy mit akart azzal mondani, hogy egyikünk beteg lesz, és meghal! Talán megmérgez? S ha igen, akkor hogyan?

Amelie felsóhajtott.

- Egy biztos! Mostantól egyikünk sem megy sehová egyedül! Ez az ember bárhol ott lehet!

Csend lett. Senki sem szólt egy szót sem hosszú percekig. Csak egy feketeterítő fűtött a közeli fán, és a tavaszi szellő fűjt. A csendet végül Pilar törte meg.

- Én megyek! Isten önökkel! - mondta halkán, s már indult is.

De a gróf hangja megállította.

-Várjon!

Pilar megállt.

- Köszönöm, hogy Adéle segítségére sietett! - mondta a férfi.

- Nem tesz semmit! Ennyivel tartoztam! - felelte a nő.

Adéle Pilar felé fordult.

- Van hol aludnia? - kérdezte tőle.

A nő nem felelt azonnal. Végül megszólalt.

- Még van annyi nálam, hogy egy éjszakát eltöltssek az egyik olcsó fogadóban. Utána vissza kell mennem Spanyolországba, mert másra már nem jut.

A gróf a nőt nézte. Elég fáradtnak és csapzottnak tűnt. Látszott rajta, hogy teljesen kimerítette a kutatás, amely a bátyját tönkretevő ember után folytatott. S most, hogy a siker kapujában volt, most kellett feladnia. Akárki is volt ez a nő, a férfi érezte, hogy nem ezt érdemli.

- Tudja Pilar, és ismertem a maga bátyját! - szólalt meg a gróf. - Valóban olyan társaságba keveredett, amibe nem kellett volna. De az is lehet, hogy a körülmények, esetleg az ilyen romlott emberek sodorták bele, mint amilyen Jean Legrand. A maga bátyja valóban meg akart engem ölni, de én sohasem gyűlöltem őt ezért! Lehet, hogy a másvilágon el kellett ezzel az élettel számolnia, de a halála ne legyen hiábavaló! Ha maga most elmegy, akkor örökké a vállán fogja cipelni ezt a terhet! Talán van rá méltó mód, hogy Jean Legrand megbűnhődjön! De ennek törvényesnek kell lennie!

Pilar szomorúan nézett a grófra.

- Mit tehetnék én? Se pénzem, se szállásom! Ha Párizsban maradok, akkor elvesztem, és Legrand győzött.

A gróf fürkészően nézett a spanyol nőre.

- Ennek nem feltétlenül kell így lennie! Emlékszik még a marseille-i találkozásunkra? Tudja, hogy ott bármikor átadhattam volna magát a hatóságoknak! De nem tettem, mert nem akarok olyan emberré válni, mint Legrand! Most, hogy segített Adéle-nak, talán megpróbálok bízni magában! De tartozik nekem, és ezt ön is tudja!

- Igen! - hajtotta le a fejét a nő.

A férfi azonban folytatta.

- Van egy ajánlatom! Én lehetőséget biztosítok magának, hogy beteljesítse azt, amiért idejött. Ha nem húzódozik a munkától, akkor munkát és szállást biztosítok magának, állandó fizetéssel! Itt lakhat, étkezhetsz, szabadideje, pénze is lesz elég, amivel azt csinál, amit csak akar! Ha meg akarja keresni Legrand-t, akkor tegye! Ha úgy érzi, bármikor felmondhat, én nem gördítek akadályt az útjába! De bármikor valami nem helyénvaló dolgot észlelek, rögtön elvárnak az útjaink!

Pilar némán bólintott. A gróf látta, hogy a nő szóhoz sem jut.

- Addig jöjjön, amíg meg nem gondolom magam! - szólt ismét a férfi.

Többet már nem kellett mondania, látta, hogy Pilar elhatározta magát. Léptek koppantak a lépcsőn, és a négy alakot elnyelte a nagy épület.

Ötvenkettedik fejezet - Látogatás De Frane-éknál

Másnap délelőtt Servier ellátogatott a barátjához, Pierre De Frane-hoz. A háziak szívesen látták, a két baráthoz csatlakozott az újságíró felesége, Sabine is, és így hármasan kiültek a kertbe az asztalhoz.

Sabine a grófra nevetett.

- Ön olyan sokat dolgozik, hogy el sem látogat ide hozzánk! Amelie-t sem láttam a Montero úrék eljegyzése óta!

A férfi a nőre pillantott.

- Sajnálom, hogy ennyit kellett nélkülöznie a társaságunkat, de az az igazság, hogy rengeteg tennivalónk van! Én naphosszat az üzlettel foglalkozom, Amelie pedig sorra járja a kórházakat, a kulturális intézményeket, és azokat a helyeket, amelyeknek a bank pénzt ad. Még így is kitölti elég sok idejét, hogy Adéle időközben átvette tőle az árvaház fölötti felügyeletet! Angelo pedig állandóan jár-ke, intézi az ügyeinket.

A báró érdeklődve nézett a barátjára.

- Adéle kisasszony foglalkozik az árvaházzal? Ez jó dolog! Örömmel látom, hogy túltette magát azon a traumán, ami nemrég érte! Jobb is, ha lefoglalja magát valamivel!

Servier bólintott.

- Ez igaz, de sajnos a dolgok nem egészen úgy alakultak, ahogy vártuk!
- Hogyhogy?!

- Pont ez az a dolog, amiért ismét önhöz fordultam, Pierre! Ismét szükség lenne az informátoraira! Nekem sajnos most ilyesmire nem nagyon van időm!

- Miért, mi történt? - kérdezte Sabine.

A gróf felsóhajtott.

- Sajnos a legrosszabb! Jean Legrand ismét rászállt a családra!

- Mit művelt ismét az az alak?!

- Tegnap délután az Allée de Longchamp-ban sétáló Adèle-t leszólította! Nem csodálom, hogy az a szegény lány úgy megijedt! Legrand zaklatni kezdte, és megfenyegette! Ismét előadta a betegesen indulatos gondolatait! Nem is tagadta, hogy élvezi, ha fájdalmat okozhat mindenkinek, akihez nekem közöm van! Persze óvakodott attól, hogy bármi törvénytelen dolgot műveljen Adèle-lal, de nagyon is jól tudta, hogy a kislány erről otthon rögtön beszámol nekünk! És nagyon jól tudta, hogy ezzel nekünk idegességet és fájdalmat okoz! S neki pont ez volt a célja!

- Ez hihetetlen! - csóválta a fejét Sabine. - Én már akkor éreztem az örületet a szemében és a szavaiban, amikor tavaly a fesztiválon olyan rondán viselkedett velem! Éreztem, csak nem akartam elhinni! De most már semmi kétség, ez az ember nem épeszű!

- Igen - felelte a gróf. - Csak attól félek, hogy valami olyasmit csinál, amit már nem lehet jóvátenni! Bár teljesen nyilvánvaló, hogy ez az egész ellenem irányul, de én mégis attól félek, hogy ehhez az örült magánháborújához a családtagjaimat fogja felhasználni! Félttem őket!

- Nem lehetne bevonni ebbe a rendőrséget? - kérdezte Sabine.

- Sajnos nem! Hogyan is tehetném? Adèle elrablására sincs elég bizonyítékunk, arra meg aztán pláne nincs, hogy ő bármit is akarna tenni a családunk ellen! Ha kérdezik, ő mondhat bármit! Azt meg aztán végképp nem akarom, hogy a családom tagjait minden erre az örülte emlékeztesse! Ha tehetem, legtöbbször szóba sem hozom ezt a témát, mert Amelie és Adèle rögtön ideges lesz, látom rajtuk! De ez egyáltalán nem véletlen! Legrand eddig csak őket, kettejüket vette célba! Tavaly nyár végén, az esküvőnk után megjelent a házunkban, és kihasználva azt, hogy én nem voltam otthon, nekiesett Amelie-nek, és a legmocskosabb szavakkal elmondta őt mindennek, és Amelie elhunyt édesapját is gyalázni kezdte! Tavaly akkor telt be a pohár! De hiába! Legrand megúsza egy vagyonekobzással, leszereléssel, és a mentelmi jog megvonásával! Persze jó előre gondolkodva kimentette a vagyona egy részét külföldre, és most ismét jól él! S mint annak az idén kétezer is tanújelét adta, továbbra is ott folytatja, ahol tavaly abbahagyta! Most már látja, hogy Amelie-t nem tudja

sem megtéveszteni, sem megtörni, így a leggyengébb láncszemet vette célba! Adéle-t! Ez egy aljas, gyáva alak! Valamit tennem kell!

- Mit tehetünk? - nézett a grófra De Frane. - Csak azt tudnám, hogy a tavalyi kamarai meghallgatás után miért nem kezdtek el körözni azután, hogy a kamarai meghallgatás után lelépett!

- Pierre! Ön elfelejti, hogy Legrand ezt mikor követte el!

- 1820 és 1828 között.

- Pontosan! Ha nem tévedek, két évszázaddal ezelőtt Richelieu bíboros úr mondta egyszer: „*Hogy mi számít árulásnak, azt a tett időpontja dönti el.*”

De Frane bólintott.

- Most már értem! Abban az időben, amikor ezek a dolgok történtek, itt Franciaországban a Bourbonok uralkodtak.

- Úgy van! De 1830-ban forradalom volt, és azok kerültek hatalomra, akik egykor ebből az árulásból hasznot húztak! Nem véletlen, hogy Legrand úr olyan hamar tábornok lett! S akik most jó helyeken ülnek, bolondok lennének halálra ítélni azt az embert, aki ehhez nagyban hozzásegítette őket! Ne legyenek illúziói, Pierre! Bár Lajos Fülöp Bourbon származású, de ne feledje, hogy annak az Orleans-i hercegnek a fia, aki annak idején a radikális forradalmistákhoz csatlakozott, csak hogy megússza a guillotine-t! S ezt több mint negyven éve sem felejtették el! Így most van egy Polgárkirályunk. Jean Legrand-t polgári, vagy köztársasági bíróság soha halálra nem fogja ítélni! Ez csak akkor következhet be, ha az „ancien régime” ismét trónra kerül. De attól tartok, hogy ez többé már nem fog bekövetkezni!

- Akkor nincs mit tenni?

- Dehogy nincs! Magunknak kell kézbe vennünk a dolgokat! Éppen ezért lenne jó, ha tudnánk, hogy mikor mire készül Legrand! De egyelőre azt sem tudjuk, hogy hol lakik.

De Frane a barátjára nézett.

- Ezt megtudhatom, ha gondolja.

- Az jó lenne. Talán még idejében értesülhetünk róla, ha valamire készül.

- Rendben! Ezt megbeszéltük! Majd értesítem önt, ha van valami! - felelte De Frane.

Sabine a két férfit nézett.

- Ja, j uraim, hagyják már ezt az őrutletet! Beszéljünk valami másról! Például arról, hogy Adéle kisasszony és Carrone úr mikor tartják a kézfogójukat?

A gróf a nőre tekintett.

- Ezt egyelőre még én sem tudom, Sabine! Sok mindentől függ! Hiába is szeretném, de sehogy sem tudom megkerülni azt a témát, amiről az előbb beszélgettünk! Amíg a leghalványabb veszélye is fennáll annak, hogy a kettejük boldogságába beletiporhat valaki, addig semmiképp! Adéle

Legrand elsőszámú célpontja, mert tudja, hogy sebezhető! Angelo pedig hamar indulatos lesz, és meggondolatlanságra hajlamos, ha a szerelmét valami, vagy valaki veszélyezteti. Éppen ezért megbeszéltem a többiekkel, hogy Angelo-t ne tájékoztassák arról, hogy mi is történt tegnap délután a városban. Még valami ostobaságot találna csinálni, és az semmiképp sem lenne jó! Így is eléggé jár az agya!

De Frane elnevette magát.

- Csak nem még mindig Rodolphe Roublard-tól félti a hölgyet?

A gróf bólintott.

- De igen! Szentül meg van győződve róla, hogy Rodolphe Adéle-t akarja! Éppen azért esik neheze a mai megbeszélése!

- Miért?

- Azért, mert ma Roublard-ékkel kell tárgyalnia! Egészen pontosan az ifjabb Roublard-dal, Rodolphe-fal! Az apa ugyanis átadta az ügyei egy részét a fiának, és így most sok esetben ő intézkedik! Hogy mi lesz ebből, azt csak találgatni lehet!

A három ember még elég hosszú ideig beszélgetett, és észre sem vették, hogy az idő elrepült. Dél körül a gróf felállt, elbúcsúzott a barátaitól, és távozott.

Ötvenharmadik fejezet - A szülői engedély

Másnap délelőtt csak a két nő volt otthon a Servier-házban, Amelie és Adéle. A grófné úgy érezte, beszélnie kell a lánnyal, mert a nő érzékeny ösztöne hamar megérezte, hogy a lány körül megint nincs valami rendben. Elhatározta, beszél vele, kiszedi belőle, hogy mi bántja. Mivel kint ültek a hátsó kertre néző balkonon, nyugodt körülmények között beszélhettek.

A nő a lányra nézett.

- Téged megint nyomaszt valami! Nem lenne jobb, ha beszélnél róla?

Adéle visszapillantott Amelie-re.

- Miből gondolod, hogy nyomaszt valami?

Amelie elmosolyodott.

- Csak rád kell nézni! Napok óta csak ülsz, és hallgatsz magadban! Nincs ez jól így!

Adéle nem felelt.

- Nos? - nézett rá a nő. - Ha a tábornok miatt aggódsz, akkor ...

De a lány megrázta a fejét.

- Nem emiatt van - kezdte.

- Értem! Tehát mégiscsak van valami! - szólt Amelie.

A lány bólintott. Bármennyire is szerette volna eltitkolni, arcán két könnycsepp gördült végig. A grófné felsóhajtott.

- Mi baj van? Az utóbbi időben túl hamar elsírod magad!

- Mert nem bírom visszatartani! - zokogott a lány.

A nő átölelte.

- Mi lenne, ha bízna bennem, és elmondaná, hogy mi bánt?

Adéle nagy nehezen beszélni kezdett.

- Én egyszerűen csak boldog szeretnék lenni, de mindig történik valami, ami ezt nem engedi!

- Mi jöhet, ami megakadályozhatná, hogy boldog legyél? Itt van neked Angelo, aki szeret, és hamarosan feleségül vesz! S itt vagyunk neked mi, Maximilien és én is!

- Hát épp ez az! - pityergett a lány. - Hogyan tehetném boldoggá az egyik felet, ha ezzel a másikat teszem boldogtalanná?!

Amelie aggódni kezdett.

- Nem értelek! Miért lenne ez így? A te boldogságod hogyan is tehetne minket boldogtalanná?

Adéle lehajtotta a fejét, nem mert Amelie szemébe nézni.

- Valahol azt hallottam, hogy ha én a kezemet adom Angelo-nak, akkor az Maximilienre és rád nézve szégyen lenne, és rosszindulatú intrikákat indítana el! Azért, mert rangon aluli házasságnak számítana, hiszen a világ szemében ő csak egy alkalmazott, akármilyen elismert! S én nem akarom, hogy emiatt titeket vagy Angelo-t támadás érjen! Ha engem feleségül vesz, akkor kinézik őt a társaságból, mondván, hogy csak a vagyonért házasodott be hozzánk! Emiatt örökké boldogtalan lesz! Ha nem megyek hozzá, akkor ez elkerülhető, de akkor meg Angelo-t bántom meg, és emiatt lesz boldogtalan! És ezt sem akarom!

A grófné sajnálkozva nézett a lányra, akiből hirtelen kizúdult minden kétsége.

- Nem tudom, hogy ki mondott neked ilyeneket, de nem jóindulatból tette! - szólalt meg a nő.

A lány végül felemelte a fejét, és Amelie-re tekintett.

- Most mit tegyek? - kérdezte halkán.

Amelie komolyan Adéle szemébe nézett.

- Tedd azt, amit a szíved parancsol! Ha szereted Angelo-t, akkor mondd neki igent!

- De akkor ti ...

- Ezzel ne törődj! Bárki is volt az, aki teletömte a fejedet efféle gondolatokkal, ostobaságokat beszélt! A mai világban már nem nagyon számít a rang! Akár közember vagy, akár arisztokrata, sajnos csak egyvalami számít! Mégpedig az, hogy elég híres és gazdag vagy-e! A

mostani világunkban sajnos csak akkor vagy valaki, és akkor néznek föl rád, ha van mit aprítanod a tejbe! Lehet, hogy ez nincs így jól, de ez van! Mondhatnék neked számtalan régi nemest, akik ugyan arisztokraták, de semmire sem mennek vele! Se pénzük, se tekintélyük! Ugyanígy ismerünk sima közembereket, átlagpolgárokat, akik viszont milliomosok! S kettejük közül ma nem az arisztokratának van nagyobb hatalma és tekintélye, hanem a pénzes polgárnak! Abban a világban, ahol csak a pénz számít, ez mindig is így lesz! A mi családunknak sem azért vannak kapcsolatai, barátai, és üzletfelei, mert grófi rangot viselünk, hanem azért, mert gazdagok vagyunk! Ha ez nem így lenne, akkor nem meglepő módon rögtön megfogyatkozna a barátaink száma!

Adéle felsóhajtott.

- Szégyellem magam! - mondta.

- Ugyan miért? Azért, mert valaki kihasználta a tájékozatlanságodat, és a jó szívedet? Tanuld meg, hogy a jószándékú embereket szeretik, de átverik! Ezt nekem is saját magamnak kellett megtapasztalnom! S így volt ez veled is! Akárki is ültette a füledbe a bogarat, nem neked akart jó! Elmondhatnád végre, hogy ki beszélte tele a fejedet!

Adéle a nőre pillantott.

- Ha elmondom, baj lehet belőle.

- Nem lehet annál nagyobb baj, mint az, hogy mi ne bízzunk meg egymásban. Hallgatlak! Kitől hallottad ezt a tündérmesét?

A lány egy nagyot sóhajtott.

- Pár napja a városban összefutottam a fiatal Rodolphe Roublard úrral. Ő beszélt nekem erről.

A grófné bólintott.

- Értem! S meg kell, hogy mondjam, egyáltalán nem meglepő! Nem érezted úgy, hogy a fiatalúr többet is akar tőled, mint egy egyszerű ismeretség?

- De igen. De nem tulajdonítottam neki sok jelentőséget, mert az én szívem Angelo-é. S eszembe sem jutott, hogy mást ez zavarhat.

- Most már legalább tudod! - felelte Amélie. - Azt én nehezen tudom elképzelni, hogy Rodolphe fiatalúr szerelmet érezne irántad, hiszen nem is ismer! Illetve csak azóta ismer, amióta gazdag lettél! Nem lennék meglepődve, ha ez a hozomány neki ne jutott volna eszébe! Pár hét alatt hogy szerethetett beléd? Sehogy! Angelo viszont már egy éve ismer, és akkor is szeretett téged, amikor cselédlány voltál! S ez mindent elmond a kettejük érzéseiről! Ne legyenek kétségeid a jövőd miatt! Menj hozzá Angelo-hoz, mert ennek így kell lennie! Már nem kell sokáig várni rá! Ami pedig a jövődöbelid alkalmazotti státuszát illeti, lehet, hogy hamarosan megváltozik!

- Hogyhogy?

Amelie elmosolyodott.

- Mivel Angelo remekül dolgozik, és nagyon megbízható, lehet, hogy Maximilien beveszi őt társnak, és együtt viszik az üzletet! Ez eddig is így volt, csak Angelo hivatalosan titkárként dolgozott! De ez hamarosan megváltozhat! A jövőndöbelidnek nagyon jó neve van az üzleti körökben, és remek jövő előtt áll! Semmi okod, hogy aggódj a jövő miatt!

Adéle végre elmosolyodott.

- Olyan jó veled beszélgetni! Végre megnyugodtam! Már azt sem tudtam, hogy mit tegyek!

- Én tudom! - felelte a nő. - Legyél boldog, és menj hozzá a szerelmedhez!

A beszélgetésnek ez volt a végszava, mert nyílt az ajtó, és megjelent a nappaliban a gróf és Angelo.

- Végre uraim! - mosolygott rájuk a grófné. - Már azt hittem, a sok munka mellett haza sem dugják az orrukat!

Servier széttárta a karját.

- Sajnos ez a munka elfoglaltsággal jár! De a mai délelőttre tervezett dolgunkat elvégeztük, úgyhogy hazajöttünk!

- Ez remek! - mosolygott a nő. - Adéle és én úgyis meg szerettünk volna beszélni egy-két dolgot önökkel!

- Ez kezd érdekelni! - felelte a férfi. - Biztosan családi dologról lesz szó!

- Arról! Adéle és én úgy gondoltuk, hogy kár lenne szeptemberig várni azzal az esküvővel! Már ha Angelo még mindig hajlandó lenne elvenni Adéle-t!

A fiatalember elnevette magát, de szóhoz sem jutott a meglepetéstől.

- Már hogyné lenné hajlandó! Ez nem is kérdés, Amelie! De nem tudom, hogy Adéle hozzám jön-e!

A leány a fiatalemberre mosolygott.

- Örömmel leszek a felesége, Angelo! De szeptember előtt ehhez szülői engedély szükséges!

A gróf a lányra mosolygott.

- Ha azt akarod tudni, hogy megadom-e, akkor még gondolkodom rajta!

- Nem is igaz! - mosolygott a lány. - Csak kéreti magát!

- Az lehet! - bólintott a férfi.

A lány a grófhöz lépett, és belekarolt.

- Kérem szépen! - duruzsolta.

A férfi úgy tett, mint akit nem tud mit tenni.

- Ha már ilyen szépen kérnek, akkor nem tudok nemet mondani!

- Köszönöm! - nevette el magát a lány, és egy cuppanós puszit adott a férfi arcára, akit ez teljesen váratlanul ért.

- Ez azért túlzás! Nem engem kell puszigatni, hanem a jövőndöbelidet! - intett Angelo felé a gróf.

Adéle-nak nem kellett kétszer mondani, odaszaladt a fiatalemberhez, és

egymás karjaiba omlottak. Amelie és a gróf mosolyogva nézték őket.

Végül a férfi szólalt meg.

- Nem akartok odakint csókolózni? Még a végén elfelejtem a teendőimet, addig bámullak titeket!

A két fiatal hamar eltűnt a nappaliból a kert irányába. A gróf és a felesége ketten maradtak.

- Jó ilyen boldognak látni őket! - mosolygott Amelie.

A férfi átölelte a feleségét.

- Jó bizony! Csak el ne rontsa valami!

- Mi ronthatná el?

- Ki tudja? Csak van egy olyan érzésem, hogy valami történni fog. Az eddigi életemben ez mindig így volt. A felhőtlen boldogság sohasem jött el csak úgy. De ne legyen igazam!

- Tegyük róla, hogy ne így legyen! Az esküvő időpontját bármikorra kitűzhetjük!

- Ez igaz! Utánanézek, hogy melyik lehet a jó időpont! Egyeztetek ezzel a két szeleburdi ifjúval, és megtarthatjuk az esküvőt!

Ahogy ezt a gróf kimondta, kopogtak.

- Tessék! - szólt a férfi.

Nyílt az ajtó. A főkomornyik volt.

- Elnézést kérek, de egy sürgős levél jött önnek, gróf úr!

- Sürgős levél? Kitől?

- A banki belső ellenőrzési szolgálattól!

Servier összeráncolta a szemöldökét.

- Jól van! Adja ide!

Baptiste úr átadta a tekintélyes méretű levelet a grófnak. A férfi átvette, és kibontotta. A felesége látta rajta, hogy milyen mély figyelemmel olvasgatja a férje a levelet. Érezte, hogy ez nem szokványos levél.

- Baj van? - kérdezte.

- Semmi különös, csak egy érdekes jelentés! Úgy néz ki, hogy valaki pénzt nyúlt le a Servier banktól!

- Hogy lehet az?

- Ez az, amit ki kell derítenem! Van benne valami furcsa, amit nem egészen értek!

- Sok pénztől van szó?

- Eléggé! Egymillió-nyolcszázezer frankról!

- Húha!

- Ennek utána kell néznem! - mondta a férfi.

A grófné nem tudott válaszolni, aggódó tekintettel nézte a férje kezében lifegő papírköteget, amely egy pénzügyi csalás nyomait rejtette.

Ötvennegyedik fejezet - Rodolphe lelepleződik

Alig, hogy a komornyik távozott a szobából, az események hirtelen felgyorsultak. Adéle és Angelo vidáman tértek vissza a kertből, belefeledkezve saját boldogságukba, nem is sejtve, hogy milyen események várnak rájuk hamarosan. A gróf a szoba közepén állt, és komor képpel a kezében lévő papírokat tanulmányozta. Mellette állt a felesége, és az ő arca sem volt túl vidám. Angelo rögtön észrevette, hogy valami baj van.

- Mi történt? - kérdezte.

Servier felpillantott a papírokból.

- Mondd csak, Angelo! Jártál te a héten a Champton bankban?

A fiatalember megrázta a fejét.

- Nem én! Amióta ezt a munkát végzem, talán ha egyszer jártam ott. De az sem most volt, hanem valamikor januárban. Miért?

- Annyira nem fontos! De egy valamire válaszolj nekem! Ugye tudod, hogy az a bank az érdekeltiségi körünkbe tartozik, és mindkét bankban ugyanazok az eljárási módszerek?

- Persze! A pénzügyi egyensúly és maximális biztonság a legfőbb szempont! Akárcsak nálunk! De miért kérded ezt?

A gróf felsóhajtott.

- A bank belső biztonsági ellenőrzése küldött nekem egy jelentést.

- Az csak akkor küld ilyet, ha valami eljárásbeli szabálytalanság van! - kezdett aggódni Angelo.

- Pontosan! Ez itt a kezemben az a jelentés!

- És mi szerepel a jelentésben?

A gróf járkálni kezdett.

- A belső jelentés szerint a partnerünknel, a Champton bankban nemrég valaki Angelo Carrone néven nyitott egy bankszámlát, amelyre egymillió-nyolcszázezer frankos összeget utalt! Az átutalás forrása azonos azzal a hitelalappal, amiből mi tegnap a Roublard család számára biztosítottunk egy ugyanekkora összeget!

Angelo elképedt.

- Ez lehetetlen! Csak nem gondolod, hogy én ... ?!

- Nem gondolom! De a jelentés szerint minden stimmel! Én nem feltételezek rólad effélét, de az az összeg hiányozni fog a Roublard család számlájáról! Ők kevésbé lesznek derűlátóak!

- Ez örület! Hogy lehetséges ez?! Én mindent a legszabályosabban csináltam! Elvittem Roublard-ékhoz a megfelelő iratokat, kitöltöttük, és aláírtuk. Aztán én hazajöttem! A Champton bankban pedig tél óta nem is jártam!

A gróf nem felelt, hanem a kezében lévő jelentést tanulmányozta. De az irat feléig sem jutott el, amikor kicsapódott az ajtó, és Roland Roublard úr viharzott be a helyiségbe, nyomában a fiával, Rodolphe-fal.

- Gróf úr! Ez azért már mégiscsak sok! - szólalt meg dühös hangon. - Ezt nem tűrhetem!

Servier mereven bámult a két jövevényre.

- Önöknek is jó napot, uraim! Talán felvilágosíthatnának arról, hogy mi az oka ennek dühödt hangnak!

Roublard úr egy köteg papírt dobott az asztalra.

- Ezek a papírok itt mind hasznavehetetlenek! Az ön titkárjának az aláírásával, és persze az önével! De bármennyire is szerettük volna, nem tudtuk fölvenni a számlánkról azt az összeget, amelyről a minap szerződést kötöttünk! Nem tudtuk fölvenni, mert kiderült, hogy nincs is a számlánkon! Leellenőriztük azt a bankszámlát, amely az önök által szentesített szerződésen szerepel! Kiderült, hogy az nem is a Servier banké, hanem a Champton-é! S ráadásul nekünk semmi jogunk hozzá, hogy felvegyük róla azt a pénzt, ami valójában a miénk! Nincs hozzá jogunk, mert az a bankszámla egy bizonyos Angelo Carrone úr nevén van! S aki nem más, mint az ön titkára! S ez az ember egy csaló, aki elsikkasztott több mint egymillió-nyolcszázezer frankot!

Angelo azt sem tudta, hol van. Adéle ijedten kapaszkodott az ajtófélfába. De a gróf nem vesztette el a fejét. Nyugodt hangon válaszolt Roublard úrnak.

- Ezek súlyos vádak, uram! Tudja ön, hogy mivel vádolja Carrone urat?!

- Hogyne tudnám! Azzal, hogy ellopta azt a pénzt, ami nekünk járna!

- Biztos ön ebben?

- Biztos vagyok! Hiszen hallhatta! A pénz nincs a bankszámlánkon! A szerződésen szereplő bankszámlaszám pedig az ön titkárjának, Carrone úrnak a számlája, a Champton bankban! S ahhoz csak ő férhet hozzá!

- Ez lehetetlen! - felelte Angelo. - Nekem nincs számlám ott, csak a Servier bankban!

- Én is ezt mondanám a maga helyében! - szólalt meg megvető hangon Rodolphe is.

A gróf érezte a hangjában a megvetést, és sejtette, hogy ez miből adódik. Nem gondolkodott sokáig, beszélni kezdett.

- Láthatnám azt a szerződést? - szól.

Roublard úr átadta neki a papirost. A gróf letette az asztalra, majd belenyúlt abba a paksamétába, ami a banki belső ellenőrzéstől érkezett. Innen is kivett egy ugyanolyan iratot, és a másik mellé tette. Gondosan tanulmányozni kezdte. Kezével végigsimította a papír szélét majd a fejléc környékén a felületét is.

- Mit csinál? - kérdezte türelmetlenül Roublard úr.

- Mindjárt meglátja! - felelte Servier.

A következő pillanatban a gróf az asztali gyertyához lépett, és meggyújtotta.

- Mit művel? El akarja égetni a bizonyítékot? Ebből is látszik, hogy fedezni akarja a csaló titkárát! - mordult fel az ifjú Rodolphe.

A gróf azonban nem ijedt meg ezektől a szavaktól.

- Azt hiszem, fiatalúr, önnek nem ártana még jómodort tanulni! Ezt a hangnemet pedig nem tűröm el! Sem öntől, sem pedig mástól! Ami pedig az előttem lévő szerződéseket illeti, azok hamisak! Bár látszólag a mi aláírásunkat viselik, de nem innen kerültek ki!

- Ez honnan veszi? - mordult fel Roublard úr.

A gróf közelebb lépett a két jövevényhez.

- Én sem vagyok teljesen bolond, uraim! Amióta az üzleti életben tevékenykedem, mindig is tisztában voltam azzal, hogy a biztonság az egyik legfontosabb dolog! Mint azt most ez az eset is bizonyítja!

- Miféle biztonságról beszél?! Hiszen ki lehetett játszani ezt a pénzt egy másik számlára! - morgott Roublard úr.

A gróf azonban a fejét rázta.

- Téved, uram! Ez a biztonsági rendszer pont úgy van felépítve, hogy maga a csaló se vehesse észre, hogy kiszúrták a tevékenységét. Ez most is így van!

- Hogyhogy?!

- A mi bankunkban, és a velünk partneri viszonyban lévő bankokban, mint például a Champton bankban, van egy belső ellenőrzési osztály! Ennek az a szerepe, hogy biztosítsa az ügyfelek pénzének a biztonságát, de nem a kívülről érkező csalóktól, hanem a belső visszaélésektől! Ide tartoznak a bank alkalmazottai, főleg azok, akiknek a kezén naponta rengeteg pénz és értékpapír megy át! A belső ellenőrzés kiszűri, hogy ezek az alkalmazottak ne sikkaszthassanak az ügyfelek pénzéből!

- Most mégis megtörtént! Carrone úr a bank alkalmazottja, mégis átutalta a pénzt máshová! - fortyogott Roublard úr.

A gróf azonban rendíthetetlen volt.

- Szó sincs róla!

- Honnan tudja?!

- Ebből a jelentésből! - felelte a gróf. - Nos, uraim, elmondom önöknek, mit is kell erről az egészről tudni! Ha a bank egyik alkalmazottja, mint például Carrone úr, pénzt akar egy számlára utalni, akár a Servier-bankban, akár a Champton-nál, nem tudja ezt úgy megtenni, hogy a belső ellenőrzésen ennek ne legyen nyoma! Ugyanis ha a bank egyik alkalmazottja nyit bankszámlát, erről a belső ellenőrzésen jelentést írnak! Mikor, melyik napon, hány órákor történt! Ezt mindig feljegyzik! De ez nem elég! A banki alkalmazottak átutalásait a belső ellenőrzés speciális jelzéssel látja el, ha az

alkalmazott személyesen utal pénzt valahová, illetve nyit számlát! Ezzel kiszűrhető, hogy valaki kívülről érkező hamis papírokkal próbálkozzon! Az alkalmazottak számára ugyanis másfajta iratok vannak fenntartva, mint a külső ügyfelek számára! A bank alkalmazottai nem használhatnak olyan csekket, mint az ügyfelek! Bár ezek az iratok látszólag egyformák, de a belső ellenőrzés rögtön felismeri, ha egy banki alkalmazott akar a külső ügyfelek számára fenntartott csekkel utalni!

- Hogyhogy?

A gróf újból az asztalhoz sétált, ahol az imént a gyertyát meggyújtotta. Kihúzta az asztal fiókját, és egy üres csekket vett elő.

- Jöjjenek közelebb, uraim!

A két Roublard közelebb lépett. Servier folytatta.

- Ez az utalvány itt a kezemben pont olyan, mint amelyet az banki alkalmazottak használhatnak. Látszólag ugyanolyan, mint amit önök tettek elem az imént! De mégis van köztük egy kis különbség! Lássuk csak, mi történik, ha a gyertya lángja fölé tartom! Annyira nem közel, hogy meggyulladjon, csak annyira, hogy a láng melege érje!

A gróf így is tett. Mindenki lélegzetvisszafojtva várta, hogy mi történik. S a papíron hamarosan változás állt be.

- Látják, uraim? A papiros felső részén, a fejlécnél eddig üresnek látszó felületen most sötét jelzések tűnnek fel! Ez történik minden olyan utalvánnyal, amit az alkalmazottak használnak! De ha most megnézzük azt a papírt, amit önök hoztak, akkor láthatjuk, hogy mi lesz! Tarthatom én ezt a papírt akármeddig a láng fölött, a jelzéseknek nyoma sem lesz, legfeljebb azt érem el vele, hogy meggyulladjon! Bár jelen helyzetben ezt kellene tennem, mert ezek a papírok semmit sem érnek!

Roublard úrnak azonban ez még nem volt elég.

- Ez még nem bizonyít semmit! Csak azt bizonyítja, hogy a maga titkára hanyagságában nem megfelelő papírt használt a hamisításhoz!

- Ugyan miért tette volna?! Carrone úr tisztában van a belső szabályokkal, és azzal is, hogy a belső ellenőrzés rögtön jelzi, ha valami visszaélés történik! Miért használt volna rossz iratot a csaláshoz?! Azért, hogy leleplezze saját magát?! Ennyire azért nem ostoba! Ha valóban csalni akart volna, akkor jelzéssel ellátott papírt használt volna, s így a belső ellenőrzés nem szúrta volna ki! S egy csaló nem a saját nevére nyit bankszámlát, hanem hamis néven! Aki a Champton bankban Carrone úr nevére számlát nyitott, nem tudta, hogy ez mivel jár majd! A belső ellenőrzés látta, hogy banki személy nevére nyit valaki számlát, de az általa beadott papír nem felelt meg a feltételeknek, és ezért jelentést készített, amit én nem is olyan régen megkaptam! Ebben az esetben az említett számlát zárolják, és a rajta lévő összeget elkülönítik! Így ez a pénz most is megvan! A jelentéshez csatolták

azt az iratot is, amit a számlát nyitó személy állított ki. Itt is van! Ez látszólag ugyanaz az irat, amit Carrone úr, jómagam, és az ön fia is ellátott az aláírásával, de ha megnézzük rajta biztonsági jelzést, akkor rájövünk, hogy nincs rajta! Ez hogy lehet, ha tegnap állítólag még rajta volt?

Roublard úr megvakarta a fejét.

- Ez örület! De ha nem Carrone úr volt az, akkor kicsoda?

Rodolphe láthatóan kezdte kényelmetlenül érezni magát. A gróf ezt rögtön észrevette.

- Ez az irat rajtam, és a titkáromon kívül csak egyvalaki kezén ment át!

Roublard úr meghökkent.

- A fiamén. De ez nem lehet! Csak nem azt gondolja, hogy... ?

- Én nem gondolok semmit! Egyvalamit tudok csak! Azt, hogy valaki szándékosan bajba akarta keverni a titkáromat és jóbarátomat! És ez az illető nem lehet akárki! Ez a papír, amit a minap aláírtunk, a kettőnk közötti bizalmas kölcsönszerződés példánya! Csak és kizárólag bizalmas körben forgott, kívülállók, csalók nem juthattak hozzá!

Roublard úr a fiára nézett.

- Mondd, fiam, hogy nincs benne a kezed! Ugye nincs?!

Rodolphe ideges kezdett lenni.

- Semmi közöm a dologhoz! - morogta.

A gróf az ifjúra szegezte a tekintetét.

- Dehogy nincs! Az arcára van írva! Lehet, hogy az édesapja hisz magának, mert szereti önt, de engem nem tud megtéveszteni! Miért tette? Mi volt ezzel a célja? Miért akarta meglopni a saját apját?!

Rodolphe-nak ez már sok volt.

- Dehogy akartam én meglopni a saját apámat! Nem akartam ártani neki! - kiáltotta.

A grófnak ennyi elég volt.

- Köszönöm, Roublard úr! Most már tudjuk, hogy ön volt az! Csak ezt akartam tudni!

Az apa megrökönyödve nézett a fiára. Nem tudta elhinni, amit halott.

- Ez megdöbbenő! Sohasem gondoltam volna, hogy az én fiam ilyen tesz! A külügyi bizottság elnökének a fia sikkaszt! Miért? Miért tetted, fiam? Talán nem volt elég pénzed?! Ha szóltál volna, hogy pénzre van szükséged, adtam volna!

A fiú mélyen hallgatott. Szeretett volna elsülyyedni székében. Mély, döbönt csend lett a helyiségben. Senki sem szólt egy szót sem. Ekkor Adéle lépett előre. Megállt az ifjú Roublard előtt. Szavait a fiatalemberhez intézte.

- Rodolphe úr! Ha azon az áron akart hozzám közelebb jutni, hogy eltávolítja mellőlem Angelo-t, akkor nem ismer engem eléggé! Én ilyen

embert nem tudnék szeretni, és nem is fogok soha! Ezek után ne is tápláljon efféle reményeket! Carrone úr megkérte a kezemet, és én pedig ígent mondtam! Amit pedig ön tett, azzal számoljon el úgy, ahogy tud! Csak ennyit akartam mondani önnek! - szólt csöndesen a lány, majd sarkon fordult, és kiment a helyiségből.

Angelo kérdően nézett a grófra. Servier fejével bólintott abba az irányba, ahol az imént a lány eltűnt.

- Nyugodtan menj utána! - felelte.

A spanyol fiatalember elindult. Amint az idősebb Roublard úr mellé ért, az apa szava megállította.

- Bocsásson meg, Carrone úr!

Angelo nem felelt, nézte egy ideig a férfit, majd szó nélkül elment. A szobában már csak a két Roublard, a gróf, és Amelie maradt.

- Szégyellem magam miattad, fiam! - fakadt ki Roland úr.

A fia nem szólt egy szót sem, csak bámulta a tükörfényes márványpadlót. Servier gróf ismét kézbe vette a hamis papírokat, és szemügyre vette.

- Ügyes hamisítványok! Túlságosan is ügyesek! De ön ahhoz még túlságosan fiatal, hogy efféle dolgokat egyedül csináljon! Ki vette rá erre? S ami a legfontosabb, ki csinálta ezeket a hamis papírokat?

Rodolphe tanácstalanul nézett fel. A gróf látta ezt.

- Jobb, ha elmondja, fiatalúr! Azt gondolom, ezzel tartozik! Mivel az édesapja a történetek ellenére is kiemelt ügyfelem, úgy gondoltam, hogy alkut ajánlok magának! Ön elárulja nekem, hogy kivel, és hogyan csinálta ezt az egészet, és én az édesapjára való tekintettel nem teszek feljelentést!

Rodolphe érezte, hogy nincs más választása. Beszélni kezdett.

- Egy ember vett rá az egészre! Egy ember, akit nem is ismerek!

- Ez meg hogy lehet?

- Nem tudom, uram! Valamelyik nap odajött hozzám a városban, és megszólított Elmondda, hogy egyenesen velem akar beszélni!

- Ez érdekes! És miket mondott?

- Azt mondda, hogy tudja, ki vagyok, és arról is tudomása volt, hogy én... mit érzek Adéle kisasszony iránt. Mindent tudott rólam! Mindent! Arról is volt tudomása, hogy a kisasszony Angelo Carrone úrnak kívánja adni a kezét! Elmondda, hogy ő segíthet nekem eltávolítani az útból az intéző urat, csak tegyem azt, amit ő mond!

- Mondta ez az illető, hogy miért teszi ezt?

- Kérdeztem tőle, de nem felelt konkrétan! Azt mondda, hogy ezzel közvetve neki is jót teszek! Az volt az érzésem, hogy valamilyen módon ártani akar az önök családjának! Megfenyegetett, hogy ha nem működöm együtt vele, akkor engem intéz el! Lehet, hogy szegény, de én megijedtem tőle!

A gróf elgondolkodva bólintott.

- Most már értem! - felelte. - Azt hiszem, önnek nem is lett volna más választása! Azt mondja, hogy az az ember ilyen bizalmas részleteket is tudott a családunkról?

- Igen! De nem mondta, hogy honnan tud ezekről!

- Értem! S mondja csak! Ez a férfi esetleg nem egy szúrós tekintetű, fekete szemű ember, rekedt hanggal?

Rodolphe meglepetten kiáltott fel.

- De igen! Pontosan ilyen volt! S a szemében olyan furcsa fény villogott! Mintha bolond lenne!

- Talán ismeri?! - kérdezte a gróftól Roublard úr.

Servier a férfit nézett.

- Ilyen ember csak egy van! S ha nem tévedek, ön is összefuthatott vele az elmúlt években, legfőképp a képviselőházban!

Roublard úr megvakarta a fejét.

- Ó, hogy én erre nem gondoltam! Jean Legrand tábornokra ez nagyjából ráillik! De mi dolga lenne neki itt?! A tavalyi botrány után a kamarában valahogy mindenki túl gyorsan elfelejtette, hogy ismerte őt! Miért jött volna vissza ide, ahol már neki nem terem babér?

- Hogy miért?! Miattam! Ha még emlékszik, Roublard úr, a tavalyi esetenél én voltam az ügy egyik koronatanúja! Csalás, és sikkasztás ügyében kérték a szakvéleményemet, amit én meg is adtam, ami alapján Legrand urat elmarasztalták! S most vissza akar vágni!

- Most már értem! Akkor ez a kis csalási manőver nem volt véletlen, ha egyszer már ilyesmibe kezdett!

- Pontosan! De most beletört a foga!

Ismét csend lett. Végül az idősebb Roublard úr vette a kalapját.

- Azt hiszem, a történetek után nekünk itt már nincs keresnivalónk! Bocsánatát kérem, gróf úr, hogy jelenetet rendeztem itt, de nyilván megérti. Azt hiszem, mostantól ismét én veszem át az ügyek irányítását. Beletelik egy kis időbe, amíg a fiamba vetett bizalom ismét helyreáll. S ezek után nem tehetek önnek szemrehányást, ha a kölcsönszerződést felmondja!

A gróf a férfit nézett.

- A pénz természetesen megvan. Valamelyik nap a rendelkezésére bocsátom. Roublard úr meghajtotta a fejét, és nyomában a fiával távozott.

A szobában egyedül maradt a gróf, és a felsége. Amelie a férjére nézett.

- Ez az eset nagyon szomorú! Újabb remek példa, hogyan lehet tönkretenni egy éretlen fiatalember életét. Attól tartok, a fiatalúrnak ezek után már nem sok babér terem.

- Nagyon valószínű! - felelte a férje. - De ennek a kötélnek a másik végét még mindig Jean Legrand fogja valahol! És amit mostanában csinál, az már nem játék! Ez most már véresen komoly! Ez az örült most már egyenesen a

családunkat szemelte ki magának, és egyértelmű, hogy mi a célja! S most már én sem várhatok ölbe tett kézzel! Tennem kell valamit! Akármit, amivel örökre elhallgattathatom ezt a férget! Nincs más megoldás!

A nő a férjére pillantott, és a szemében ismét megpillantotta azt az elszánt tüzet, ami tavaly óta eltűnt a gróf tekintetéből. De ha szél kerekedik, a szunnyadó tüzek ismét feltámadhatnak, a grófné ezt tudta jól! Most az a szellő ismét feltámadt. A tűz pedig újra fellobbant.

VÉGE AZ ÖTÖDIK RÉSZNEK

HATODIK RÉSZ

Ötvenötödik fejezet - Családi megbeszélés

Az elkövetkezendő hetek fontos tennivalói lassan elfeledtették családdal az elmúlt napok zűrés ügyeit, és az ifjú Roublard, valamint Jean Legrand árnyéka valamelyest elhomályosult. Ennek egészen egyszerű oka volt. Servier gróf és a grófné hozzáláttak, hogy a családban hamarosan bekövetkező változásokat előkészítsék. Két fontos tennivaló is akadt, mindkettő érintette a két fiataalt, Adéle-t és Angelo-t. Meg kellett kezdeni az előkészületeket a szerelmesek közelgő esküvőjéhez, amit szintén nagyszabásúra kívántak tervezni, akárcsak a saját kézfogójukkal tették. Ám ahhoz, hogy ez a fiatalok boldogságát teljessé tegye, még hiányzott valami. Mint arról már korábban is volt szó, Adéle elég sokat örlődött amiatt, hogy vajon mit tegyen. Rodolphe Roublard szavai még mindig a fülében csengtek, amikor a fiatalember arról beszélt neki, hogy az Angelo-val tartandó házassága miatt bizonyára kinézik majd őt a társaságból, és ez a nevelőszüleire sem vet majd jó fényt. A gróf és a grófné jól tudták ezt, de a körülmények úgy hozták, hogy a családnak emiatt ne fájjon a feje. Amióta Angelo a grófnak dolgozott, egyre nagyobb elismerésre tett szert, és a nyár elejére a neve már jól csengett az elit társaságban. Az ügyfelek szinte el is felejtették, hogy ő valójában egy alkalmazott, úgy tekintettek rá, és úgy beszéltek vele, mint egy úrral. Maximilien de Servier gróf megéreztte, hogy végre eljött az a pillanat, amikor konkrét lépéseket kell tennie a barátjával kapcsolatban. Az elmúlt egy év során Angelo nagyon jól keresett, és a fizetéséből egy jókora summát tudott magának megtakarítani. Mivel megbízható és kiváló munkatárs volt, a gróf úgy döntött, hogy beveszi őt társnak a vállalkozásaiba, így aztán Angelo végre révbe ért, és Adéle is megnyugodhatott. A vőlegénye már nem egy egyszerű alkalmazott volt, hanem az ország leggazdagabb és leghíresebb emberének a társa. Ezek után a család megkezdte az esküvőre való felkészülést. Rengeteg tennivaló akadt, s csak a hétvégén jutott idő arra, hogy ismét együtt ebédeljenek. Angelo felpillantott a tányérjából.

- Nem tudom, hogy az esküvőre meghívjuk-e a Roublard családot! Azok után, ami nemrég történt... - szólalt meg.

A gróf a barátjára tekintett.

- Persze, hogy meghívjuk! Azt nem tehetjük meg, hogy kizárjuk őket a bálból, csak azért, mert a felelőtlen fiú csinált néhány ostobaságot. Az pedig hogy nézne ki, ha azt mondanád Roland úrnak, hogy: „Önt és a feleségét

szeretettel várjuk, de a fia nem jöhet el!”

Angelo bólintott.

- Igazad van! Most már úgyis mindegy! Adéle-t én fogom elvenni, nem pedig Rodolphe.

- Na látod!

Adéle a vőlegényére mosolygott.

- Eddig sem kellett tartania attól, hogy az ifjú Roublard elcsavarja a fejemet! Miért gondolja kedvesem, hogy pont az esküvőnkön gondolom meg magam?

Angelo elmosolyodott.

- Ah, ez csak afféle hiúsági örültség. Igazán csak akkor fogok megnyugodni, ha már hivatalosan is összeházasodtunk!

- Addig pedig eszi magát?

- Á, dehogyis! Most már kezdem elhinni, hogy jól alakul az életem!

- Helyes! - nevetett a fiatalemberre Amelie. - Ezt nem is lehet másként csinálni! Az ember vidáman készüljön a saját esküvőjére!

- Az biztos! - felelte Angelo. - De egyelőre azt sem tudom, hogy mivel kezdjem az előkészületeket!

- Amiatt ne fájjon a fejed! - nézett rá a gróf. - Az esküvőre minden el lesz intézve! Van egy jól bejáratott csapatom az efféle rendezvények megszervezéséhez! Ők tudnak mindent, amit tudniuk kell! Elvégeznek mindent, amire szükség lesz! Elvégre az üzletet is csinálni kell tovább, nem hagyhatjuk félbe! Amelie-nek és Adéle-nek is van elég tennivalója.

- Ez igaz! - mosolygott Adéle. - Mostanában rengeteg helyen kellett megfordulnom! De egyáltalán nem fáraszt a dolog! Inkább élvezem!

- Az a jó! - bólintott a grófné. - Nincs rosszabb annál, ha az ember a munkáját csak kényszerből végzi, és nem kedvtelésből.

- Ez igaz! Szerencsére ma van egy kis szabadidőnk, és egy meghívásnak is eleget kell tennünk Angelo-val! - felelte Adéle.

A gróf a lányra pillantott.

- Íme, az első jele annak, hogy a társasági életben már egy párként kezelnek titeket! Egy meghívás ennek a legkézzelfoghatóbb jele!

- Hová mentek? - nézett a lányra kérdőn Amelie.

- Az ügyész úrékhoz! Egészen pontosan Pierre De Frane úr és Sabine meghívására megyünk!

- Ott biztos, hogy jól fogjátok magatokat érezni! - felelte a gróf. - Sabine és Pierre mindig remek házigazda! Ez egy új barátság kezdete is lehet!

- Valóban az! - bólintott Adéle. - Én már Antonio úr és Christine kisasszony eljegyzésén is éreztem, hogy Sabine barátsággal kezel.

- Ha így van, akkor az most sem lesz másként!

A grófné a lányra mosolygott.

- Tegeződtök már?

Adèle elnevette magát.

- Még nem. De szerintem ez a pillanat sincs már messze! De nekem meg kell várnom, hogy az idősebb jogán ezt Sabine kezdeményezze!

- Ne aggódj! - felelte Amélie. - Szerintem Sabine ezt a vacsorán felajánlja majd neked! Egyébként is csak három évvel idősebb nálad! Összetegeződtök, meglátod!

- Gondolod?

- Igen. Ő nagyon közvetlen ember, és társaságkedvelő. Biztosra veszem, hogy hamarosan előáll vele!

- Legyen igazad!

A család folytatta az étkezést és a beszélgetést, ahol részletesen is megvitatták az elkövetkezendő napok teendőit.

Ötvenhatodik fejezet - A méregkeverő

Míg az imént leírt események zajlottak, a konyhai előkészítőben Josephine, az új szobalány éppen a tálcára rakta a családnak felszolgálandó ételeket és italokat. Miután mindent megfelelően elrendezett, körbepillantott az üres helyiségben, mintha arról akart volna meggyőződni, hogy senki sem látja. S ez valóban így is volt. Mint azt sejtethjük, a nő nem járt tisztességes úton. Miután úgy látta, hogy egyetlen lélek sincs a közelben, a ruhája alól egy apró üvegcsét vett elő. Sietve lecsavarta a kupakját, és benne lévő folyadékból egy kicsit cseppentett a gróf poharába. Arra azonban nem figyelt oda, hogy a helyiség ajtaja kissé nyitva maradt. A folyosón, az ajtó előtt épp Pilar, a spanyol nő haladt el, és mentében bepillantott a helyiségbe. Épp elkapta azt a pillanatot, amikor a szobalány az üvegből a pohárba öntötte az ismeretlen folyadékot.

Pilar megtorpant, és a homlokát ráncolta.

- Ez meg mit művel? - gondolta. - Itt valami nincs rendjén!

Egyetlen mozdulattal belökte az ajtót, és fennhangon kiáltott a döbbenettől mozdulni sem tudó Josephine-re.

- Te meg mit művelsz itt?! - dörögte.

A szobalány csak tátozott a meglepetéstől.

- Nos?! Láttam, hogy valamit beleöntöttél az egyik pohárba! Halljam?!

Josephine nem szólt, csak lassan hátrálni kezdett. De nem juthatott tovább, mert mögötte egy magas polc tornyosult, előtte pedig Pilar állta el az utat.

- Csak ne olyan sietősen, kisanyám! - szórt villámokat a spanyol nő szeme. - Innen ki nem mész, amíg nem feleltél a kérdéseimre!

De a szobalány nem felelt, csak ijedt pillantásokat vetett Pilar napbarnított arcára, és az indulattól villogó fekete szemére. Az ajtóban közben feltűnt Baptiste úr, a főkomornyik.

- Mi ez hangos ordítózás? Ebben a házban ez megengedhetetlen! - nézett Pilarra, majd az ijedt arccal álló szobalányra.

- Ne majrézzon, Baptiste úr! - nézett Pilar a férjira. - Egy kis ordítózástól még senkinek sem lett baja! Főleg azok után, hogy ha én nem emelem fel a hangom, akkor talán, rosszabb is történhetett volna! És akkor lehet, hogy magát rúgják ki, mint a személyzetért felelős személyt!

- Hogy beszél velem, Pilar? Azért, mert nem az én beosztottam, ne gondolja, hogy ilyen szavakat használhat velem szemben!

A nő megrázta a fejét, ahogy az idősödő férjira nézett.

- Ne kényeskedjen már annyit, Baptiste úr! Fontosabb dolgunk is van, mint efféle ostobaságokról diskurálni! Ez a nő valamit öntött a gróf poharába abból a kis üvegből, amit a dekoltázsra mögé rejtett el!

Baptiste úr közelebb jött.

- Biztos ebben?

- Már hogyne volnék biztos?! A saját szememmel láttam, amikor beleöntötte a pohárba azt a zavaros lötytyöt!

Baptiste úr megsimogatta az állát.

- Ezt jelentenem kell a gróf úrnak!

- Na látja, Baptiste úr, van magának esze! - vigyorodott el Pilar. - Csak olyan lassú, mint egy málhás számár! Nem állhatunk itt a végtelenségig!

Ahogy ezt Pilar kimondta, Josephine hirtelen mozdulattal oldalra ugrott, hogy a nő mellett elinaljon. De elszámította a Pilar éberségét, a spanyol nő egy villámgyors mozdulattal elkapta az elfutni készülő nőt.

- Állj csak meg, anyukám! Nem mész te sehová! Ne akard megtudni, milyen az, ha begorombulok! Ha jót akarsz magadnak, akkor most azt csinálod, amit mondok! Velem jössz, és szépen elmegyünk a grófhhoz! Neki pedig szépen elénekelheted, hogy mi a fészkes fenét műveltél te azzal az itallal! - dörögte Pilar,

Baptiste úr megcsóválta a fejét.

- Maga nő léteére elég sokat káromkodik! Ez neveletlenség!

- Ne morogjon már megint, mint a bolhás kutya, Baptiste úr, hanem induljon!

Erre a komornyik már nem szólt semmit, hanem elindult az étkező felé, nyomában Pillarral, aki egyik kezével a karjánál fogva vezette a szobalányt másik kezében pedig azt a bizonyos tálcát vitte.

Hamarosan meg is érkeztek, A komornyik belépett, és meghajolt a reggeliző család felé.

- Elnézését kérem gróf úr, de egy fontos dolog történt, és muszáj

jelentenem!

Servier a komornyik ideges arca láttán összeráncolta a szemöldökét, rosszat sejtett.

- Mi történt? - kérdezte.

Baptiste úr félreállt, és ekkor lépett be a szobába Pilar, magával hozva Josephine-t.

- Gróf úr! Láttam, amikor ez a nő ebből a kis üvegből valamilyen folyadékot öntött az ön poharába! - lépett előre Pilar, és átnyújtotta a grófnak azt a kis üveget, amit időközben a szobalánytól vett el.

Servier elvette a nőtől az üvegcsét, és megnézte. Benne valamilyen folyadék volt, ami ki tudja, mi volt. A férfi gondolkodott, hogy megszagolja-e, de ez a dolog hamar megoldódott. Le sem kellett csavarni a kupakot, az üveg szájánál jól látható volt egy kis kifolyt folyadék, aminek a megszáradt maradéka még jól látszott az üvegen. A gróf épphogy csak az orrához emelte, máris érezte a jellegzetes fanyar illatot. A férfi nem szólt, csak töprengve felnézett. Odalépett a tálcához, amit Pilar az egyik kis asztalkára tett le. Felemelte azt a poharat, amelyből mindig ő ivott. Elgondolkodva megnézte, majd Josephine-hez lépett vele.

- Ez az a pohár, ugye? - kérdezte.

- Igen! - felelt a szobalány helyett Pilar.

- Ha szabad kérdezni, miért öntöget maga mindenféle gyanús anyagot az italomba? Hm?

A nő megtalálta a hangját.

- Én nem csináltam semmit! Ez a nő bizonyára valamit rosszul látott!

A gróf közelebb lépett hozzá.

- Valóban? Ezt könnyen kideríthetjük! Csak egyetlen mozdulat az egész! - felelte a gróf, és a poharat a nő felé nyújtotta.

- Egészségére, Josephine! Igya csak meg! Ilyen jó bort nem sok helyen kaphat!

A nő megrázta a fejét, és tiltakozott.

- Nem! Nem akarom!

- Miért nem? Hiszen maga nem öntött bele semmit, tehát semmitől sem kell félnie! Egy kis bor pedig az egészségére válna!

- Nem! Nincs az a pénz, amiért én abból innék? - tiltakozott a nő ijedten.

A gróf kesernyésen elmosolyodott, és a poharat visszatette az asztalra.

- Gondoltam! Nyilván nem szeretné, ha az a mérge, amit nekem szánt, éppen magát mérgezné meg! De ez most lényegtelen! Az igazat akarom hallani! Mi ez az egész?!

A nő makacsul hallgatott.

- Nos?!

Semmi válasz.

A gróf felsóhajtott, és az egyik székhelyére támaszkodott.

- Azt hiszem, nincs más választásom, át kell adnom magát a hatóságoknak! Egy ilyenért fegyházat lehet kapni! Lehet, hogy mire kiszabadul, ráncos öregasszony lesz, ha addig a börtön el nem viszi! Baptiste úr! Küldjön egy gyorsfutárt a rendőrfőnökhöz!

A komornyik már indult is volna, de a nő hangja megállította.

- Ne! Várjanak! Inkább beszélek!

Baptiste úr végül maradt. A gróf lepillantott a tőle egy fejjel alacsonyabb nőre.

- Rendben! Lehet, hogy eltekintek a rendőrségtől, de ennek ára van! Szépen elmeséli nekünk, hogy mi ez az egész, és mi van ebben a kis üvegben!

A nő felsóhajtott és beszélni kezdett.

- Hogy az üvegben mi van, azt nem tudom. Nekem csak annyi volt a dolgom, hogy öntsek az ön poharába belőle!

- Az volt a dolga? Tehát megbízták vele?

A nő csalódott lett, hogy így elszólta magát. Végül tovább beszélt.

- Igen, megbízást teljesítettem.

A gróf elnevette magát, bár egyáltalán nem volt vidám.

- Sejtettem volna!

- Mire gondolsz? - nézett a barátjára Angelo.

- Nem mire, hanem inkább kire! Ha valami ellenünk irányuló áskálódásról van szó, neked ki jut az eszedbe?

- Jean Legrand?

- Ki más?

- Gondolja, Maximilien? - találta meg a hangját Amelie is.

- Persze! Más nem lehet! Bár kétlem, hogy a kisasszony ezt bevallaná. S ha ez a helyzet, akkor nincs más választásom, mint átadni őt a hatóságoknak. De ha beszélne, talán kölcsönösen segíthetnének egymásnak!

A nő megijedt, hogy átadják a rendőrségnek, ezért inkább úgy döntött, hogy mindent kitálal!

- Ne adjanak rendőrkézre! Inkább beszélek!

A gróf bólintott.

- Rendben, hallgatom!

Josephine belekezdett.

- Éveken keresztül Jean Legrand tábornok úrnál dolgoztam, néha kényes munkákat is vállaltam neki, amit jól meg is fizetett. Előfordult, hogy a katonai karrierjének építése érdekében el akarta távolítani az útból néhány politikai ellenfelét. Nekem az volt a dolgom, hogy a kérdéses háznál munkát vállaljak, és lehetőleg minél több kényes dolgot, esetleg terhelő dolgokat megtudjak, és azokat rendszeresen jelentsem, így volt ez évekig, Legrand úr tavalyi bukása után munka nélkül maradtam, és kénytelen

voltam elhelyezkedni kevésbé jól fizető állásban. De pár héttel ezelőtt ismét összefutottam Legrand úrral a Vendôme térenél. Megszólított, és közölte velem, hogy ismét szüksége lesz rám. Megadott nekem egy lakcímet, és másnapra odarendelt. El is mentem, mivel rettentően szükségem volt a pénzre. Fogadott is, és elmondta, hogy új munkája van a számomra. Közölte, hogy ide, a Servier-házba kell jelentkeznem szobalánynak, mivel itt úgyszólván alkalmazottat keresnek. Eligazított a teendőimről. Az volt a dolgom, hogy mindent megfigyeljek, ami a házban történik. Ki mikor van otthon, ki mikor megy el, és ki kivel, s miről beszél. Én belementem, és jelentkeztem ide, munkára.

A gróf bólintott.

- Ertem! És mondja csak, miket jelentett Legrand úrnak?

- Sok mindent! A család tagjainak a menetrendjét, és azokból a beszélgetésekből, amikből itt-ott hallottam valamit.

- Például?

- Legrand urat nagyon érdekelte a család élete, és az esetleges problémák, vagy szokatlan dolgok. Mivel akkoriban sokat járt ide Rodolphe Roublard úr, és sok szó is esett róla önök között, erről én be is számoltam Legrand úrnak.

- Miket mondott egészen pontosan?

- Elmondtam, hogy Roublard úr elég sokat jár ide, és láthatóan szeretne valamit Adéle kisasszonytól, ami persze Carrone úrnak nem tetszik.

Angelo idegesen járkálni kezdett.

- Most már értem, hogy az a tetű honnan tudott mindenről! Nem csoda, ha azt a korlátolt Rodolphe Roublard-t meg tudta zsarolni! Ehhez kellett volna az én csalással való megvádolásom! Nyilván megfenyegette, hogy elintézi, s az a bolond Rodolphe berezelt, és inkább megtette ő is, amit Legrand akart! Egy újabb ütést mérni a Servier családra! S a fickónak meg egy lépést sem kell tennie!

- Ez egyértelmű! - felelte a gróf. - De mint azt láthatjuk, a dolog nem állt meg ennyinél! Ez a méreg mióta van napirenden? - kérdezte a gróf a nőt.

- Csak pár napja! Legrand úrnak a fülébe jutott, hogy Rodolphe nem bírta tartani a száját, és a csalási terv lelepleződött. Olyan veszett dühbe jött, amelyet még sohasem láttam! Elhatározta, hogy most már nem bízik meg senkiben sem, mert minden embere lebukott. Csak én maradtam meg. Ekkor jött elő a méreg! Elhatározta, hogy most már végleg leszámol önnel, és nem halogatja a dolgot.

A gróf bólintott.

- Ez teljesen világos! S most már nagyon komoly dolog! A végére kell járni!

A grófné a férjére nézett.

- Mit akar tenni, Maximilien? Bajba ne kerüljön!

A gróf felsóhajtott.

- Ezek után már mi olyan jöhet, ami ennél is nagyobb bajt okozhat nekem, és a családnak? Most is csak egy hajszálon múlt, hogy nem mérgezték meg! Ha Pilar nem veszi észre, akkor mindennek vége! Azt hiszem, köszönettel tartozom magának! - nézett a gróf a spanyol nőre.

Pilar a földet bámulta.

- Nem tartozik semmivel, gróf úr! Főleg köszönettel nem! Én inkább úgy fogalmaznék, hogy ezzel törlesztettem önnek és a családjának.

Servier szótlanul bólintott.

Végül Adéle törte meg a csendet.

- És most mit tegyünk? - kérdezte.

A gróf felemelte a fejét.

- Döntenünk kell! Mi legyen ezek után?

- Mindenképpen értesítenünk kell a hatóságokat! Most, hogy már nincs mentelmi joga, Jean Legrand-t elítélhetik Josephine vallomása alapján.

- Ez igaz, de korántsem biztos, hogy a legjobb megoldás. Legrand rendkívül agyafúrt fickó! Ha Josephine nem jelentkezik, rögtön rájön, hogy valami rosszul sült el. S ha ez megtörténik, akkor azonnal elszelel. S ez nekünk nem jönne jól! Ki tudja, hogy azok után hová menne, és hol csapna le újból! Ne feledjétek, az az ember valóságos örült! Bármire képes!

- Ez teljességgel valószínű. Akkor most mi a teendő? - nézett a többiekre Adéle.

A gróf felpillantott.

- Josephine szépen elmegy a következő találkozóra! Mi pedig inkognitóban követjük! Addig, amíg a rendőrség nem ad ki hivatalos elfogatási parancsot ellene, mi sem tehetünk sokat!

A grófné a férjére pillantott.

- Ahhoz, hogy hivatalos elfogatási parancsot adjanak ki ellene, feljelentés kell! S ebből az következik, hogy Josephine vallomására is szükség van! S ha ellene is eljárási indítanak, akkor ez felboríthatja az egész tervet!

A szobalány kezdett kétségbe esni.

- Én bármire kész vagyok, csak ne adjanak át a rendőrségnek! Bármibe belemegyek!

A gróf elgondolkodott, majd megszólalt.

- Nem szívesen adok még egy esélyt olyan embernek, aki az életemre tör! De ha most átadom magát a hatóságoknak, akkor ez rögtön Legrand fülébe jut! Cselre van szükség! Talán van egy módja!

- Mégpedig? - kérdezte Angelo.

- Josephine bevallja, hogy Legrand felbérelte őt arra, hogy mérgezzon meg engem. A történet idáig hibátlan. Itt következik egy kis mese, amire szükség van, ha célhoz akarunk érni! Josephine azzal folytatja a vallomását, hogy

miután megkapta a feladatot Legrandtól, nem hajtotta végre, hanem idejében tájékoztatott engem! Azt, hogy ez így volt-e, vagy nem, senki sem tudja ellenőrizni! Mi persze hallgatunk az igazságról, persze nem maga miatt, Josephine, hanem azért, hogy végre leállíthassuk ezt a mocskos férget! A maga vallomása alapján kiadják a körözést Legrand ellen, s amikor elmegy a következő találkozóra, a rendőrség is ott lesz!

- Ez igaz! - felelte Angelo. - De ahhoz az kell, hogy Josephine vallomása ne kerüljön ki, ne jusson Legrand tudomására!

- Igen, erre én is gondoltam! Mivel ma délután Adèle-lal vendégségbe mentek De Frane úrékhoz, nyilván találkoztok az ügyész úrral is. Tájékoztassátok őt a tényekről, de csak az általunk imént megbeszélt változatot mondjátok el neki! Kérjétek meg, hogy minél gyorsabban intézkedjen arról, hogy Josephine vallomását titokban felvegyék, és minél hamarabb meglegyen az elfogatási parancs! S ha ez megvan, akkor indulhat is az utolsó felvonás!

A többiek némán hallgatták a grófot, és aggódó gondolataik az elkövetkezendő napok körül forogtak.

Ötvenhetedik fejezet - A kudarcba fulladt akció

Két nap múlva az egyik szűk mellékutcába egy bérkocsi hajtott be. Az egyik házhoz érve lassított, majd megállt. Az utastérben három ember ült, Servier gróf, Angelo Carrone, és a leleplezett szobalány, Josephine.

A gróf a nőre nézett.

- Jól véssé az eszébe mindazt, amit megbeszéltünk! Legrand nem foghat gyanút! Ha hibázik, elszúrhat mindent! Esélyt adtam magának, hogy helyrehozza a bűnét! Eszébe ne jusson eltűnni, mert ha ez megtörténik, én rögtön feladom magát! Jobban jár, ha együttműködik velünk! Elhallgattuk a maga valós szerepét ebben az ügyben, ezt ne feledje!

A nő némán bólogatott.

- Merre lakik pontosan Legrand? - kérdezte Angelo.

Josephine a főutca felé mutatott.

- Ha itt kimegyünk a főutcára, négy, vagy öt házat kell menni fölfelé. Azért kellett ide a mellékutcába behajtanunk, hogy ne láthassa, hogy nem gyalog érkezem! Minden apróságra odafigyel, és rögtön gyanút fog, ha valami furcsát észlel!

- Jól van! - felelte a gróf. - Induljon! A hatóság emberei feltűnés nélkül követni fogják! Maga tegyen mindent csak úgy, ahogy szokott, és mondja neki azt, amit megbeszéltünk!

- Rendben! - felelte a nő, és kiszállt a kocsiból.

Napernyőjét kibontotta, a feje fölé emelte, majd elindult. Nem sietett, közepes tempóban haladt a durva köves járdán. Érezte, hogy most nem hibázhat, mert az életéről volt szó! Pontosabban a szabadságáról! A nő átkozta magát a saját ostobasága miatt, hogy belement Legrand játékaiba. De a pénz nagy úr volt, és Josephine szerette a pénzt. Most azonban olyan erő kezébe került, amiből csak az látszott az egyedüli kivezető útnak, ha engedelmeskedik.

Ahogy kikanyarodott a széles főutcára, látta, hogy a különböző mellékutcákból, üzletekből feltűnve, pihenésre szolgáló padokról felállva több ember is a lassan sétálva követi. A hatóság emberei. A nő tisztában volt azzal, hogy minden lépését figyelik, ezért tartotta magát a tervhez. Alig fél percnyi séta után megállt egy kétszintes ház előtt, melyet kovácsoltvas kerítés szegélyezett. A nő megállt a kapu előtt, és lenyomta a kilincset. A kapu nem volt bezárva, engedett a nyomásnak, és ronda nyikorgással kinyílt. A nő belépett. A házhoz egy alig ötméternyi kis járda vezetett, melynek végén néhány lépcsőfok vitt a nagy bejárati ajtóhoz. Josephine a lépcsősorhoz sétált, majd felment a bejáráshoz. Közben az őt követők közelebb sétáltak a házhoz, ügyelve arra, hogy a magas vadrózsabokrok takarásában maradjanak. Arra vártak, hogy a nő belépjen a házba, és ők körülvegyék az épületet. De nem az történt, amire mindannyian vártak! A nő az ajtóhoz érve rögtön észrevette a kis papírlapot, ami az ajtófélfára, és a mellette lelógó ereszcsontra közé volt bedugva. Ezzel már találkozott korábban is! Ha valami miatt nem tudtak találkozni, a férfi ilyen módon tudatta a további teendőket a nővel.

Josephine kivette a cetlit, kihajtotta, és elolvasta.

„Josephine!

Ma nem tudunk személyesen találkozni, mert túl nagy a kockázata, hogy maga lebukik. S ha ez bekövetkezik, ez elvezeti a hatóságot hozzám is. Nem engedhetem meg magamnak, hogy ez bekövetkezzen! Ezen a címen ne keressen többé, Josephine! Ha szükségem lesz magára, majd én megtalálom önt! Amennyiben a mi kis akciónk nem sikerülne, remélem lesz annyira leleményes, hogy kimászik a csávából, és engem sem említ! De ha az én nevem is fölmerül az ügyben, én leveszem magáról a kezem, és boldoguljon, ahogy tud! Nem lesz több pénz, és nem lesz több munka! Ne feledje, nálam csak egyszer lehet bizonyítani, több esély nincs!

Legrand”

A nő keze reszketni kezdett, ahogy a levelet olvasta. Nem erre számított.

- Most mi lesz?! - gondolta kétségbeesetten.

Csalódottan felsóhajtott, és visszafordult. Ahogy elindult kifelé, tekintete találkozott a többi ember csodálkozó pillantásával, de nem adta jelét, hogy észrevette. Kissé ideges léptekkel elindult visszafelé az utcán, a többiek csodálkozó tekintetétől kísérve. A kis mellékutcahoz érve Josephine befordult balra, és megállt a mellé lépő egységparancsnok előtt.

- Mi történt? - kérdezte a férfi.

A nő nem válaszolt, csak szótlánul átnyújtotta a levelet a tisztnek. A férfi átvette, majd belenézett. Végül bólintott. Ekkorra már odaértek a többiek is.

- Nem sikerült! - nézett csalódott arccal a parancsnok a közelebb lépő Servier grófra.

A gróf átvette a cetlit, és elolvasta. Amikor a végére ért, arcán mélységes csalódás tükröződött.

- Sejthettem volna! Túl szép volt ez az egész, hogy igaz legyen! Ezek után nem tudom, hogy meddig kell még eltűnnöm ezt a fickót!

- Hamarosan elkapjuk, gróf úr! - felelte a parancsnok. - Most már érvényben van ellene a körözési parancs, nem sétálgathat kedvére!

Servier a férfit pillantott.

- Bárcsak ilyen egyszerű lenne a dolog! De sajnos nem így van! Legrand titkosszolgálati tiszt volt! Agyafúrt, erős, és ha akar, úgy el tud tűnni, hogy soha nem találják meg! Játszva szerez hamis papírokat, rengeteg pénze van átmentve külföldi bankokban, és megvannak a kapcsolatai is! Bárkiről bármit megtud! És ha szükséges, fel is használja!

- Most mi lesz? - rebbent Josephine halk kérdése.

Servier a semmibe bámult.

- Ez egy olyan harc, amit nekem egyedül kell megvívnom! Nem tolhatom át a felelősséget senkire, és nem terhelhetek vele senkit! Ha Legrand-t akarom, akkor csak nekem, személyesen kell őt megtalálnom!

- De hogyan? - kérdezte Angelo.

- Ő engem akar! Hagynom kell, hogy megtaláljon! Ha meg akar ölni, akkor csinálja személyesen! Tudom, hogy másra nem is vágyik! Lassan már tíz éve, hogy ez a harc zajlik kettőnk között. Ez idő alatt már nem egyszer próbált megölni, becsapni, megzsarolni, hamis váddal bemocskolni. Csak egy módon vethetek véget ennek az egész cirkusznak! Lehetőséget adok neki arra, hogy megtaláljon!

Angelo ijedten nézett a barátjára.

- Ezt nem gondolhatod komolyan! Meg akarod öletni magad?! És mi lesz akkor Amelie-vel, mi lesz a családdal, Adèle-lel és velem?!

A gróf higgadt hangon felelt.

- Eszem ágában sincs megöletni magam. De csak az az egyetlen módja,

hogy előcsalogassam Legrand-t, ha lehetőséget adok neki, hogy megtaláljon és megöljön! Ennek az egész gonoszsági örületnek, amit már tíz éve, 1824. tavasza óta szinte naponta, vagy hetente megélek, véget kell vetni! Véget kell vetni, mert már kezdek belefáradni. Úgy pedig nem akarok élni, hogy örökké attól kelljen aggódnom, hogy ez az örült mikor bántja a családomat! Csak akkor lesz végre nyugalma, ha engem megöl. Vagy én őt! Más megoldás nincs!

Örvennyolcadik fejezet - Pilar nyomoz

Néhány nap múlva Pilar elhatározta, hogy ő is utánajár a dolgoknak. Minden szabadidejét azzal töltötte, hogy bármiféle nyomot felfedezzen egykori cimborájáról. Mivel egyáltalán nem volt ismerős a városban, és nem ismert senkit, nem igazán tudta, hogy miként kezdjen hozzá. Egyetlen kiindulópontja volt, a Zsugásként ismert alvilági figura, akivel egy párszor összefutott, amikor még Legrand társa volt. A nő a kocsisával elvitette magát a régi temetőig, és ott arra utasította, hogy várja meg. A nő nem akarta, hogy a kocsis lássa, hová megy. Az mégsem való, hogy egy jól öltözött nő kocsmákat látogasson. Ennek meg volt a maga veszélye is, de Pilar nem féltette magát. Kemény nő volt, és ha kellett, férfiakkal is szembeszállt. Ez a magabiztosság tükröződött az arcán, amikor elindult a kérdéses kocsmá felé. Beletelt húsz percbe is, mire odaért. Az esti szürkületben jól látszott a kocsmá ablakaiból kiszűrődő fény. A nő vett egy nagy levegőt, és belépett.

Odabent akkora tömeg volt, hogy fel sem tűnt Pilar érkezése. A nő ezt most egyáltalán nem bánta, igyekezett eltűnni az emberek között. A szeme azonban járt körbe, és az ismert figura törzshelye felé irányult. Szerencséje volt, a férfi most is a megszokott helyén ült, és bort iszogatott. Pilar egyenesen arrafelé vette az útját, átfurakodott az embereken, és a férfi számára teljesen váratlanul lehuppant mellé a falócára. A Zsugás kissé ijedten nézett fel, s meglátta, kivel is hozta össze a sors.

- Maga? Mit akar tőlem? - kérdezte idegesen.

Pilar gonoszul elvigyorodott.

- Csak egy kicsit beszélgetni.

- Hagyjon békén! Ha én magával, vagy a barátjával összefutok, bajba kerülök!

- Valóban? És miért?

Zsugás letette a poharát.

- Arra a múltkori akcióra, amit maguk tervelték ki a Servier kislány

elrablására, arra én majdnem ráfizettem!

- Tényleg? Azt hittem, hogy maga profi!

A férfi bólintott.

- Az is vagyok! De vannak dolgok, amelyek fölött nekem sincs hatalmam! A gróf másnap már meg is keresett, és alaposan megszorongatott! Nem volt választásom! Megfenyegetett, hogy lecsukat, ha nem beszélek! Én pedig beszéltem!

Pilar bólintott.

- Á, értem! Most már legalább tudom, hogy hogyan talált meg.

A Zsugás csodálkozva nézett a nőre.

- A gróf megtalálta magát is? Hogyan úszta meg?

A nő gúnyos mosolyt eresztett meg a férfi felé.

- Egyszerűen. Tudni kell alkalmazkodni. Én is pont ugyanúgy jártam, mint maga. Csakhogy én okosabb voltam! Beálltam hozzá, és most neki dolgozom! Okosan kell csinálni ezeket a dolgokat! Azzal, hogy beálltam a grófhhoz, sokkal jobban jártam, mint az egykori cimborámmal!

- Servier-nek dolgozik? - csodálkozott a férfi.

- Persze. És teljes mértékben elégedett vagyok a sorsommal.

- Akkor meg mit akar tőlem?

- Mondjuk úgy, szeretnék találkozni ismét egy régi baráttal. És ebben csak maga tud segíteni!

- Ezt nem értem.

- Mit nem ért?

- Nem azt mondta, hogy a grófnak dolgozik?

- De! És?

- Akkor hogy lehet, hogy most ismét ezt az Espoir-t keresi?

Pilar megcsóválta a fejét.

- Először is: Azt a fickót valójában nem is Espoir-nak hívják. Valami bukott katonatiszt, akit egykor kémkedéssel, gyilkossággal és csalással is megvádoltak. Amikor összeálltam vele, fogalmam sem volt róla, hogy kicsoda. Másodszor: Ezt az embert nemcsak én akarom megtalálni, hanem Servier gróf és a rendőrség is! Mivel most már én is ezen az oldalon állok, meg kell őt találnom!

- Á, értem! - nyugodott meg a Zsugás. - Tehát akkor nem akar engem bajba keverni?

- Eszem ágában sincs. Engem ugyan nem érdekel, hogy mi van magával.

A Zsugás megvakarta a fejét.

- Sajnos az a baj, hogy nem tudok segíteni. Ez az Espoir, vagy kicsoda már hetek óta nem is jelentkezett. Sem itt, sem a másik törzshelyemen. Nem láttam már elég régóta.

Pilar elhúzta a száját.

- Azt hittem, hogy maga tud segíteni.
- Sajnos nem! De ha gondolja, értesíthetem róla, ha felbukkanna!
- Azt jól teszi! De attól tartok, hogy ez nem fog menni! Ez a fickó nem ostoba! Nem valószínű, hogy itt ismét felbukkanna!
- Miből gondolja?
- Nagyon valószínű, hogy már tudomására jutott az ellene kiadott körözési parancs. Veszélyes lenne a számára, ha nyilvános helyeken mutatkozna.
- Ez igaz. De mást nem tehetünk, mint azt, hogy reménykedünk, hátha felbukkan.

Pilar indulni készült.

- Na, jól van! Maga csak figyeljen! Én minden második este ugyanebben az időben eljövök ide, tehát legközelebb holnapután! Itt találkozunk, és maga tájékoztat a fejleményekről!

- Rendben! - felelte a férfi.

A spanyol nő felállt a lócáról, utat tört magának az italozó és éneklő emberek tömegén keresztül, majd kilépett az utcára. Magányos alakja eltűnt a sötét mellékutcában.

Ötvenkilencedik fejezet - Liz Flore sírja

Az imént leírt események után három nappal a Servier család Marseille-be utazott. Útjuknak egyetlen célja volt, meglátogatni régen elhunyt szeretteik sírját. Amelie most már elég erősnek érezte magát, hogy ellátogasson a szülei sírjához. Erre évekig képtelen volt. Most azonban úgy érezte, eljött az ideje.

A gróf csak egyetlen sírt szándékozott meglátogatni, az édesanyját, melyet még soha nem látott. Azt sem tudta, hogy hol van. Úgy érezte, hogy méltatlan dolog lenne, ha nem keresné fel annak az asszonynak a sírját, akinek az életét köszönhette. A férfi azonban már nem is nagyon hitte, hogy a sír még megvan. Mégis reménykedett, hogy talán megtalálja.

A család négy tagja hamarosan útra is kelt, a személyzetre hagyták a kastélyt, és elindultak dél felé. A néhány napos út során több fogadóban is megszálltak, mire végre megérkeztek a kikötővárosba.

Természetesen a város legjobb szállodájába költöztek, és bármennyire is szerették volna elkerülni, hogy a figyelem középpontjába kerüljenek, a városban hamar elterjedt a híre, hogy Franciaország leggazdagabb embere a családjával Marseille-ben van. Bármerre is mentek, mindenütt szinte kínos udvariassággal igyekeztek a kedvükben járni, így aztán a szállodában sem volt semmire gondjuk, zavartalanul tölthették el az éjszakát a szobáikban.

Ám a család nem ült sokáig egy helyben, másnap elindultak, hogy felkeressék szeretteik sírját. A gróf szerette volna megkérdezni a temetőgondnokot, hogy merre keresse édesanyja sírját, de aznap a gondnok nem volt sehol, így aztán elindultak Galoire úr, és Camilla asszony nyughelyéhez.

A temető elég kihalt volt, alig néhány embert lehetett látni. A négy ember lassan lépkedett a csendes sírhalmok között, amikor a gróf hirtelen megtorpant. Tekintete egy magányosan álló sírra szegeződött. A hant régeinek látszott, de nem volt elhanyagolva. Úgy tűnt, valaki rendszeresen visz rá virágot. De nem ez volt, ami a férfi tekintetét megragadta, hanem a fejfán lévő felirat.

Liz Flore
Szül. Elizabeth Merson
(1782-1803)
Itt nyugszik az édesanya,
aki életét adta, hogy gyermeke élhessen.

Servier megállt, és szinte a lélegzete is elakadt. A többiek is észrevették a férfi pillantását, és ők is megálltak. Amelie a férje mellé lépett, és belekarolt. Érezte, hogy a férfi karja remeg.

Angelo hangját alig lehetett hallani, amikor megszólalt.

-Ő...? - kezdte.

- Ő az édesanyám! - felelte csöndesen a gróf.

Ezek után nem szólt senki sem, csak álltak némán, pillantásukat a sírfeliratra vetve. S ahogy így álltak, olyan dolog történt, ami eddig még sohasem. A gróf szeme sarkában valami csillogás tűnt fel, és egy könnycsepp folyt le az arcán. Ám a férfi teljesen néma maradt, csak állt szóttanul, a sírfeliratra meredve. A felesége és nevelt lánya még jobban belekarolt, s úgy érezték, most még jobban szeretik, mint valaha. Nem tudtak szólni, de érezték, hogy ezt az embert, akit tisztelnek, szeretnek, még most sem ismerik igazán.

Hatvanadik fejezet - Gyilkossági kísérlet

Amíg ezek az események a kikötővárosban zajlottak, azalatt Pilar saját szakállára kezdett nyomozni. Amikor csak tehetett, a Zsugás által megadott emberrel fölvette a kapcsolatot, aki meglepően jól értesültnek tűnt, és elmondta a nőnek, amit az tudni szeretett volna. A férfi valamikor besúgóként dolgozott a titkosszolgálatnak, de állandó részegeskedése miatt

eltávolították, így a férfi lecsúszott, de a korábbi munkája alatt szerzett értesülések segítségével szépen lassan az alvilág információs csatornájának számított. Pilar-nak nagyon jól jöttek a férfi hírei, melyeknek az illető meg is kérte az árát. A nő persze fizetett neki, mert amióta Servier-nél dolgozott, volt elég pénze. Az informátor le is csapott a pénzre, és elégedettségében jól el is látta információval a nőt. A férfi tudni vélte, hogy az alvilági figurákat rendszeresen felkereső, általánosan Claude Espoir-ként ismert férfi pár hete nem mutatkozott, így volt ez néhány nappal ezelőttig. Páran látni vélték őt a Cochón kiskocsmánál, de a források szerint megváltoztatta a külsejét. Bajuszt és szakállat növesztett, mert azt beszélték, hogy körözik. Ez az átlagemberek világában fel sem tűnt volna, de az alvilági alakok felismerni vélték őt rekedtes hangjáról és dús, fekete szemöldökéről. Pökhendi, kioktató stílusa pedig mindinkább elárulta őt. Az informátor szerint az illető újabban ismét elég sűrűn megfordult az imént említett fogadó környékén. Ez az a hely volt, ahol a nő néhány nappal azelőtt a Zsugással is találkozott. Pilar tudta, hogy ha meg akarja találni a fickót, titokban kell csinálnia. Ettől kezdve már nem is beszélt többet senkivel, s szinte minden nap estefelé eljött a kiskocsmá környékére, hátha belefut Legrand-ba. De újabb két napig erőfeszítéseit nem koronázta siker. Közben hazaért Marseille-ből a gróf és a családja, s Pilarnak kimenőt kellett kérnie. Ezt persze meg is kapta, és ismét a környéket járta, hátha megtalálja a férfit. S az egyik estén próbálkozásait siker koronázta.

A nő a kis utca túloldalán álldogált, egy vastag vadgesztenyefa törzsének támaszkodva, a fatörzs takarásából figyelve a túlsó oldalt.

Már kezdett besötétedni, és Pilar is elálmosodott. Kezdett arra gondolni, hogy abbahagyja az egészet, és hazamegy. Épp ezen járt az esze, amikor hallatszott a fogadó ócska ajtajának nyikorgása. A nő felfigyelt a hangra. Az ajtóban egy sötét ruhás, kerek kalapot, és sálát viselő, szakállas férfi jelent meg. Becsukta maga mögött az ajtót, majd gyanakodva körülnézett az utcán, de semmi mozgás nem látszott. Kézbe vette sétapálcáját, és elindult a külváros felé. Pilar a fa mögül figyelte. Nem volt benne biztos, hogy jól látja, de a férfi mozgása, és arca a nagy szakáll ellenére is ismerősnek tűnt.

- Talán ő az? - gondolta.

- És ha mégsem? - jöttek elő a kétségei.

Ekkor egy váratlan esemény sietett Pilar segítségére. Az egyik régi, lebontásra ítélt ház udvarán terjedő bokrok közül egy részeg tántorgott ki a járdára, épp a fekete ruhás ember elé, és majdnem fellökte.

- Hé! - hangzott a kalapos ember hangja.

Pilarba azonnal belecsapott a felismerés!

- Legrand!

Ezt a hangot semmivel sem lehetett összetéveszteni!

- Nem szánna meg egy kis ... pénzzel... uram! - dadogta mámorosan a részeg.

- Nem! - mordult fel a fekete ruhás. - Takarodj előlem, részeg disznó!

- Jó van na! - röhögött a kocsmatöltelék, és elszédelgett.

Pilar azonban nem állhatott tovább tétlenül. Elhatározta, hogy megöli Legrand-t, bármibe is kerül. De ha most ezen a csendes kis utcán a nyomába ered, Legrand észreveheti! A nő ezért hátrébb húzódott, és az alig három lépésnyire lévő másik mellékutcába vette az irányt. Ez a kis utca párhuzamosan ment az előzővel, de egy idő után elkanyarodott, és oldalról szelte át. A nő gyorsan sietősre vette a lépteit, hogy hamarabb az útkereszteződéshez érjen, mint Legrand.

Ahogy közeledett a kereszteződéshez, Pilar kibontotta csillogó, hosszú haját, és egy hegyes hajtűt húzott elő belőle. Ezután a sarkon a kerítéshez lapult, és várt. Nem is kellett sokáig várnia. A lépések egyre közelebről hallatszottak. Néhány pillanat, és a nő érezte, hogy itt az idő. Legrand épp elment a kerítésnél lapuló nő mellett, amikor Pilar előreugrott, és hosszú hajtűvel a férfi felé döfött. De elhibázta! A mozgás hangjára Legrand felfigyelt, és hirtelen oldalra fordult. A nő dőfése a vállába fúródott! A férfi felordított a fájdalomtól, és elkapta a nő nyakát, maga felé fordította, hogy lássa, ki az.

- Te meg mit keresel itt? - mordult a nőre döbrent arccal a férfi.

Pilar alig bír beszélni a férfi szorításától.

- Téged kereslek, Claude Espoir, vagy hívjalak inkább Jean Legrandnak? - sziszegte a nő dühösen.

- Felismertél?

- Hát persze, hogy felismertelek! A szart mindig felismerni a bűzérő! - morogta a nő.

Legrand marka most a nő haját kapta el, és rántotta hátra a fejét.

- Mi ez az egész?! Mit művelsz?!

- Téged akarlak a pokolra küldeni!

Legrand gonoszul elnevette magát.

- Az nehéz lesz! Ez már nálad sokkal erősebb, és okosabb embereknek sem sikerült!

- Hátha egyszer valakinek csak összejön!

Legrand szeme egyre örültebb fénnnyel villogott a nőre.

- Mit műveltél, te spanyol szuka?! Hagytad megszökni a Servier lányt, az egyik remek ütőkártyánkat, és eladtad magad a grófnak! Miért tetted?! Tudtad, hogy ő a legnagyobb ellenségünk!

Pilar megvetően nézett Legrand-ra.

- Ellenségünk?! Talán csak a te ellenséged! És miért gondolod, hogy egy hajóban evezek egy olyan emberrel, akit gyilkosságért, csalásért, és

kémkedésért is bűnösnek találtak?!

- De nem ítélték el! Jogerősen! Mert én nem akárki voltam Franciaországban! Tábornoki rangot, és főnemesi címet nem viselhet bárki!

- Igazán? És hány ember élete árán sikerült megszerezned?!

Legrand dühbe jött, és ököllel arcon ütötte a nőt, aki a földre esett.

- Még egy szót szólsz, megöllek! - mondta fenyegetően a férfi.

- Gyerünk! Mire vársz?! - állt fel Pilar. - Íme, a bátor ember, Jean Legrand tábornok, aki egy nőt ver! Tapsoljatok, párizsi polgárok, tapsoljatok!

- Ebből elég! - kiáltott ismét a férfi, és megint elkapta a nőt, aki megvetően Legrand arcába köpött.

- Ennyit érdemelsz, te féreg! - kiáltotta. - És tudod, hogy miért? Mert csak egy gyáva alak vagy, aki csak egy nővel tud bátor lenni!

Legrand szemében ismét felvillant az örület lángja, kezében villant a Pilartól elvett hajtű, és egyetlen mozdulattal a nő oldalába döfte. Áldozata egy hangot sem hallatott, rongybabaként esett össze. Vékony, magas alakja sötét bábuként feküdt az utca kövezetén. A sötét ruhás férfi ellepett tőle, és villámgyorsan eltűnt az estében.

Hatvanegyedik fejezet - Ébredés

Éles fájdalom, hányinger, szédülés, és borzongás. Ezek az érzések kavartak Pilar testében. A nő lassan magához tért. Ahogy kinyitotta a szemét, azt érezte, hogy valami puha felületen fekszik. Bal felől napfény világított, míg jobb oldalról egy árnyék mozdult, és lépett hozzá közelebb.

- Hall engem, Pilar? - hallotta a kellemes, női hangot.

- Hol vagyok? - lehelte a spanyol nő erőtlenül.

- Itthon! - jött a válasz.

Pilar látása lassan kitisztult. Jobbra tekintve Adéle-t pillantotta meg, aki épp egy csésze meleg teával közeledett az ágyhoz.

Pilar rögtön látta, hogy a Servier kastélyban van, és a saját ágyában fekszik.

- Mi történt? - kérdezte.

Adéle leült az ágy mellé állított székre, és átnyújtotta a nőnek a teáscsészét.

- Nem emlékszik? - kérdezte. - A városban találtak magára, késő éjszaka.

Pilar erőltette az emlékezetét, s a következő pillanatban beugrott neki a legutolsó borzalmas és fájdalmas emlék.

- De emlékszem! - felelte.

Adéle fürkésző tekintettel szemlélte Pilar beesett arcát, és kócos haját.

- Mibe keveredett már megint? - mondta neki kissé dorgálóan. - Tudja, hogy a sérülése majdnem az életébe került?

Pilar kissé felélénkült.

- Mennyi ideje vagyok eszméletlen? - kérdezte.

- Négy napja.

- Négy napja?

- Igen.

- A fene egye meg! - próbált felülni Pilar, de éles fájdalom hasított a jobb oldalába.

- Sszzz! - rándult össze a fájdalomtól.

- Óvatosan! - állt fel a székről Adéle, és megigazította Pilar feje alatt a párnát, majd visszafektette.

- Beszélnem kell a gróffal! - zihált a fáradtságtól és az idegességtől Pilar. - Fontos!

- Most előbb pihenjen! - nyugtatta őt Adéle. - Maximilien úgyis benéz hamarosan.

Pilar lassan lenyugodott, és visszafeküdt. Ziháló légzése lassan enyhült.

- Így ni! - mosolygott rá anyáskodva Adéle. - Csak nyugalom! Most fel kell épülnie!

Pilar felnézett a lányra, és ebben a pillanatban sehogyan sem értette, hogyan bánthatta őt korábban. Adéle kedves volt, és gondoskodó, s Pilarnak ez nagyon jólesett.

- Maga végig itt volt mellettem, Adéle? - kérdezte végül a lánytól.

Adéle bólintott.

- Igen. Itt aludtam a másik ágyon. Bár elég nehezen tudtam aludni, mert minden neszre azt figyeltem, hogy mikor tér végre magához.

A spanyol nő válaszolni akart, de ekkor kopogtak a szoba ajtaján.

Nyílt az ajtó. Amelie és a gróf voltak.

- Magához tért? - lépett be csodálkozva a grófné.

- Igen! Most nemrég! - felelte Adéle.

- Hogy érzi magát? - hallatszott a gróf kérdése.

- Borzalmasan! - nyögte Pilar. - Fáj mindenem, szédülök, és borzasztóan éhes vagyok.

- Nem csoda, hiszen már jó ideje nem evett semmit - jegyezte meg Amelie.

- Egy ilyen támadás után az is csoda, ha él! - jegyezte meg Servier.

Pilarnak ismét eszébe jutottak az iménti gondolatai.

- Erről akartam beszélni önnel, gróf úr! Fontos!

A gróf összeráncolta a szemöldökét.

- Mi történt? S egyáltalán! Mibe keveredett bele? - jött közelebb.

Pilar felnézett a férfira.

- Engem nem rablótámadás ért, gróf úr!

- Hát akkor?

- Amíg önök Marseille-ben voltak, én kutatni kezdtem Legrand után!

A gróf komor arccal bólintott.

- Ezek szerint meg is találta?

- Igen.

Erre a többiek is közelebb jöttek, és odahúztak egy-egy széket, s körbeülték Pilar ágycát.

- Hogy történt ez? Mesélje el! - szölt Servier.

- Elmentem abba a kocsmába, ahol a Zsugás, meg a többi rosszfú találkozní szokott, és beszéltem velük.

- És?

- Megtudtam, hogy egy ideje Legrand eltűnt a városból, és senki sem látta! Néhány nappal ezelött azonban látní vélték több ilyen alvilági helyen is! Azért mondták így, hogy látní vélték, mert egyesek szerint megváltoztatta a külsejét! Bajuszt, és szakállat növesztett, vagy ragasztott, ezt nem tudni. Teljesen más ruházatban jár, de sokan megismerték őt a rekedt hangjáról!

- Értem.

- Én akkor elhatároztam, hogy meglesem, hátha felbukkan a Cochón környékén. Néhány nap múlva meg is láttam! Valóban elváltoztatta a külsejét, de megismertem a hangjáról! Amikor távozott a fogadóból, utánamentem azzal a céllal, hogy megölöm!

- Ami rosszul sült el.

Pilar bólintott.

- Sajnos igen. Elvétettem, és a fickó csak megsebesült. Ő cselekedett először! Az oldalamba döfte azt a hegyes hajtűt, amit én használtam! Ez az utolsó dolog, amire emlékszem.

A gróf a nőre pillantott.

- Legrand megismerte magát?

- Hát persze, hiszen én nem takartam el az arcom semmivel! Még váltottunk egy-két keresetlen szöt egymással, aztán megtörtént a támadás.

Servier mélyen elgondolkodott. Felállt a székről, és fel-alá kezdett járkálni a szobában.

- Nem tudom, hogy mit lehetne tenni.

- Tegyük feljelentést! - javasolta Adéle.

Servier a fejét rázta.

- Nem lehet! Ha megteesszük, Pilarnak be kell vallania, hogy valójában ő készült elkövetni a gyilkosságot! S ezzel ismét csak Legrand jönne ki jól a dologból. Ha azt mondjuk, hogy ismeretlen elkövető tette, akkor azzal nem érünk semmit. S egyébként is! Ha elkapják Legrand-t, ő nyugodtan hivatkozhat jogos önvédelemre. Ő volt a megtámadott fél, s csak védekezett. Ráadásul Pilar túlélte a dolgot! Legrand ezért még csak figyelmeztetést sem kaphat!

Pilar elcsüggedt e szavak hallatán.

- Azt hiszem, megint elrontottam a dolgokat.

A gróf a nőre nézett.

- Az a baj, Pilar, hogy maga is előbb cselekszik, mint gondolkodik! De most már teljesen mindegy! A nyomozás elindult a maga ügyében, de nem hiszem, hogy bármiféle eredményre vezetne, főleg, ha azt vallja, hogy nem látta a támadóját, csak megtámadták!

- Ezt kellene mondanom?

- Ezt. Talán be akar számolni arról, hogy maga akart megölni egy másik embert?

- Azt már nem!

- Na ugye! Maga elmondja ezt a kis sablonos történetet, a hatóság majd nyomozni kezd, és végül nem jut semmire! Kész.

- És Legrand? Így megúszhatja!

- Nem olyan biztos az! Maga most egy jó ideig nem nagyon fog járkálni, főleg a városban nem. A felépülése hetekig is eltarthat. Valószínűnek tartom, hogy Legrand-nak fogalma sincs arról, hogy sikerült-e magát megölnie, vagy sem. Ha azt hiszi, hogy sikerrel járt, akkor ismét megnyugszik, és előbb, vagy utóbb ismét felbukkan valahol! Most már legalább tudjuk, hogy néz ki! Hamarosan ismét fel fog bukkanni! Ő engem akar! Meg akar ölni, de úgy, hogy az nekem fájjon! S ez hamarosan bekövetkezik! S akkor ki kell dugnia a fejét a rejtékhelyéről!

Amint a gróf befejezte a mondanivalóját, csend lett. A másik három ember nem szólt, fülükben ott csengtek a könyörtelen valóság szavai.

Hatvankettedik fejezet - Kakukkfióka a bálban

Néhány hét múlva végre sor kerülhetett a nagy eseményre, Adéle és Angelo esküvőjére. Az elmúlt hetek zűrés ügyei elmúltak, s a Servier családban mindenki a jövővel kívánt foglalkozni. A lehetséges problémákra igyekeztek nem gondolni, s az egykori tábornok árnyéka is lassan elhalványult. Pilar felépült, s közben jóban lett Adéle-lal, és nagyon megszerette őt. Szinte úgy tekintett rá, mint a húgára. Végre közös megegyezéssel tegeződésre váltottak, ami valamikor a rossz emlékü fogvatartás alatt Pilar szájából hangzott el. Most azonban ez a beszélgetés más volt, mint akkor. A spanyol nő tudta, és érezte, hogy tartozik ennek a leánynak, mert neki köszönhette, hogy túlélte azt a borzalmas döfést. Ez a döfés fájdalmas emlékeket ébresztett benne, annyira, hogy már nem is vágyott arra, hogy bosszút álljon egykori társán. Az a néhány hét, ami a gyógyulásig tartott, nagyon nehéz volt Pilar számára, és nem akarta újból

átélni. Most már nem foglalkozott mással, csak azzal, hogy megnyugodjon, és boldognak lássa Adéle-t. A lány ezalatt a két hét alatt szintén megkedvelte Pilart, mert ezekben a napokban sokat beszélgettek. Végül tényleg majdnem testvéri közelségbe kerültek egymással. S a gróf engedett Adéle kérésének, s meghívta vendégként Pilart is az esküvőre. A spanyol nő azonban kényelmetlenül érezte magát, mert úgy érezte, ez nem az ő közege. Ráadásul volt benne egy jó nagy adag szégyenkezés is, hogy pont azok az emberek árasztják el a szeretetükkel, akiknek azelőtt rosszat tett. Úgy érezte, érdemtelen arra, hogy részt vegyen az ünnepségen. De látta Adéle örömét és boldogságát, s ezt nem akarta elrontani. Miután az esküvői ceremónia lezajlott a Notre-Dame székesegyházban, a vendégek sora elindult nyugat felé, a Servier kastélyhoz, hogy részt vegyenek az esküvői bálon. A kocsisor több mérföld hosszan kígyózott a várostól a Forét d'Marly-ig, annyi vendég volt a meghívottak között. A kastély udvara megtelt a különféle színű, és stílusú hintókkal, ráadásul olyan sok volt a meghívott vendég, hogy nem is fért be mindenki az udvarra. Ők a főkapun kívül, az út túloldalán lévő ligetes, parkosított területen álltak meg.

Miután mindenki megtalálta a neki megfelelő parkolóhelyet, a vendégek kiszálltak a fogatokból, és elég nagy tömegben sétálva, beszélgetve lépdeltek a kastély felé, amely ki volt világítva, már messziről látszott fenséges pompája. Az emberek várakozással eltelve sétáltak a kastély sorlépcsője felé, s ebben a mozgalmas közegben fel sem tűnt senkinek, hogy a gyalog sétáló vendégek közé egy elegáns ruhát viselő, arcát sállal takaró, szakállas férfi vegyül. Az illető a legteljesebb nyugalommal sétált az emberek között, észre sem vette senki. A férfi ezt örömmel vette tudomásul. Gúnyos, kárörvendő mosolya rejtve maradt arca elé tekert sálja mögött.

Hatvanharmadik fejezet - Barátok a bálon

A zenekar már javában játszott, amikor a vendégcsereg ellepte a kastély termeit. Adéle, Angelo, Amelie és Servier sorra üdvözölte a vendégeket, olyan sokan voltak, hogy csak az üdvözlés is eltartott egy fél óráig. A háziak persze most is, mint mindig, a legkedvesebb barátaikat köszöntötték a legszívélyesebben. Az ügyész és családja mindig is közéjük tartozott, a grófék őket látták a legszívélyesebben. Mint mindig, most is az ügyész kisebbik lánya, Sabine járt elől a fecsegésben.

- Jaj, de örülök, hogy újra bálon vehetek részt! - nevetett. - Néha olyan unalmasan telnek a mindennapjaim!

- Itt biztosan nem fog unatkozni! - lépett közelebb a gróf. - Bár a tervezett

nyári nyaralás kútba esett!

- Á, gróf úr! Arra a nyaralásra legközelebb is sort keríthetünk! Ön mindig tud valami rendkívüli dologgal szolgálni a vendégei számára! - kuncogott a nő.

A férfi meghajtotta a fejét.

- Hát hogyne! Csak nem akarja, hogy valami szürke, unalmas ember legyek!

- Á, dehogy! Önből ezt ki sem nézném!

- Ennek örülök! - felelte Servier, majd beljebb invitálta a vendégeit. - Fáradjanak beljebb!

A társaság belépett a tágas bálterembe, ahol már rengetegen voltak. Mikor beléptek, Adéle közeledett feléjük.

- Jöjjenek, fogyasszanak valami frissítőt! - mosolygott rájuk.

Pierre De Frane bólintott.

- Ez jó ötlet, kisasszony! Odakint olyan hőség van, hogy most igazán jól jön egy kis ital!

- Csak aztán nehogy idő előtt becsípjén, Pierre! - szólt rá a felesége.

- Ugyan már! Egy kis italtól nem lesz semmi bajom! Egyébként is, esküvői bálon vagyunk! Itt igazán megteheti az ember, hogy egy kicsit iszogasson!

Gheron úr a sógorára nevetett.

- Azt elfelejti, Pierre, hogy az alkohol ilyen nyári melegben hamar az ember fejébe száll! Ráadásul még nem is evett!

De Frane legyintett.

- Á, engem ez egyáltalán nem izgat! Én ma Sabine kisasszony és Angelo egészségére akarok inni, és ha mulatni támad kedvem, hát mulatni is fogok! Servier a barátjára nevetett.

- Meg kell, hogy mondjam önnek, Pierre, még sohasem láttam önt ilyen feldobottnak és elszántnak!

A báró a házigazdára pillantott.

- Ez azért van, mert ez a nyár olyan langyosan álmos, és fülledten unalmas volt eddig! Most végre történik valami!

Egy inas lépett közelebb, és tálcán kínálta meg a társaságot.

Mindenki vett a pezsgőspoharakból, és koccintottak.

- Igyunk az ifjú pár egészségére! - szólalt meg az ügyész.

- Egészségünkre! - hangzott mindenfelől. A bál megkezdődött.

Hatvannegyedik fejezet - Gyilkos a szalonban

Az ünnepség először a vacsorával kezdődött, ami csakúgy, mint a tavalyi

ünnepeken, most is bőséges volt. A nagytőkű emberek nem győzték tömni magukba a falatokat. A főhelyen persze Adéle és Angelo ült, most ők voltak az esemény középpontjában. Látszott arcukon, hogy a boldogságuk kimondhatatlan. Végre beteljesülhetett életük vágya, és most felhőtlenül boldogok voltak. Egyiküknek sem kellett többé nélkülözve élnie, és olyan emberek vették őket körül, akiket nagyra becsültek és szerettek. Adéle csak azt sajnálta, hogy szeretett szülei nem láthatják az ő boldogságát, biztosan nagyon jól éreznék magukat a bálon. Angelo is a szüleiére gondolt, bár az ő felmenői éltek, de a fiatalember nem a legjobb hangulatban vált el tőlük, amikor évekkal ezelőtt otthagyta Mallorcát. Apja Angelo-t jogi pályára szánta, de a fiatalembernek sem kedve, sem pedig elég szorgalma nem volt hozzá. Túl nehéznek és hosszúnak tartotta azt az időt, amíg a jogi pályára léphet, és végre pénzt kereshet. Ezért inkább a könnyebb utat választotta. Csempészként hajózott a Földközi-tengeren, és így viszonylag gyorsan pénzhez jutott. De ez az életmód nem volt veszélytelen, és a fiú apjának sem tetszett. Végül egy nagy veszekedés lett a dologból, és az apa kitagadta a fiát. Az anya hiába próbálta őket összebékíteni, az összetűzés elkerülhetetlen volt. Angelo otthagyta a szülői házat, és élte a maga életét. Ennek már lassan hét éve. A fiatalember elhatározta, hogy az esküvő után valamikor ellátogat haza, a szülői házhoz! Magával viszi újdonsült feleségét, és megmutatja apjának, hogy mégiscsak vitte valamire! Egyre jobban kezdte nyomni a lelkét az a hét év, és úgy érezte, végre eljött az ideje, hogy kibéküljön apjával, és újra láthassa édesanyját.

A fiatalember nem szöhetett tovább a gondolatait, mert a vacsora után következett a táncest, és ezt a fiatalember nagyon szerette. A vacsora után elragadta őt Adéle, és belevetették magukat a mulatságba.

Tőlük nem messze a szakállas férfi feltűnés nélkül járkált a vendégek között, elvegyülve a nagyszámú embertömegben. Időnként leemelt egy tálcáról egy pohár italt, belekortyolt, sétálgatott egy keveset, majd amikor senki sem figyelt rá oda, besurrant a terem végében álló magas Vénusz-szobor mögé. A szobor méretes talpzata eltakarta a férfi alakját, aki innen jól láthatott mindent. Alakja teljesen árnyékban volt, mivel egyik oldalon a szobor takarta, a másikon a helyiséget kettéosztó bordó színű bársonyfüggöny, ami fel volt ugyan kötve, de elég mélyen belógott ahhoz, hogy sötét árnyéka teljesen elfedje a szakállas férfit. A figura a függöny melletti kis résen figyelhette a mulatozó tömeget. Tőle alig két méterre volt a grófné öltözőjébe és a kis szalonba vezető ajtó. A férfi ezt szerette volna elérni. De az a pillanat, amikor ezt megtehetné volna, sehogy sem akart eljönni. De a férfi kitartóan várt. Végül aztán a szerencse sietett a segítségére. A felszolgálók éppen ekkor hozták a nagy esküvői tortát, amelyre a teljes vendégsereg a helyiség másik végébe tódult, hogy lássák,

amint az ifjú pár felvágja a tekintélyes méretű tortát.

Nagy lett a hangzavar, az éljenzés, tapsolás, s az ismeretlen férfi épp ezt a pillanatot használta ki! Egyetlen ugrással az ajtónál termett, és eltűnt a következő kis helyiségben. Mindez csupán egy pillanatilag tartott, a bálteremben senki sem vett észre semmit. A mulatozás folyt tovább, gondtalanul, és boldogan. Ám az öltözőben lévő férfit ez nem érdekelte. Halk léptekkel osont végig a puha perzsaszőnyegen, majd megállt a szemközti falnál, ahol egy festményről az ifjú Servier grófné nézett le rá. A férfi szemében örült tekintettel nézett fel a festményre.

- Lám csak! Az ifjú Amelie asszony! - morogta rekedt hangon. - Legrand tábornok nem volt elég jó neki, s egy grófnál nem adta alább! De én nem hagyhatom, hogy az övé legyen!

A férfi, aki persze nem volt más, mint Jean Legrand, teljesen belefeledkezett a saját monológiájába, csak egy perc múlva kapta fel a fejét, hogy esetleg észrevehetik. Visszapillantott arra az ajtóra, amelyiken az imént bejött, de az ajtó zárva maradt. Legrand oda osont, kinézett a kulcslyukon, de senki sem volt a közelben. Mindenki evett-ivott, mulatozott, beszélgetett. A férfi megnyugodva nézett körül. A szobából még két másik ajtó is nyílt. Az egyik a folyosóra vezetett, a másik pedig Amelie szalonjába. Legrand már járt ott, jól ismerte a helyet. A szalonból egy kis ajtó, majd rejtett lépcsősor vezetett a kastély mellett húzódó fasorhoz, ahonnan a fák takarásában egy gyalogút vezetett a kert végében lévő kis kapuhoz. S Legrand-nak pont erre volt szüksége. Szemében örület villogott, amikor a szalonba vezető ajtóhoz lépett, és eltűnt a kis helyiségben. A szoba ajtaja hangtalanul csukódott be mögötte.

Hatvanötödik fejezet - Sabine becsíp

A társaság nagyon jól érezte magát.

- Ilyen finom tortát már nagyon régen nem ettem! - nevetett Sabine.

- Valóban? - nézett rá a gróf. - Akkor ez azt jelenti, hogy a szakácsaink jó munkát végeztek?

- A legteljesebb mértékben! - bólintott a nő.

Pierre De Frane a feleségére pillantott.

- A múlt héten még attól rettegett, hogy egy nap elhízik, ahhoz képest most elég sokat evett a süteményekből!

Sabine a férjére legyintett.

- Az most nem számít! Ilyenkor inni-enni és mulatni kell! Amit megesszünk, azt le is táncoljuk! Nem igaz, Maximilien? - kuncogott a mellette álló

grófra.

- Ahogy mondja, Sabine! - felelte a férfi.

A nő nagyon élvezte a mulatságot, ebben persze volt egy kis szerepe annak az alkoholmennyiségnek, amit Sabine elfogyasztott. Pierre De Frane persze rögtön észrevette, hogy a dolgok nem mennek jó irányba, és igyekezett nejét távol tartani a finom boroktól és likőröktől. Időbe telt persze, amíg Sabine feje egy kicsit tisztulni kezdett, de addig az egyébként sem kis beszélőkéjét még inkább megdolgoztatta. Kissé bizalmasan lépett a közeledő Adéle-hez, és átkarolta a vállát.

- Kedves Adéle! - szónokolta. - Nem is tudom, hogy még miért magázódunk? Mi lenne, ha letegeznél! Elvégre én vagyok az idősebb!

Adéle elnevette magát, mert látta, hogy Sabine egy kicsit becsípett, de még beszámítható állapotban van.

- Rendben! - mondta. - Tegeződjünk!

- Ez a beszéd! - mosolygott rá Sabine. - Kezdd azzal, hogy szervusz!

- Szervusz! - kuncogott Adéle, és a poharát nyújtotta Sabine felé, aki egy kissé még szédelgősen nyúlt az asztal felé, és a pohara helyett egy darab süteményt markolt meg. Azzal koccintott Adéle-lel.

- Egészségedre, újdonsült barátném! - mondta, és Adéle poharához ütötte a rétest. Erre a többiek is felnevettek, de Sabine-nak gyanús lett valami.

- Csak tudnám, hogy ez a pohár miért nem koccant! - tette fel magának a kérdést, majd jobban megnézte, hogy mit is fog valójában.

- De különös formája van ennek a pohárnak! - bámulta a süteményt.

Osilly úr kezdte kényelmetlenül érezni magát kisebbik lánya miatt.

- Azt hiszem, Sabine, itt az ideje, hogy egy kicsit pihenj! Vagy egyél valamit! Nem bírod az italt!

A kínos pillanatot Amelie szakította meg. Odalépett Sabine mellé, és átkarolta.

- Nem akarsz egy kicsit lepihenni? - kérdezte tőle.

Sabine a grófnéra pillantott.

- Egy kicsit kavarog a gyomrom, meg fáj a fejem, de azért jól vagyok! De fáradtnak érzem magam! Jó lenne egy kicsit aludni!

- Rendben! Gyere! Fölviszlek a szobámba! Ott alhatsz egy kicsit!

S a grófné kivezette a helyiségből Sabine-t, elindult vele az emeletre, hogy lefektesse. Pierre De Frane a társasághoz fordult.

- Elnézést a kellemetlenségért, de Sabine nem nagyon szokott inni, és nem bírja az italt.

- Semmi probléma, Pierre! - veregette meg a vállát Servier. - Ez ilyen bálokon mindig elő szokott fordulni! Majd kipiheni!

- Az igaz, de a fél város ezen fog röhögni! Sabine De Frane becsípett a Servier esküvőn!

- Nem olyan biztos az, Pierre! - mondta Angelo. - Csak a szűkebb baráti kör láthatta, senki más!

- Az igaz!

- Na, látja!

Néhány perc múlva Amelie visszatért a társasághoz.

- Rendben van! Lefektettem a vendégszobában! Alszik egy keveset, aztán jól lesz! Az ügyész a grófnéra nézett.

- Ön is elég fáradtnak látszik, Amelie. Kicsit sápadtnak látom.

A nő legyintett.

- Á, semmiség! Egy kicsit kavarg a gyomrom, de nem vészes!

- Biztosan túlhajtja magát, Amelie! Ennek az esküvőnek a megszervezése, és az egyéb teendői elveszik az erejét!

A nő bólintott.

- Mostanában elég sok dolgom akadt, az tény! Elnézést kérek a tisztelt társaságtól, de most egy kicsit visszavonulnék! Átöltözöm, aztán újra az önöké vagyok!

- Menj csak! Mi majd elszórakoztatjuk a társaságot! - mosolygott rá Adèle.

A grófné intett a többieknek, és elindult az öltözője felé. Itt már kissé csendesedett a multság hangja, a zene. Amelie az öltöző ajtajához lépett, és bement a kis szobába. Itt körülölelte a csönd. A nő lerogyott az egyik székre, és behunyta szemmel pihent. Ahogy így üldögélt, ismét émelygést érzett a gyomrában. De nem állandóan érezte, inkább csak hullámokban. A hányingere szerencsére gyorsan elmúlt, s a grófnének eszébe jutott, hogy át kellene öltözni. Felállt a székről, és az öltözőszekrényhez lépett. Kitérte az ajtaját, és végignézte a tekintélyes mennyiségű ruháját. Melyiket is vegye föl? Végül kiválasztott egyet, és öltözni kezdett. Közben eszébe jutott, milyen jó is lenne most egy lédús savanyú gyümölcsöt enni. Néhány pillanattal később pedig a süteményeken járt az esze. Nagyon megkívánta.

- Mi van velem? - kérdezte magában. - Újabban állandóan ennék! Talán ...

Eddig jutott a gondolatmenetben, de itt megállt. Megállt és elmosolyodott.

- Csak nem?! Lehetséges volna? Talán egy Servier örökös érkezése várható? Ez a gondolat melegséggel töltötte el. Bár ezt csak a doktor tudta volna eldönteni, de Amelie világosan érezte, hogy állapotos. S ahogy teltek a percek, egyre biztosabb lett benne! S ha ez így van, akkor a közeljövőben beteljesülhet mindaz, amit egykor a férjével ígértek egymásnak, még Marseille-ben. Erre a gondolatra egy kicsit elszomorodott. A szüleiére gondolt, és arra, hogy biztosan elkényeztetnék a jövőendő unokájakat. De ők már nincsenek itt.

A grófné elgondolkodva nézett maga elé. A szép perzsaszőnyegen mintha sáros cipőnyomokat vélte volna felfedezni. Közelebb ment, hogy megnézzze. A szőnyeg valóban kicsit össze volt sávozva, s ez szokatlan volt. Itt ilyen

még sohasem fordult elő.

- Vajon kinek a hanyagsága ez? - gondolta, majd elhessegette a gondolatot azzal, hogy a bál után szól a személyzetnek.

~ Pihennem kell! - gondolta, és benyitott a szalonba.

Becsukta maga mögött az ajtót, a kanapéhoz lépett, levette a cipőjét, és lerogyott az ágyra.

Ahogy végignyúlt a kanapén, jóleső megkönnyebbülés áradt szét a tagjain.

- Jó lesz egy kicsit pihenni! - gondolta, és behunyta a szemét.

De elaludni nem tudott, mert egy pillanattal később mintha valami mozgást hallott volna a szobából. A parketta halkan megreccsent. Amelie kinyitotta a szemét, és rémület hasított a tagjaiba. Egy durva arcú, szakállas férfi állt előtte, gonoszul vigyorogva.

- Egy szót szólsz, és megöllek! - morogta a férfi, megragadva a nő vékony karját.

- Ki maga és mit akar tőlem? - kérdezte rémült hangon Amelie.

- Nem ismersz meg, te némbor?! - ragadta meg a nő haját a férfi.

- Jean?! Maga az?! De miért?! Miért csinálja ezt?!

- Én vagyok! A nagyságos grófné kegyeskedett felismerni egykori jó barátját!

- Ne csinálja ezt?

- Ugyan miért ne?! Magadba bolondítottál, te átkozott, és mégis ahhoz az emberhez mentél hozzá, akit a világon a legjobban gyűlölök!

Amelie halkan nyögte.

- Én mindig is őt szerettem! Ezt ön is tudta, Jean! Miért nem tud végre belenyugodni ebbe?!

- Soha! Soha nem fogok belenyugodni! Abba pedig főleg nem, hogy ő tette tönkre az életemet!

A grófné felbátorodott.

- Azt, hogy önnek tönkrement az élete, azt egyedül csak önmagának köszönheti! Ne az én férjemet okolja érte!

Legrand szeme szikrákat szórt.

- Az én életemnek már csak egyetlen célja van! Tönkretenni Maximilien de Serviert, vagy Guillaume de Flore-t, ahogy tetszik!

- Mondjon már le erről, Jean! Ha valóban szeret engem, akkor az én kedvemért!

- A te kedvéért, te cafka?! Most már nem érdekelsz! Számomra most már csak egy eszköz vagy ahhoz, hogy végre ismét szenvedni lássam a drága férjedet! Neki már csak egyetlen dolog igazán fontos! Az pedig te vagy! S ha én megfosztom őt ettől a fontos dologtól, akkor az ő élete is annyit fog érni, mint az enyém! Hiába lesz rengeteg pénze! Gyűlölni fogja az életet, mint ahogyan én is gyűlölöm!

- Maga megőrült, Jean!
- Valóban? Már az sem érdekel! Te most szépen velem jössz! Majd küldök az uradnak egy emléket! Talán a ruhádat, esetleg levágom a csinos kacsóidat, és postán elküldöm neki!
- Ne tegye?! Segítség! - kiabálta Amelie.
- Hallgass! - fogta be Amelie száját Legrand. - Egy szót szólsz, és megöllek!
A többiek most úgyis el vannak foglalva a mulatozással!
A férfi felrángatta a kanapéról a nőt, hátulról befogta a száját, és magával rángatta a hátsó, rejtett lépcsősorhoz vezető ajtóhoz.

Hatvanhatodik fejezet - Furcsa hangok a szobában

Sabine lassan kinyitotta a szemét. Kicsit tépettnek érezte magát, és enyhén fáj a feje is.

- Jaj! - nyögött fel, és felült az ágyon.

Kicsit törnie kellett a fejét, hogy mi is történt vele. De a következő pillanatban eszébe jutott a bál, és az a több pohár ital, amit legurított.

- Te jó ég! Berúgtam? - gondolkodott. - Az szégyen!

A nő felállt, és kinyújtózott. A földszintről felhallatszott a zene, a mulatozás hangja.

- Ideje lemennem! - gondolta Sabine, de ekkor furcsa hangok jutottak el a füléhez.

Nem a bálteremből jöttek, és különösnek hatottak. Mintha az alatta lévő szobából jöttek volna ezek a különös hangok. Mély, zaklatott, hadaró férfihang, bár alig hallható. Aztán mintha Amelie hangját hallotta volna! Mintha a „Segítség!” szót kiáltotta volna! Aztán csend.

- Biztos a sok ital! - gondolta Sabine, majd elindult.

De ekkor ismét felhangzottak a különös hangok. Újból az a furcsa férfihang, majd halk sikoly. Aztán dübörgés! A nő megtorpant, letérdelt a földre, és fülét a csillogó parkettára tapasztotta. Az alatta lévő szobából tompán morajló hangok hallatszottak fel, mintha nyöszörgés, dörögő hang, majd ismét dübörgés, s végül ajtócsapódás.

- Valami történik ott! - sügták a nő ösztönei, és úgy érezte, utána kell néznie. Kilépett a szobából, lement a hosszú lépcsősoron a földszintre, végigsietett a hosszú folyosón, be a bálterembe. Odabent most is óriási zsvaj fogadta, ment a tánc, a mulatozás. Sabine körbepillantott a helyiségben, a barátait keresve. Férje sógornőjével, Hermine-nel táncolt, Adéle az ügyésszel beszélgetett, de a többiek most is arrébb álltak, egy csoportba verődve. Amelie azonban sehol. Sabine a többiekhez sietett.

- Á, végre kipihente magát! - bólintott felé Angelo. - Hogy van, Sabine?

A nő közelebb lépett.

- Köszönöm, már jobban! Amelie?

- Elment, hogy átöltözzön, és lepihenjen egy kicsit! - felelte Servier.

- A szalon ugye arra van? - mutatott a helyiség másik végébe Sabine.

- Igen. Miért?

A nő felsóhajtott.

- Nem is tudom! Valami nem tetszik itt nekem! Ahogy odafönt pihentem, innen letről, azt hiszem a szalonból furcsa hangokat hallottam!

- Miféle furcsa hangokat?

- Biztosan a sok pezsgőtől! - nevetett sógornőjére Gheron úr.

De Sabine megrázta a fejét,

- Nem! Már teljesen jól vagyok!

- De miféle hangokat hallott? - nézett a nőre a gróf.

- Nekem úgy tűnt, mintha férfihangok lettek volna! Durva hangon, hadarva beszélt! Aztán mintha Amelie hangját hallottam volna! Segítségért kiáltott!

Meg dübörgés, ajtócsapódás! Ilyeneket! És nem is egyszer! Többször is!

- Biztos benne? - kérdezte Servier.

- Igen! Teljesen biztos vagyok!

- Ennek utána kell nézni! - határozott a gróf, majd közelebb intette Baptiste urat, a főkomornyikot.

- Baptiste úr! Láta a feleségemet?

- Igen, gróf úr! Pár perce bement az öltözőhelyiségbe.

- Azóta nem jött ki?

- Nem láttam, uram!

- Értem! - sóhajtott a gróf.

- Mire gondol? - lépett mellé Gheron.

- Ajtócsapódás!

- Mi?!

- Sabine ajtócsapódást is hallott! De ha Amelie kijött volna, akkor csak errefelé jöhetett! De nem jött!

- Ez mit jelent?

A gróf felsóhajtott.

- A kis szalonból három ajtó is nyílik! Az öltözőbe, a folyosóra, és van egy vészkijárat, tűz esetére, az az udvarra vezet!

- Errefelé nem jött senki! - jegyezte meg Adéle.

- A folyosón sem láttam a grófnét! - mondta Baptiste úr.

A gróf ideges lett.

- Ajaj! Itt valami baj van! Utána kell néznünk! - jelentette ki, majd elindult az öltöző felé.

- Biztos benne, hogy férfihangokat is hallott? - kérdezte a mellette loholó

Sabine-től.

- Igen! Egészen biztos vagyok!

- Ez baj!

- Ki lehetett az? - kérdezte De Frane.

- Én csak egyvalakire tudok gondolni!

- Legrand?!

- Igen! Elraboltatta Adéle-t, aztán csalást akart Angelo-ra rákenni, s amikor ez sem jött be, meg akart mérgezni!

- Meg akarták mérgezni? - kérdezte csodálkozva De Frane.

- Igen! A múlt héten! De szerencsére ez is kudarcot vallott! - felelte a gróf, és benyitott az öltözőbe.

Odabent semmi sem mozgott. A szekrények zárva voltak, semmi jele nem volt, hogy itt Amélie átöltözött volna.

- Itt nincs semmi! - szólalt meg Angelo.

- Nincs! - felelte a gróf, és továbbment.

Benyitott a szalonba is, de ez a helyiség is üres volt. Teljesen üres.

- A fene! Hol van Amélie? Hová tűnhetett?! Nem nyelhetette el a föld! - rázta a fejét Servier.

- Az az ajtó nyitva van! - mutatott a szoba távoli sarkába Gheron úr.

S valóban. Az udvarra vezető lépcsőhöz vivő ajtó résnyire nyitva volt. A gróf gondolkodás nélkül odaugrott. A többiek utána. Lesiettek a lépcsősoron, amely egy kisebb ajtóhoz vezetett. Ez be volt törve. A gróf szinte futva lépett ki rajta, majd megállt, és körülnézett. Odakint ragyogóan sütött a nap, de semmi sem mozgott.

- Az ördögbe! - mérgelődött Servier. - Hová tűnhetett?

- Még nem lehet messze! - hadarta Sabine. - Csak pár perce hallottam a hangokat!

- Elöl nem mehetett ki, uram! - jelentette az egyik biztonsági őr.

- Akkor csak egyféle lehet! A hátsó kerítésnél!

S a gróf futva indult el a faszor mentén, a hátsó kapu felé.

- Még nem lehet messze! - gondolta. - El kell érnem, mielőtt nagyobb baj lesz!

Időközben az emeleti szoba erkélyéről az egyik biztonsági őr szemlélte a parkot. Nemsokára elkiáltotta magát.

- Látom őket! Egy férfit látok! Erőszakkal viszi magával a grófnét! A hátsó kapu felé kényszeríti!

- Körbekeríteni a kertet! - rendelkezett a biztonsági főnök. - De óvatosan minden mozdulattal! Tűsza van!

Legrand rögtön rájött, hogy felfedezték, amikor a kastély felől emberi hangokat, és kiáltozást hallott. Ez nem volt belekalkulálva! Nem gondolta, hogy ilyen gyorsan felfedezik Amélie eltűnését. Azt hitte, csöndesen lelép,

és a soha viszont nem látásra! De ahogy teltek a pillanatok, egyre közelebről hallatszottak az őt keresők hangjai. Legrand látta, hogy a hátsó kaput már nem éri el. Végso elhatározásra jutott. Megállt. Nem is tehetett mást, mert a keresőcsapat egészen közel ért hozzá. Minden oldalról körbevették. A vendégek közül hamarosan mindenki megtudta, hogy mi történt. Szenzációra éhes falkaként csődültek össze. Hamarosan olyan emberfal vette körül, hogy Legrand sehova sem mehetett.

- Bárki közelít, megölöm a nőt! - ordította dühösen, kését Amelie torkához szegezve. A nő rettenetesen félt, de a dühe nagyobb volt a félelménél. Nem hagyhatta meg Legrand-nak azt az örömet, hogy félni lássa őt. Hamarosan elmúlt a reszketése, és megpróbált nyugalmat sugározni a férje felé, aki szemben állt támadójával.

- Eressze el a grófnét! - kiáltott a biztonsági főnök.

Legrand villámló pillantásokkal nézett körül.

- Állj! Istenemre esküszöm, hogy megölöm a nőt! - ordította.

- Ne csináljon semmi ostobaságot!

- Ezt inkább én mondanám maguknak!

Servier megállt. Nem akarta kockáztatni a felesége életét. De a többiekkel ellentétben volt egy ütőkártyája. Jól ismerte Jean Legrand-t. Halálos ellensége gonosz pillantást vetett rá.

- Nem gondoltad volna, hogy ilyen körülmények között találkozunk, ugye?! S ez most egy olyan helyzet, amiben már nem segítenek a milliárdjaid!

A gróf mereven nézett ellenfelére. Végül szólásra nyitotta a száját.

- Ismerlek jól, Jean Legrand! Életednek csak egyetlen célja van! Az, hogy engem elintézz! Hát rajta! Most itt a vissza nem térő alkalom! Megölhetsz, ha úgy tetszik! Engedd el Amelie-t, és itt vagyok én neked! Fegyvertelenül!

- Elég a dumából! Nekem az is elég, ha szenvedni látlak! S ehhez talán pont arra van szükségem, hogy életben hagyjalak! De ha elveszem életed egyetlen igazi kincsét, örökre neked ajándékozom a legmélyebb fájdalmat, amit csak érezhetsz! S ez nekem mindent megér! Azt is, ha utána meg kell halnom! Boldog leszek, abban a tudatban, hogy bár te életben maradsz, de életed végéig fájdalommal kell együtt élned! Úgyhogy ne próbálkozz! Én már megbarátkoztam azzal a gondolattal, hogy meghalok! Bátran nézek szembe a halállal! Katona vagyok! S egy katona nem fél meghalni! Tehát nincs veszítenivalóm!

Servier megrázta a fejét.

- Tévedsz. Van veszítenivalód! Nem a halálhoz kell bátorság, hanem az élethez! Lehet, hogy elég bátor vagy a halálhoz, de akkor mindenki tudni fogja, hogy gyáva vagy az élethez! S ha ez így lesz, a neved hallatán mindenki undort fog érezni! S nem azért, mert kém, csaló és gyilkos vagy, hanem azért mert gyáva! Mindenki azt fogja mondani, hogy Jean Legrand, a

francia hadsereg tábornoka csak egy gyáva alak volt, aki még ahhoz sem volt elég bátor, hogy kiálljon az ellenfelével szemtől szemben! Gyáva volt, mert alattomos módon mesterkedett ellene, és egy védtelen nő hátán akart kimászni a bajból! Ezt fogja mindenki gondolni és mondani rólad, Legrand! Lehet, hogy megölnöd Amelie-t, és engem örök fájdalomba taszítasz, de ha így is lesz, azzal a számomra legkedvesebb embert és engem is mártírrá avatsz! Lehet, hogy a fájdalomam pokoli mély lesz, de az emberek, a barátaim, és mindenki, akit csak ismerek, mellettem fog állni! De a te nevedre egy hónap múlva már a kutya sem fog emlékezni! Csak egy gyáva senki leszel, semmi több! És tudod, mit mondok neked? Nemcsak az itt álló emberek gondolják ezt rólad, hanem én is! Egész életemben azt akartad elérni, hogy én nagynak, és erősnek lássalak! Hogy rettegjek tőled! Hogy úgy tekintsek rád, mint Jean Legrand-ra, a bátor és hős katonára! Ezért játszottad mindig a rettenthetetlen tábornokot, mert mindig is erre vágytál! De tudod mit? Nem is érdekel! Most megmondhatom a szemedbe! Mindig is egy kicsinyes, gyáva, ostoba alaknak tartottalak, aki nem mer kiállni velem egy párbajra! Azért nem, mert úgy érzi, jobb vagyok nála! És én is így gondolom! Jobb vagyok nálad, és az emberek szemében is többet érek! De te csak egy kis senki vagy! Egy gyáva, szar alak! Félsz tőlem, és tisztelsz!

- Elég ebből! Nem tűröm ezt a gyalázkodást! - ordította Legrand.

- Valóban?! Nem tűröd?! Egy kis senki meri azt mondani, hogy nem tűri azokat a szavakat, amiket megérdemel?! Úgy csinál, mint egy kisgyerek, akit megbüntetett az anyukája! A gyáva alakok mind ilyenek, mint te!

- Megöllek, te nyomorult! - sziszegte Legrand.

Servier mereven bámult a férfi szemébe.

- Megölsz? Engem? Hogyan ölhetnél meg, hiszen olyan gyáva vagy, hogy ki sem mersz állni ellenem! Csak egy védtelen nőt szorongatsz a markodban, de velem nem mersz kiállni! Akkor hogy tudnál megölni?!

- Majd én megmutatom, hogy nem vagyok akárki! Jean Legrand-nak még senki sem mondta azt, hogy gyáva! Állj ki ellenem, te szemét! - csikorgatta a fogát Legrand.

Servier szenvtelen arccal nézett rá.

- Én itt vagyok! Bármikor kiállok veled! Most bebizonyíthatod a világnak, hogy nem vagy gyáva! Hogy vagy olyan jó, sőt jobb, mint az általad gyűlölt Servier gróf! De ehhez Amelie-t el kell engedned! Választhatsz! Megölnöd, és akkor gyáva emberként fogsz meghalni! Mert a testőrök azonnal megölnek, arra mérget vehetsz! Vagy elengeded, és akkor bebizonyíthatod a bátorságodat! Sőt! Még nyerhetsz is vele! Megkapod a lehetőséget, hogy bosszút állj rajtam! Minden úgy alakulhat, ahogy te is akarod! Megölhetsz! Legrand vérvörös arccal állt, de a dühtől reszketett. Végül megtalálta a

hangját.

- Biztosítékot akarok! Csak te meg én! A testőrök tegyék le a fegyvereiket! Mindet! A puskákat dobják ki a kerítésen túlra! Az összeset! Úgy, hogy lássam! Egyenlő feltételeket akarok! Lehetőséget arra, hogy megölhesselek! Ha egy percen belül nincs döntés, megölöm a nőt!! Érthető?!!

A gróf bólintott. Intett a körben álló testőröknek, akik mind előléptek, és ahogy a feltételekben is szerepelt, a fegyvereiket kidobálták a hátsó kerítésen.

- El innen! Távolabbra! - intett a fejével Legrand.

Servier bólintott. A többiek mind hátráltak pár lépést, elég teret hagyva közepen. Legrand újból megszólalt.

- Kardot! Addig nem engedem el Amelie-t, amíg a kard nincs a kezemben!

A testőrpáncsnak egy kicsit habozott, hogy megegye-e, de Servier intésére lecsatolta a kardját, és odadobta Legrand-nak. A férfi elkapta, és egy határozott mozdulattal ellökte magától Amelie-t, aki térdre esett. Végül felállt, és sírva borult Sabine karjaiba. A nő átélelte barátnőjét, és távolabbra vitte, biztos távolba. Amikor ez megtörtént, a gróf is kapott az egyik katonától egy kardot. Szeme sarkából látta, ahogy Sabine biztos távolba kíséri Amelie-t. Amikor ez megtörtént, készen állt bármire. Ellenfelére nézett, aki gyűlöletes arccal nézett vissza rá.

- Most a pokolra küldelek, te elviselhetetlen alak! - sziszegte a fogai között Legrand, és előrelendült.

A kardok összecsaptak. Eleinte úgy tűnt nem tudnak egymáson felülkerekedni. Hosszú ideig folytatták a csapásváltást, de látszólag patthelyzet alakult ki. Legrand látta, hogy nem nagyon tudja megszorítani ellenfelét, s ezért a gyűlöletét hívta segítségül. Feltolult benne a düh, örült erővel és tempóban ugrott neki a grófnak. Fokozatosan szorította hátrébb, egészen addig, amíg a férfi a hátánál nem érezte a kerítés rácsát. S a tábornok úgy érezte, itt az ideje, hogy bevégezze, amit elkezdett. Még inkább fokozta a tempót, és örült hévvel vagdalkozott. Fogait csikorgatta, úgy sújtott le újra és újra. De a gróf mindet védte! S ez csak fokozta Legrand dühét. Felemelte a kardját, és teljes erőből sújtott vele a gróf felé. Servier látta a mozdulatot, és oldalra ugrott, de a kard pengéje így is elérte a bal karját. Átvágta az ingét, és megvágta felkarján az izmot. Éles fájdalmat érzett, de csak egy pillanatig. A fájdalom a következő pillanatban eltompult, s bár elgyengült a bal keze, jobbkezes lévén ez nem nagyon zavarta. Legrand, látva a sérülést, elvigyorodott.

- Ez a fájdalom még semmi ahhoz, amit ezután fogsz érezni! - mordult fel, és újból nekiugrott Serviernek.

Látszott rajta, hogy gyorsan be akarja végezni a párbajt, örült erővel támadott újra és újra. Servier pedig védte mindet. De érezte, hogy a

vérveszteségtől egy kicsit szédül.

- Nem lehet ezt sokáig húzni! - gondolta, de csak ennyire futotta az időből, mert Legrand újból támadott.

A grófnak ideje sem maradt arra, hogy gondolkodjon a megfelelő védekezési stratégián. Csak a tábornok felé döfő kardját látta, és gondolkodás nélkül, önkéntelenül cselekedett. Az előre kinyújtott kardot egy erős és gyors mozdulattal messzire kirúgta ellenfele kezéből, és a következő mozdulattal átdöfte Legrand mellkasát.

A szűrés pillanatában a körben állók felhördültek. Aztán csend lett. Legrand nyitott szemmel állt, mint aki nem akarja elhinni, hogy mi történik. Szólásra nyitotta a száját, de nem jött ki hang a torkán. Lába megroggyant, és abban a pillanatban, amikor Servier kihúzta belőle a kardot. összeesett, és meghalt. A gróf félredobta a kardot, és nekidőlt a kerítésnek. Hatalmasat sóhajtott, és hallgatott. A karja most kezdett el erősen fájni, de a férfinak nem is jutott el a tudatáig. Csak azt érezte, hogy véget ért valami. Véget ért az a tíz év, amióta Jean Legrand megkeserítette az életét. S most, hogy legyőzte, a gróf valamiféle ürességet érzett. Mintha a tábornok az ő másik fele lett volna. Évek óta, amióta csak megismerte, Legrand mindig is része volt az életének, így, vagy úgy, de mindig! S most, hogy vége lett az egésznek, a gróf másként látta a világot. Ismerősek voltak az emberek, a kastély, a park, de mégis más! Most már nem élt sem Legrand, sem Subiat kapitány, a gróf úgy érezte, hogy hiányzik valami. Valami, amire valójában soha nincs szükségünk, de valahogy sohasem jutunk el odáig, hogy kidobjuk.

A férfi gondolatait Amelie hangja szakította félbe. A nő előtt szétnyílt a tömeg, hogy utat engedjen neki. Fáradtan és sápadt arccal futott férje felé. S amikor odaért, összeölelkeztek.

- Nagyon aggódtam Önért, szívem! - mondta a nő reszkető hangon.

- Tudom! De most már nem kell félnie, szerelmem! Élek, és önt soha el nem hagyom!

- Megsérült?

- Á, semmiség! Majd begyógyul!

A grófné végre a férjére mosolygott.

- Igaz. Túléltünk mi ennél nehezebb dolgokat is.

- Na ugye?! Most már nincs semmi, ami árnyékot vethetne a boldogságunkra!

Amelie felnézett a férjére, és szemében könny csillogott.

- Csak ezt el ne felejtse, kedvesem, mert néhány hónap múlva egyel többen leszünk!

A férfi fáradt volt, és a vérveszteségtől gyenge, de annyira nem, hogy ennek a mondatnak a jelentését fel ne fogja.

- Ez igaz?! - kérdezte mosolyogva.

- Biztos lehet benne, Maximilien! Hamarosan új örököse lesz a Servier családnak!

A férfi azt hitte, megtapasztalta már a valódi boldogságot. De tévedett. Az, amit most érzett, semmi máshoz nem volt fogható. Amióta gazdag ember lett, most először érezte azt, hogy érdemes volt ennyit küzdenie és dolgoznia! Mert most már volt valami, amiért dolgozhatott és küzdhetett. Gyermeke lesz! Ez a gondolat talán még jobban megszádította, mint a vérvesztés. De ez a szédülés egyáltalán nem volt kellemetlen! Egy olyan jövő ígéletét hozta a gróf felé, amiért érdemes élni!

VÉGE

**A TÖRTÉNET BEFEJEZÉSE A FLORE REJTÉLY C. REGÉNYBEN
OLVASHATÓ.**